

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

ПАТРИК УДРОУ

КООРДИНАТИ НА

СМЪРТТА

На другия край на света океанът крие мъртъвци и тяхната тайна...

ПАТРИК УДРОУ

КООРДИНАТИ НА СМЪРТТА

Превод: Юлия Чернева

chitanka.info

На другия край на света океанът крие мъртъвци и тяхната тайна...

Ед Стракан получава загадъчно наследство — копче за ръкавели с гравирани координати.

Години по-късно Стракан приключва с важни подводни снимки за световноизвестно списание. Животът е хубав — карибски остров, красива жена, вечеря на свещи. Но нещата скоро се променят. Вечерта поднася ужасяващ обрат и на зазоряване Стракан се оказва главният заподозрян в заплетено убийство.

Стремежът му да изчисти името си хвърля светлина върху загадката с наследството му. Скоро той предприема най-опасната водолазна експедиция в живота си край необитаем остров в Южнокитайско море. Залогът е огромен. Загадката, станала причина за смъртта на стотици хора, ще застраши още много, преди отново да излезе на бял свят.

На моите родители

ПЪРВА ЧАСТ

*Дий-дий, конче-вихрогонче, че
ще ходим в Банбъри Крос.*

*Там ще видим чудна дама, бял
кон язди, чака гост.*

*На ръцете и краката злато
носи, звънци пеят,*

*дето стъпи по земята, чудна
музика се лее.*

*Пръстенчета две на лява, а на
дясната пък звънчо.*

*„Висока е колкото трябва“ —
кажи.*

*На крачето дясно звънчо, а на
лявото пък брънчо.*

*И точно и колкото трябва
тежи.*

*Дий-дий, конче-вихрогонче, че
ще ходим в Банбъри Крос.*

*Там ще видим чудна дама, бял
кон язди, чака гост.*

*На ръцете и краката злато
носи, звънци пеят,*

*дето стъпи по земята, чудна
музика се лее.*

(Преправ
ена детска
песничка)

1.

Огледалото спаси живота му.

Ед Стракан нямаше намерение да се огледа, но то беше на площадката на стълбището и трябваше да мине покрай него, за да стигне до бара. Вечерята вървеше добре. Привършваха втората бутилка вино и може би тъкмо това го подсети за миг да погледне отражението си.

Имаше слънчев загар и лунички след шестте дни, прекарани на Кюрасао. Въпреки че се беше изкъпал, косата му все още беше твърда от морската сол от последното гмуркане за деня. Лицето му беше брадясало, ризата му бе разкопчана. Не беше суетен, но се усмихна доволно. Трябваше да признае, че изглежда много добре. Беше изкачил половината стъпала, когато осъзна какво друго е видял.

Закъсня да погледне втори път, но съзнанието му бе регистрирало видяното. Запрескача по две стъпала наведнъж, умът му обработваше картината. Някъде в далечината, навътре в отражението в огледалото, на масата им, Кристин Молино изсипваше нещо в питието му.

Беше се навела напред и капеше с капкомер нещо във виното му. Опитваше се да скрие чашата зад менюто и ако не беше огледалото, Ед нямаше да разбере нищо. Обзе го безпокойство. Какво правеше Кристин, по дяволите? Упояваше ли го?

Стигна до бара, купи си пакет „Кемъл“ и запали. *Да го упои.* Да, точно това правеше Кристин. Докато пиеха аперитива, му беше казала за увлечението си по „Екстази“. След ордьовъра кракът ѝ беше на коленете му и Кристин му предложи да опита дрогата. Теорията ѝ беше елементарна — сексът е по-добър с „Екстази“, защото наркотикът засилва и удължава удоволствието.

Стракан не взимаше наркотици, така че се засмя и отказа. По лицето ѝ пробяга раздражение и той се извини и отиде да си купи цигари. И сега беше изумен от дързостта ѝ. Кристин Молино явно не приемаше откази.

На другия ден Ед заминаваше за Лондон с филмите за календара с подводни снимки, които бе направил за „Нешънъл Джиографик“, и се надяваше да се срещнат пак, когато Кристин се върнеше от почивка по-късно през седмицата. След като обаче видя отражението ѝ в огледалото, вече не беше сигурен. Номерът ѝ го ядоса. Беше очевидно защо са дошли в това заведение. Стракан беше на двадесет и девет и прекрасно знаеше, че когато една красива жена те гали с крак по чатала, това не е за да ти подобри кръвообращението.

Дръпна пак от цигарата и реши да размени чашите. Ако Кристин искаше да се надрусва, нямаше нищо против. Тя можеше да го направи и без него. Плати цигарите и тръгна към салона. Оркестърът свиреше калипсо.

„Кош за омари“ беше най-хубавият ресторант във Вилемстад. Заведението беше направено от дърво и плетена ракета и се намираше досами водата. Масата им беше в дъното. Докато се връщаше, Стракан забеляза ято лиманди — проблясваха като парченца стъкло, докато обикаляха във водата и търсеха трохи. Щорите от рафия бяха вдигнати и пламъците на свещите потрепваха от полъха на вятъра.

Кристин се беше наметнала с жилетката си. Беше много красива. Зъбите ѝ бяха бели и равни и когато се усмихнеше, излъчваше здраве. Тялото ѝ беше атлетично като на момиче от корица на списание. И пак когато се усмихнеше, около очите ѝ се събираха бръчици и му напомняше за някого, но не можеше да се сети за кого. Сервитърът вече беше взел чиниите им. Опиатът в чашата на Стракан се беше разтворил, без да остави следа. Той седна и угаси цигарата.

— Не е ли тъпо по цял ден да се гмуркаш? — попита тя с непогрешимия си акцент от Ийст Енд в Лондон.

— Ами...

Кристин се носеше спортно, така че по ръба на чашата ѝ нямаше червило. В двете чаши имаше еднакво количество вино — но нямаше да останат дълго така.

Стракан взе едно хлебче от кошничката, разчупи го на четири и хвърли парчетата над главата ѝ. Лимандите се скупчиха и Кристин се обърна да види трескавата надпревара, а Ед бързо размени чашите. Отне му само секунда.

— За рибите. — Той вдигна чашата си и я чукна в нейната, после задържа виното в устата си, преди да преглътне — като познавач. Всъщност предпочиташе бира.

— За рибите — повтори Кристин.

Стракан май мъничко преиграваше, но тя не забеляза. Изгълта виното — и „екстазито“. Не се задави, нито се хвана за гърлото. Поразителните ѝ сини очи блеснаха. Усмивката ѝ сякаш казваше: „Да се прибираме“.

Вечерята свърши. И двамата изведнъж изпитаха усещането, че не могат да отлагат повече. Стракан предложи да се включи в сметката, макар да знаеше, че не може да си го позволи. Кристин му каза да не се прави на глупак и добави, че тя черпела, а после попита дали иска да отидат при нея, или при него. Вече бяха обсъдили къде живеят. Кристин имаше стая в хотел „Сан Марко“, а Ед ноцуваше в палатка. Въпросът ѝ беше риторичен.

Тя плати сметката и двамата изскочиха от ресторанта, хванати за ръце.

Стаята на Кристин беше малка и обзаведена с карибски кич. Столчето до бюрото и креслото в ъгъла бяха от бамбук. Репродукциите по стените изобразяваха лодки, палми и тропически плодове. На пода бяха захвърлени джинси, а на перваза на прозореца съхнеха розови бикини. Стракан неодобрително загледа картините, докато Кристин му носеше бира от минибара.

Тя се кикотеше и леко фъфлеше, докато му заповядваше да се съблече. Останала без дъх, отиде в банята, като обеща да се върне в нещо по-удобно, но се появи по Евино облекло. Ед я чакаше в същото състояние на леглото.

— Аз съм чисто гола. — Кристин разтърси дългите си до раменете черни коси.

— И аз съм *чисто* гол. — Сърцето му блъскаше в гърдите като топка за голф, завързана за ластик.

— Не. Махни и това! — Тя посочи верижката му и закаченото на нея сребърно копче за ръкавели. Говореше завалено.

Ед се притесни. Дали Кристин не беше взела нещо, преди да сложи опият във виното му? Ако беше, имаше опасност да е поела

свръхдоза.

— Копчето ще остане. — Гласът му потрепери колебливо. Копчето беше семейно наследство. През последните единадесет години го беше свалял само за да мине през детекторите за метал на летищата. Беше едното от двете, направени от дядо му — другото беше откраднато в нощта, когато родителите му починаха.

Кристин се намръщи, сякаш търсеше отговор на гатанка.

— Няма значение — каза и бавно тръгна към него.

— Криси, трябва да ти кажа нещо.

Но тя не слушаше. Сви пръстите си като нокти на хищник и засмъква чаршафа от него. Стракан видя линията от бикините ѝ — приличаше на стрела от бяла хартия. Трепна, когато гърдите ѝ го докоснаха. Очите ѝ вече не пламтяха, а направо се изцъклиха. Ед понечи да се надигне и да ѝ каже да спрат, но Кристин продължи да пълзи, намести се на гърдите му и го прикова към леглото.

— Криси, да го направим друг път. Не си добре. Размених чашите. — Нещо не беше наред. Тя се задъхваше, мъчеше се да си поеме дъх. — Криси?

В очите ѝ проблесна прозрение. А после тя се загърчи конвулсивно, вкопчи пръсти в гърдите си и се строполи на пода.

2.

Лежеше по гръб. Устните ѝ бързо посиняха. Очите ѝ се подбелиха и заприличаха на варени яйца. Стракан коленичи до нея, грабна телефона от нощното шкафче и набра 912, за да повика линейка. Но сбърка бутоните и трябваше да набере отново.

— Приятелката ми припадна. — Беше се озовал в ничията земя между реалността и фантазията. Гласът му звучеше странно и сякаш не беше неговият. Имаше чувството, че играе роля в представление, на което журито тепърва ще даде оценка. Не беше изпаднал в паника, но искаше да обясни, че положението е спешно. — Мисля, че е сърдечен пристъп.

— Къде се намирате?

— В хотел „Сан Марко“, стая 43.

— В съзнание ли е приятелката ви?

— Не. Припадна.

— Диша ли?

— Не, не диша.

— От колко време е в това състояние?

— От десетина секунди.

— Има ли...

— Моля ви, изпратете линейка — каза той и затвори. Нямаше време за разговори. Кристин наистина беше зле. Дано линейката да дойдеше бързо.

През единадесетте години гмуркане Стракан не беше прилагал на практика медицинската си подготовка, но сега някак си внезапно си спомни всичко. Отговорността да спасиш живот. Докосна китката на Кристин, за да провери дали има пулс, но не долови нищо. След това допря пръсти до югуларната ѝ вена. Пак нищо. Отвори устата ѝ и погледна дали не си е глътнала езика, и започна да ѝ прави изкуствено дишане — опитваше се да не обръща внимание на иронията, че най-после устните им се бяха слели.

Минаха три минути. Кристин не показваше признаци на живот. Стракан продължи с изкуственото дишане, отброяваше ритъма.

Натискът му ставаше все по-силен, отчаянието му да я съживи нарастваше.

Кристин обаче не реагираше.

След още две минути Ед изгуби надежда, седна на леглото и се вторачи в тавана. Екипът на линейката можеше да угаси проблясващите сини светлини и да изключи сирената. Нямахме смисъл да бързат.

Кристин Молино беше мъртва.

Имахме чувството, че в него пърха някакво живо същество. В стомаха му като оси, затворени в буркан, хаотично се стрелкаха паника, страх, угризения, съжаление и любовитство.

Нямахме сили да погледне Кристин. Облече се, отиде в банята и пи вода, за да прогони усещането за гадене. После се върна в стаята, смъкна чаршафа от леглото и покри трупа. Не беше сигурен дали го направи заради себе си, или заради Кристин — и дали защото беше гола, или защото беше мъртва. Просто реши, че така е редно.

Прокле се, че не бе обмислил нещата, докато бяха в ресторанта. Ако беше използвал трезвия си разум, тя може би щеше да е жива. Спомни си, че „Екстази“ обикновено е на хапчета. Това означаваше, че в капкомера вероятно е имало нещо друго. Но пък не бе чувал тонизиращи наркотици да се разнасят насам-натам в капкомери. Мястото на капкомерите беше вкъщи, ако си хремав, а не в ресторантите. Но умуването и закъснелите му преценки нямаха значение. Вината беше негова.

Запали цигара. Нещо се промъкна в съзнанието му и той си спомни изражението на Кристин, когато ѝ каза, че е разменил чашите. Прозрение, разбиране и потвърждение, сякаш в случващото се има логика и тя не е изненадана от онова, което става с нея, и признава, че е победена. Кристин явно имаше богат опит с наркотиците, затова сигурно знаеше какво количество е безопасно и какво опасно. Капкомерът беше дълъг пет сантиметра. Дозата беше голяма. Ако не беше разменил чашите, сега Стракан щеше да лежи на пода с посинели устни и изцъклени очи. Изведнъж го осени прозрение. „Кристин се опита да ме убие!“

Каквото и да беше намислила, плановете ѝ се бяха провалили благодарение на беглия поглед в огледалото, елементарното отклоняване на вниманието и размяната на чашите. Най-старият номер на света. Тя се беше хванала и бе платила най-скъпата цена — с живота си.

— По дяволите — изруга Ед и се зачуди какво да прави. Гласът му прозвуча зловещо в малката стая.

Решението не беше лесно. Знаеше какво трябва да направи — да вдигне телефона и да се обади на полицията. Нямаше надежда Кристин да бъде съживена, така че се налагаше да изпратят друга кола — за моргата.

Ченгетата обаче нямаше само да я сложат в черен найлонов чувал и да кажат на Стракан да се прибере у дома, а щяха да поискат да разберат какво се е случило. Отпечатъците му бяха навсякъде по голото ѝ тяло.

Щяха да го арестуват. Щяха да минат седмици, докато случаят се изяснеше, и дори тогава може би пак нямаше да докаже невинността си. По дяволите, дори не знаеше дали *наистина* е невинен. И на всичко отгоре трябваше да спази срока, от който зависеше кариерата му. Ако не занесеше навреме филмите на „Нешънъл Джиографик“, по-добре да отидеше в затвора. Не можеше да ги повери на друг и нямаше намерение да ги изпраща по пощата. Договорът беше изключително важен, а заплащането — голямо. Ако редакторът харесаше снимките за календара, това можеше да доведе до сключването на годишно споразумение. Пропуснеше ли полета, за който си беше запазил билет, следващият беше чак идната вечер — и щеше да е изгубил цял ден и надеждата да спази срока. Снимката на корицата на списанието, парите, годишният договор и славата щяха да отидат при друг. Някой, който не се нуждаеше от тях и не заслужаваше пробив като него. Някой не толкова талантлив. Някой като Бил Танър. Трябваше *на всяка цена* да пътува. Проблясъкът на синя светлина показва, че линейката е пристигнала. Ед погледна будилника. Осем минути след полунощ. Самолетът му излиташе след малко повече от шест часа и ако му провървеше, щеше да успее да се качи. А след като проявеше филмите и ги изпратеше във Вашингтон, можеше да отиде в полицията в Лондон.

Чувстваше, че не е правилно да бяга и да зарязва Кристин. Но пък нямаше избор, нали. Нямаше начин да остане и да чака лекарите, нито да се остави да го обвинят в убийство. Нямаше намерение да жертва кариерата си заради човек, който се беше опитал да го убие. Да, щом предадеше снимките, щеше да разбере защо Кристин е искала да го убие. Закле се в това. В момента обаче най-важното беше да се измъкне от Кюрасао.

Така че Ед нахлузи маратонките си и излезе в коридора. Асансьорът тъкмо тръгваше нагоре. Лекарите щяха да дойдат всеки момент. Той забърза към стълбите.

Слезе на партера, но не мина през фоайето, а тръгна към страничния изход. Въртящите се врати го изстреляха на улицата като камъче от прашка.

Палатката му бе в школата за водолази на Петер и Маги, на шест мили от Вилемстад, в залива Сан Михиел. Стракан хукна натам.

Не знаеше дали е убил Кристин. Всичко се свеждаше до юридически подробности. Беше разменил питиетата, защото разбра, че в неговата чаша има нещо. Но как би могъл да знае, че е смъртоносно? Ако можеше да докаже, че тя се е опитала да го убие, обвиненията щяха да бъдат смекчени до непредумишлено убийство. *Непредумишлено убийство?* И това не звучеше много добре. Отново го обзеха мрачни и натрапчиви опасения. От друга страна, каквото и да беше направил на Кристин, тя се бе опитала да му направи същото. Щеше да е трудно да убеди полицията в това, но тази мисъл малко успокои съвестта му.

Стигна до брега, затича в ритъм с плисъка на разбиващите се вълни и започна да се отпуска. Не я беше убил. Беше си нещастен случай. Имаше начин да се измъкне и всичко щеше да е наред. Беше допуснал ужасната грешка, че не я попита какво му е накарала в чашата, но пък бе направил всичко възможно да ѝ помогне. Можеше да успее да се върне в Лондон, да отиде в местния полицейски участък, макар и със седемнадесет часа закъснение, и да изясни нещата.

След тридесет и пет минути, останал без дъх, Стракан стигна в школата за водолази.

На втория етаж на хотел „Сан Марко“ във Вилемстад настъпи оживление. Гостите надничаха от вратите на стаите си като лалугери, любопитни да видят какво става, но готови да се скрият, ако възникне неприятност. Управителят сновеше по коридора и ги уверяваше, че няма за какво да се безпокоят.

В стая 43 и третият електрошок с дефибрилатора не успя да съживи Кристин Молино. Медицинският екип щеше да я закара в болница „Света Елизабет“, но по израженията на всички личеше, че усилията им няма да дадат резултат. Главният лекар се обади на диспечера и съобщи, че тръгват.

— Как е мъжът, който се обади? — попита диспечерът.

— Какъв мъж? — учуди се лекарят.

След три минути от полицейския участък в Пунда потегли патрулна кола.

3.

Школата за водолази „Корал Краал“ се намираше на малък плаж — най-обикновена бяла панелка със син ламаринен покрив. Вратата беше заключена с катинар и щорите на прозорците бяха спуснати. Ако Стракан ги разбиеше, Петер и Маги щяха да се ядосат, затова се зарадва, че е изнесъл екипировката си, преди да отиде в ресторанта.

Семейство Зеeman бяха единствените му приятели не само на Кюрасао, но и почти в целия свят. Петер беше служил шест години в холандските специални военноморски сили, но огнестрелна рана в крака го беше принудила да се пенсионира преждевременно. Беше дошъл на Карибите и бе станал водолазен инструктор. Ед се беше запознал с него преди пет години на един риф близо до Бонайре. Петер беше заклешил крака си под скала. Когато Стракан пристигна с фотоапаратите си, Петер тъкмо прерязваше с ножа глезена си. Двамата успяха да отместят скалата, преди да го среже докрай. Ед изкара Петер на повърхността и в същия миг въздухът в акваланга му свърши. Ако се беше появил пет минути по-късно, най-доброто, на което Петер можеше да се надява, беше да загуби само крака си.

Стракан поклати глава, докато си припомняше произшествието, и тръгна по верандата. Палатката му беше разпъната встрани от сградата, за да може да се наслаждава на морето. Разглоби я набързо, прибра колчетата в торбата, после натъпка палатката и спалния си чувал в раницата, която вече беше приготвил. След това взе фотоапаратите, телеобективите, прожекторите и филмите си от едно от шкафчетата, наредени покрай задната стена на школата. Имаше богат опит в пътуването и само след десетина минути беше готов да тръгне.

С Маги Зеeman се бяха уговорили да го закара до летището в четири и половина, но след случилото се той не искаше да чака толкова дълго. Изпитваше потребност да се махне отук. Да е сам. Да остави колкото е възможно по-голямо разстояние между себе си и Кюрасао. Горката Кристин. Може и да се беше опитала да го убие, но той беше потресен от смъртта ѝ. Думите бяха жалки и неуместни, но колкото и усилия да полагаше, не можеше да намери други.

Джипът на школата за водолази беше паркиран на пристана за лодки. Използваха го само за да водят деца до места за гмуркане около острова. През петте години, откакто идваше тук, Стракан не беше виждал Петер да оставя ключовете на друго място, освен в джоба на сенника. Петер и Маги живееха в бунгало на две мили по-нататък по брега, така че никой не чу ръмженето на двигателя.

Ед се опитваше да кара със скорост, която да не привлича внимание, и все пак пристигна на летище „Хато“ в два и половина. По гърба му се стичаше пот.

Самолетът му щеше да излети чак в шест и тридесет. Бюрото за билетна регистрация все още не беше отворило. Имаше много време, затова Стракан взе един лист от пазача и седна да пише. Дължеше обяснение на Петер и Маги — и не само защото бе използвал джипа им. Много хора на острова знаеха, че той живее край „Корал Краал“, и полицаите рано или късно щяха да отидат да разпитат семейство Зееман. Предпочиташе приятелите му да научат историята от него, отколкото да бъдат оставени сами да правят изводи.

Можеше да им има доверие и мигновено се почувства по-добре, че разказва на някого какво се е случило. Петер и Маги щяха да го разберат. Те знаеха какво означава пътуването за него. Знаеха, че е чакал девет години за подобен пробив в „Нешънъл Джиографик“.

Пишеше трескаво. Разказа им за огледалото. За капкомера. И че е разменил чашите. За поканата на Кристин да отидат в стаята ѝ. За смъртта ѝ, за обаждането си до „Бърза помощ“, за да повика линейка, и за опитите си да я съживи. Написа им, че не се е обадил на полицията, но че ще се предаде веднага след като разбере какви са били мотивите на Кристин да го упои. Обясни им, че няма избор. И че трябва на всяка цена да се качи на самолета. Накрая завърши с обещание скоро да им изпрати съобщение по електронната поща и добави, че е оставил ключовете на обичайното място.

След половин час се разходи из чакалнята, за да раздвижи краката си. Вече кипеше оживена подготовка за началото на работния ден. Чистачка със сламена шапка буташе бръмчаща машина за миене на пода. Две млади жени в униформи отваряха бюрото на КЛМ. Едната окачи табелка с номера на полета в рамката над гишето. Ед беше висок

и при дълги полети предпочиташе да пътува на седалката до изхода. Изчака служителките да се приготвят и пръв подаде документите си за проверка.

Момичето зад гишето беше карибска красавица, висока, с гъсти буйни кестеняви коси, които се спускаха почти до кръста. Лицето ѝ беше силно гримирано. Гъсти като магарешки бодли мигли предпазваха шоколаденокафяви очи, а червено-кафявото червило подчертаваше сочните ѝ устни. Изборът беше добър и подхождаше на млечношоколадовата ѝ кожа и синята униформа. При други обстоятелства Стракан би флиртувал с нея и би се опитал да постигне успех, но моментът не беше подходящ. Не беше в настроение. Неволното убийство възпираше подобни желания.

— Имате ли плик? — попита той.

— Разбира се. — Тя извика нещо на колежката си, също млада и симпатична жена, и тя извади плик от съседното бюро.

— Благодаря. А къде мога да купя марки? — Ед прегъна писмото и прокара език по края на плика.

— По това време никъде. — Девојката му се усмихна и наклони глава на една страна. — Но с удоволствие ще пусна писмото ви през обедната си почивка, ако ми го оставите.

— Много ви благодаря.

Така обслужваха клиентите на Карибите. Стракан надписа запечатания плик и ѝ го даде. Вече натоварваха раницата и водолазната му чанта за полета до Лондон. Фотоапаратите му бяха в ръчния багаж. Непроявените филми издуваха джобовете на якето му. Не се разделяше с тях. Те бяха източникът му на енергия, богатството и бъдещето му. Нямахше доверие на товарачите.

— Изглеждате уморен — каза служителката на КЛМ.

— Легнах си късно и станах рано.

Тя кимна с разбиране и му хвърли прощален поглед с големите си кафяви очи. Той взе паспорта си и бордната карта и тръгна към залата за заминаващи.

4.

Самолетът беше пълен. Мястото на Стракан беше до една съпругеска двойка — холандци, които веднага го заговориха. Обичайните въпроси: „С какво се занимавате?“ и „Често ли идвате на Кюрасао?“. Той отговори, че е подводен фотограф, и научи, че съпругът е счетоводител в „Хюлет Пакард“, а жената е учителка.

Не беше в настроение за разговори за незначителни неща. Смъртта на Кристин му беше отнела вродената учтивост. Бе направил грешка, като спомена какво работи. Това само щеше да подтикне спътниците му да бърбят чак до Холандия. Жената сто на сто щеше да го попита кое е любимото му място за гмуркане, а съпругът ѝ щеше да поиска да чуе дали се е срещал отблизо с акула. Без да се интересува дали ще ги обиди, Ед сложи край на разговора, като спусна щората, и капнал от умора, затвори очи. За пореден път се запита коя всъщност беше Кристин Молино и какво искаше от него.

Имаше три версии за намерението ѝ да го упои — да го дрогира, да го накара да изпадне в безсъзнание или да го убие. Анализира ги в обратен ред — първо най-сериозната, а накрая най-вероятната. Може би прибързваше с извода, че се е опитала да го убие.

Въпреки смъртоносна доза целта ѝ едва ли беше да го убие. Стракан не крадеше, не играеше хазартни игри, не посещаваше вертепи, нито лихвари, и единствените му дългове бяха към „Мастър Кард“. Напоследък не беше влизал в спор за нещо по-сериозно от разлята върху него бира или намигане към момиче на друг мъж. Преди десет години беше на другия край на света и от другата страна на закона, но шансовете Кристин Молино да е свързана с дните, когато нелегално пренасяше скъпоценни камъни в Югоизточна Азия, бяха твърде малки.

Ако *наистина* бе възнамерявала да го убие, беше подходила по много странен начин. Защо си бе направила труда да го кани на вечеря в луксозен ресторант и да го съблазнява? Защо бе позволила да ги видят толкова много хора? Знаеше ли след колко време ще подейства свръхдозата? Стракан изчисли, че от мига, в който Кристин изпи

виното, до момента на смъртта ѝ бяха изминали двадесет минути. На едър мъж като него щеше да му бъде нужно повече време. Ами ако беше поискал да останат в заведението? Ако беше отказал на предложението ѝ да отидат в стаята ѝ? Нещо не се връзваше. А и освен това Кристин нямаше мотив. Предположението, че е убийца, беше нелепо. Кристин беше градско момиче, което обичаше секса без задръжки, и това му харесваше.

А защо би искала да е в безсъзнание? Да го обере? Ако мотивът ѝ беше този, бе избрала погрешния човек. Банковата му сметка не струваше и хартията, на която беше написана. В портфейла си имаше около осемдесет гулдена. Изнасилването също беше изключено. Как щеше да го направи, ако беше в несвяст?

Излизаше, че Кристин го беше искала дрогиран, за да подобри секса — точно както бе казала, докато ядяха печена на скара морска костенурка с кускус. Може би я беше възбуждала властта, че го манипулира. Тази вероятност определено звучеше по-правдоподобно от другите две. Кристин си играеше с него и беше объркала дозата, това беше всичко.

Този извод обаче не му помогна и направи още по-труден за възприемане факта, че я беше убил.

След шест часа Стракан все още беше буден. Опита се да гледа филма по видеото, но съзнанието му беше претоварено и той отново и отново си припомняше гмуркането и вечерята с Кристин. Вече летяха над Азорските острови, отправяха се на североизток и навлизаха във въздушното пространство на Португалия. Стракан се мъчеше да се примири с онова, което беше извършил, и да смекчи чувството си за вина поне мъничко. Стигнаха до Франция. Ед все още не намираше покой. Не можеше да избие от главата си Кристин Молино.

Всичко започна с непринуден разговор. Бяха приключили с обяда и Петер Зеeman го тупна по рамото.

— Ще ми направиш ли една услуга, Ед?

— Разбира се.

— Една от ученичките ми тази сутрин завърши курса в открито море. Искам следобед да я вземеш с теб, когато се гмуркаш край Пойнт Найф.

Стракан поклати глава. Предишната нощ беше прекалил с рома и крайният срок във вторник застрашително се приближаваше като кръжаща над него хищна птица.

— За нищо на света. Съжалявам, Петер, но това е най-важната снимка за седмицата. Не ми трябва непохватна аматьорка, която да се бори да запази равновесие, да мъти водата и да плаши рибите.

Петер отново сложи ръка на рамото му.

— Тя няма да ти пречи. Мисля, че ще я харесаш.

— Ако е онази с розовите бикини, вече я харесвам.

— Тогава ще я вземеш с теб, нали?

— Не.

— Вземи я, Ед. С Маги имаме часове, а й обещах хубаво, сериозно гмуркане. Освен това тя говори за значително дарение към програмата за рехабилитация на костенурките и можем да се възползваме от парите.

— Колко значително?

— Неколкостотин долара.

— Не. Съжалявам, приятелю.

Тридесет години след като бе напуснал холандските специални сили, Петер Зеeman все още беше костелив орех и двамата разгорещено спориха, изпиха и по няколко питиета. Стракан отказваше, а Петер настояваше, и когато ръката на рамото му се сви в юмрук, Ед се съгласи и обеща да вземе младата жена, ако не му пречи.

Кристин Молино се оказа неспособен водолаз.

Стракан загуби ценен въздух, докато нагласяше екипировката ѝ, и още, за да я изчаква, макар че тя се мъчеше да не изостава. Накрая обаче това нямаше значение. След двадесетина минути намериха баракуда. Рибата се топлеше в сноп слънчева светлина на ръба на рифа, точно където Петер беше казал, че ще бъде. Баракудата има най-острите зъби от всички обитатели на океана, а тази беше дълга метър и половина. Кристин стоеше на почтително разстояние и държеше резервния фотоапарат на Стракан. Той изщрака два филма, докато

баракудата се рееше във водата, хилеше се на обектива и го подканяше да се приближи още. Седемдесет и две снимки. Щеше да бъде използвана само една. Такива бяха шансовете, които управляваха живота му.

Когато се върнаха в школата, Кристин настоя да го покани на вечеря в знак на благодарност, че я е взел с него. Ед вече беше поспокоен. Неразположението му от алкохола беше преминало, а и Кристин беше приятна за окото. Маги пълнеше кислородните апарати и му намигна, когато Кристин предложи да се срещнат в десет в „Кош за омари“.

Започнаха да флиртуват в мига, в който влязоха в ресторанта. Разговорът вървеше лесно. Кристин бе решила да се възнагради с почивка, след като се беше разделила с приятеля си от четири години. Похвали се, че печели много. Стракан реши, че се е борила със зъби и нокти, за да постигне успех. Тя знаеше какво иска от живота, и беше готова да си го вземе. Живей бързо, умри млад.

Ед избърса потта от лицето си. Кристин Молино определено беше направила второто.

Самолетът кацна навреме на летище „Шхипол“ и се приближи към сградата. Командирът на полета каза някакво съобщение на холандски — Стракан не го разбра. Въпреки редовните си посещения на Кюрасао не си беше направил труда да научи повече от основното. Английският на Петер и Маги беше добър и се говореше на Карибите като холандския и местния диалект.

Навън беше тъмно, дъждовни струи се стичаха по стъклата на боинга. Капитанът повтори съобщението на английски и този път Стракан го разбра. Думите означаваха, че филмите няма да бъдат проявени навреме и че той ще изпусне крайния срок. Можеше да се сбoguва с петцифрения чек и годишния договор с „Нешънъл Джиографик“.

Съобщението означаваше, че с него е свършено.

5.

— Добър вечер, госпожи и господа. Говори командирът. Часът е двадесет и четиридесет и шест. Надявам се, че полетът е бил приятен и сте успели да си починете. Приближаваме се към сградата на летището и искам да ви помоля да останете по местата си, докато самолетът не спре. Има малък проблем с полицията. Няма да се забавим повече от пет минути. След малко полицаите ще се качат на борда. Няма абсолютно никаква причина да се тревожите. Благодаря ви за съдействието. Желая ви приятна вечер.

Няма причина да се тревожи? Стомахът на Стракан се сви. Той осъзна колко наивно беше постъпил. Нямаше да успее да се върне в Лондон. Трябваше да се сети, че ще стане така. Бяха изминали девет часа, откакто бе напуснал Кюрасао, и петнадесет, откакто бе излязъл от хотела. Достатъчно време за ченгетата да проследят какво е правила Кристин. Нужна им беше само сметката в чантата ѝ. Сервитьорът пък беше описал придружителя ѝ и властите на летище „Хато“ го бяха разпознали. Едва ли имаше по-лесно издирване на човек.

Самолетът спря. Стракан затвори очи и зачака полицаите да дойдат. Не се наложи да чака дълго.

— Банбъри Едуард Стракан? — попита едно ченге със силен холандски акцент.

Банбъри. Отдавна не го бяха наричали с цялото му име. Обикновено това означаваше неприятности и поредният пример потвърди правилото. Той отвори очи и видя, че на пътеката между седалките стоят двама цивилни полицаи — с черни костюми и бели ризи. Пътниците зашепнаха развълнувано, заобръщаха се и запротяха вратове, за да видят какво ще стане.

— Да?

— Аз съм инспектор Рутгер Ферховен от Интерпол, а това е агент Роналд Гроот от полицията на „Шхипол“. Бихте ли дошли с нас?

Ферховен беше висок и кокалест, с четвъртита челюст и тънки пепеляви устни. Черната му коса беше прошарена. Беше я сресал на път по средата. Беше едър и жилав и се държеше надменно и

решително. Беше някъде около тридесет и петте. Гроот беше по-нисък, по-възрастен и пълен и трябваше да върви на една страна по пътеката, за да не се блъсне в облегалките за ръце. Изражението му беше приветливо и той дори сякаш се чувстваше неудобно, че стои пред толкова много хора. Попипваше нервно пропуска от охраната, който бе окачен на врата му. Стракан предположи, че Гроот ще играе ролята на доброто ченге, а после ще се прибере вкъщи и ще вечеря сирене „Гауда“ и бира „Хролш“ със също толкова дебелата си съпруга.

Ед разкопча предпазния колан, взе фотоапаратите си от багажника над главата и тръгна след полицаите, без да обръща внимание на втренчените погледи и шепота след тях. Слязоха от самолета и ченгетата спряха. Гроот зае позиция пред него, в случай че Стракан реши да побегне. Ед беше с тънко яке и риза с къси ръкави и настръхна от рязката промяна в температурата.

— Паспортът. — След като вече наоколо нямаше пътници да го чуят, Ферховен заряза учтивия тон.

Стракан познаваше полицаите като него — педанти и фанатици, очарователни като ограда от бодлива тел. Бръкна в джоба си и му даде паспорта си. Ферховен потвърди опасенията му, че го арестуват по подозрение в убийство. Гроот му прочете правата и каза:

— Ръцете.

— Какво?

— Протегнете си ръцете — почти изрева Ферховен, за пръв път повиши тон.

Стракан изпълни заповедта и протегна ръце с дланите нагоре, сякаш се молеше да му дадат храна. Белезниците бяха студени и твърди и се впиха в китките му като нокти на хищна птица. Той не изпадна в паника, но му се догади. В момента мълчанието беше най-добрият избор. Мълчанието не можеше да бъде изтълкувано погрешно.

— Спокойно, отпуснете се! — Ферховен го потупа по гърба, после влезе в сградата на летището.

Ед го последва. Гроот вървеше след него.

Заведоха го в стая някъде навътре и далеч надолу през заплетен лабиринт с протрит линолеум, луминесцентно осветление и двойни врати. Към тях мигновено се присъедини униформен полицаи и пребърка джобовете на Стракан. Взеха му и фотоапаратите, портфейла, ключовете и филмите и той се почувства уязвим и беззащитен.

— И това на врата. — Гроот — седеше на ръба на масата — кимна към копчето за ръкавели.

Стракан поклати глава. Полицаят, който го обискираше, беше петдесетинагодишен, с прошарена коса и засукани мустаци. Синята му униформа беше безупречно чиста и изгладена. Бръчките около очите му загатваха, че въпреки сериозната си професия се смее много. Името му беше избродирано на левия джоб на гърдите му. *РЮСДААЛ*. Той поне беше идеалното ченге. Вършеше си работата методично и безукорно. Ръцете на Стракан бяха оковани в белезници и той не можеше да му попречи да изхлузи верижката през главата му.

Инспектор Ферховен забеляза реакцията му и тя събуди любопитството му.

— Дай да видя. — Протегна ръка и Рюсдаал му даде копчето за ръкавели. Ферховен го вдигна към светлината и прочете на глас надписа. — Какво е това? Координати?

Ед кимна. $01^{\circ}17'43''\text{С}$. Географска ширина, която се беше запечатала в паметта му.

— Къде се намира? В Англия? — Ферховен беше заинтригуван, но освен това изпълняваше служебния си дълг. Ако продължеше да разпитва за украшението, можеше да вникне в характера на заподозрения. Личните въпроси са един от най-добрите начини за съставянето на психологически профил.

— Не знам — искрено отговори Стракан.

— Как така?

— Един градус и седемнадесет минути географска ширина минава през шестнадесет държави. Необходими са координатите и за географската дължина, за да се стесни списъкът. — Ед не добави, че координатите за географската дължина са гравирани на второто копче за ръкавели, което му бяха откраднали. Нито спомена, че двете копчета заедно уточняват местоположението на наследството му — фамилна тайна, предадена от дядо му на баща му, който беше починал, преди да има възможност да му я каже. Ето защо Стракан нямаше представа къде е наследството му.

— Кои държави?

Ед се поколеба. Едва ли щеше да му навреди, ако каже. Освен това, ако наистина се интересуваше толкова много, Ферховен можеше да ги открие на картата.

— Сомалия, Кения, Уганда, Заир, Конго, Габон, Екваториална Гвинея, Бразилия, Гвиана, Колумбия, Еквадор, Микронезия, Индонезия, Малайзия, Сингапур и Малдивските острови. — Беше изучавал атласа хиляди пъти и ги знаеше наизуст.

Ферховен остана смаян.

— Защо го носите на врата си? Повечето хора ги слагат на ризите си.

— Имам само едното. Другото беше откраднато много отдавна. — Ед беше уморен и притеснен. Не му се говореше за копчетата за ръкавели, но искаше да съдейства на ченгетата. Беше се забъркал в нещо наистина неприятно.

— Жалко. — Ферховен се ухили. — И как точно стана?

— Дълга история.

— Повярвайте ми, имате много време. Ценно ли е?

Стракан отмести поглед. Второто копче беше скрито в купчина стари вестници и беше взето от сейфа на родителите му в нощта, когато умряха. Тогава той беше осемгодишен и майка му и баща му го бяха оставили с детегледачка и бяха отишли на ресторант, за да празнуват годишнината от сватбата си. Обичайната детегледачка беше заминала някъде и агенцията им изпрати една зловна коравосърдечна заместничка, която му зашлеви плесница, когато той отказа да си легне.

Кръстникът му Ейдриън Хамилтън разкри кражбата след седмица. Ейдриън беше братовчед на баща му и изпълнител на завещанието на родителите му. В завещанието имаше инструкции Хамилтън да стане настойник на Ед, в случай че родителите му починат, преди да е навършил осемнадесет години. Според друга клауза, зависима от първата, Хамилтън трябваше да му предаде копчетата за ръкавели на осемнадесетия му рожден ден заедно със съобщението „Ед ще разбере каква е истинската им стойност“. Завещанието включваше комбинацията на фамилия сейф и когато Хамилтън намери само едното копче, подозренията му веднага се насочиха към детегледачката.

Тя беше нервна и бързаше да си тръгне, когато Хамилтън дойде в къщата, за да съобщи тъжната новина. По-късно той забеляза гънка на килима, която предполагаше, че сейфът е бил преместван. След няколко дни Хамилтън се опита да открие детегледачката, но установи,

че тя се е записала с фалшиво име в агенцията. Това беше последното доказателство, което му беше необходимо, и той съобщи на полицията за инцидента. За съжаление ченгетата не проявиха интерес. От сейфа не беше откраднато нищо друго и изчезналото копче за ръкавели не беше достатъчно, за да предизвика сериозно разследване. Направиха символичен жест, като потърсиха детегледачката, но след няколко дни приключиха случая. Впоследствие Хамилтън се опитваше да я открие, но след няколко безрезултатни опита през годините се отказа.

Стракан нямаше намерение да разказва всичко това на Ферховен, затова отговори само на втората половина на въпроса.

— Не. Има сантиментална стойност.

— Колко мило. — Любопитството му беше временно задоволено и Ферховен подхвърли копчето на Рюсдаал. Сержантът го улови и го пусна в найлоновия плик с останалите вещи на Стракан, после седна до масата и започна да прави опис на съдържанието.

— Ще пазите филмите ми, нали? — Това беше по-скоро предупреждение, отколкото въпрос, защото Ферховен изглеждаше способен на мръсни номера.

— Не се тревожете за филмите си, Банбъри, а си починете. Предстои ви дълга нощ. — Ферховен се усмихна и тримата полицаи излязоха от стаята. Ключът се превъртя и по линолеума отвън изскърцаха подметки.

Не му свалиха белезниците. Китките му бяха подути и го боляха. Ферховен беше решил, че заподозреният е виновен. Нямаше прозорци и в стаята беше задушно. Стракан — беше потен — отпусна глава на масата. Беше ужасно изтощен, почти болен. Докато ту задрямваше, ту се стряскаше, в съзнанието му се въртяха мисли за Кристин Молино.

6.

Събуди го изщракването на ключа в ключалката. На прага застана Гроот. Държеше пластмасова чаша кафе.

— Имате право на телефонен разговор. Искате ли да се обадите?
Ед кимна.

— Елате тогава — рече полицаят.

Стракан стана, излезе и примига на неоновото осветление в коридора. Колко дълго беше спал? Ускори крачка и погледна часовника на Гроот. Два и пет. Значи бе дремал три часа. Имаше чувството, че са били три минути, и не си беше починал. Беше объркан и от дългото пътуване.

— Защо е замесен Интерпол? Поласкан съм.

— Не бъдете. Преминали сте границата. Вие сте англичанин и покойната е англичанка, но престъплението е извършено на Холандските Антили. Случаят е заплетен от юридическа гледна точка. Помагаме на нашите приятели на Кюрасао. Те невинаги имат възможността да разследват подобни престъпления.

— Мислех, че Интерпол се занимава с издирване на откраднати картини. — Стракан искаше да събере повече информация и дори да си намери ако не съюзник, то поне доброжелател.

— Инспектор Ферховен се занимава с много неща — тероризъм, наркотици, фалшифициране, нелегален трафик на хора и сериозни измами. Дори с убийства и срещи с цел изнасилване.

— Срещи с цел изнасилване?

— Да.

Това драстично променяше нещата. Ед имаше чувството, че го удариха. *Среща с цел изнасилване?* Догади му се от самите думи. Или холандските полицаи правеха прибързани изводи, или Гроот се опитваше да го сплаши. Стракан не продължи да го разпитва. Знаеше кога да си затвори устата.

Влязоха в кабинета и ченгето му свали белезниците. Кръвта нахлу в побелелите ръце на Ед. Той ги разтри, за да възстанови кръвообращението. След малко вцепенението премина и Стракан отпи

от кафето, което му даде Гроот. Беше силно, без сметана и сладко. Стори му се, че не е пил по-хубаво кафе. Ако беше в Англия, щеше да е евтино, блудкаво и пълно с мръсотия от отдавна непочистен автомат.

Гроот му даде ламинирана карта с дълъг списък телефонни номера и му каза да набере 9, за да получи външна линия. Повечето номера бяха на посолства и консулства и бяха изброени по континенти в азбучен ред. Най-отдолу имаше други полезни номера — на четирима адвокати, на самаряните и на главния клон на „Уестърн Юниън“ в Амстердам.

Стракан му го върна. Знаеше на кого иска да се обади и списъкът не му трябваше.

Беше понеделник сутринта. Крайният срок беше вторник вечерта. Ед трябваше да е в лабораторията на Лупус стрийт и да проявява филмите, за да ги изпрати по експресната въздушна поща на „Нешънъл Джиографик“ във Вашингтон. В края на предишната година членовете на редакционната колегия бяха видели снимките му на морски видри по крайбрежието на Ванкувър във „Водолазни времена“, бяха останали смаяни и му бяха предложили да направи фотографии за корицата и за седем от дванадесетте месеца за календара за следващата година и да покрийт разноските му за експедициите до Шотландия, Галапагос и Кюрасао.

Стракан набра номера. В другия край на линията чу бавния провлечен говор на Маколи Гилкрис.

— „Здравейте. Аз съм Маколи Гилкрис. Благодаря ви, че се обажда на «Нешънъл Джиографик». Аз или говоря по телефона, или съм далеч от бюрото си, но ако кажете името и номера си, ще ви се обадя веднага щом мога. Приятен ден и не забравяйте да се грижите за вашата планета“.

Това беше поредният удар. Ед беше забравил за часовата разлика. Умората беше замъглила съзнанието му. Във Вашингтон беше осем вечерта и Гилкрис отдавна бе напуснал работното си място.

Стракан не го познаваше лично, но двамата бяха разговаряли по телефона няколко пъти, за да обсъдят поръчката за календара и да уточнят подробностите към вероятния договор. Беше си съставил добро мнение за дружелюбно настроения американец и си представяше редактора като добродушен баща на шестдесет и няколко години. Гилкрис вероятно имаше прошарени коси и старателно

подстригана брада като Шон Конъри в „Индиана Джоунс и последният кръстоносен поход“. И сигурно носеше джинси, каубойски ботуши и карирана риза и имаше голям джип „Чероки“. На седалката до шофьора слагаше черна бейзболна шапка с надпис „Нешънъл Джиографик“. Живееше извън града и съпругата му се казваше Мери.

— Маколи, обажда се Ед Стракан. Полетът ми от Кюрасао закъсня с двадесет и четири часа. Ще получиш снимките чак в сряда. Много съжалявам, но не мога да направя нищо.

Погледна Гроот — той беше бръкнал в джобовете си и се бе облегнал на стената. Не направи опит да прикрие факта, че слуша думите му. Само подсмръкна пресилено и носът му потрепна като на мечок, душещ въздуха — показваше, че надушва лъжа.

— Снимките са фантастични. Ще видиш коя препоръчвам за корицата. Една от най-хубавите. Вярвай ми. Знам, че печатарите имат строг график, но моля те, направи всичко възможно да ги накараш да изчакат.

На този етап нямаше начин да каже как ще пристигнат снимките, но Ед се надяваше, че поне единият от седемдесет и двата фотоса ще е силен кандидат.

Опита се да говори спокойно и да не проличи, че е отчаян. Поради високото качество на образа и по-големия от обикновения размер на хартията на печатарите им трябваше тридневна подготовка, за да отпечатат календара. Печатарските машини трябваше да се настроят специално и готовите копия да заминат право за разпространение, за да са в магазините за Коледа. Ако закъснееше, календарът нямаше да има същия ефект и декемврийският брой на списанието щеше да бъде изложен на риск. Крайният срок беше непоклатим.

— Не взимай никакви решения, докато не видиш снимките от Кюрасао. Няма да съжаляваш.

Нямаше какво друго да каже. Гилкрисст бе видял фотографиите от Шотландия и Галапагос и бе изразил възхищението си. Докато беше в Шотландия, Стракан направи великолепна снимка на тюлен, преследващ четирикилограмова атлантическа съомга. Пътуването до Кюрасао щеше да осигури три от оставащите седем снимки — за корицата и още две за живота на рифа. Шансът печатарските машини

да спрат беше малък, но Ед се почувства по-добре, след като помоли да го направят, макар че го каза на телефонния секретар.

Затвори. Гроот го поведе по други коридори. Подминаха завоя, водещ към килиите, и продължиха направо. Стракан вече се беше обадил по телефона и беше време да изяснят какво се бе случило.

Инспектор Ферховен ги чакаше. Беше се облегнал на стената. Ръцете му бяха скръстени на гърдите. Имаше такъв вид, сякаш приятелката му не е дошла на среща. Тоест ядосан. Гроот също. Дватама размениха няколко думи и погледнаха Ед. Стракан се запита дали това означава промяна в плана. Може би сега, след като Гроот бе пропуснал сиренето „Гауда“ и бирата „Хролш“, щяха да играят „лошо ченге, по-лошо ченге“.

Ферховен отиде до вратата и я затвори с крак. В средата на помещението имаше черна маса. Около нея като шамандури бяха наредени оранжеви пластмасови столове. На стената вдясно имаше календар, а в отсрещния ъгъл — монитор и видеоконферентна машина. На вратата беше закачен плакат с инструкции за забравен багаж. Също като в стаята за задържане, и тук нямаше прозорци.

Седнаха около масата, Стракан от едната страна, а ченгетата от другата. Ферховен и Гроот заеха една и съща поза — наведоха се напред, сложиха лакти на масата и склупчиха пръсти. Ед се облегна назад на стола. Не искаше в езика на телата им да има симетрия.

— Не сте се обадили на адвокат, Банбъри. Това вероятно е глупаво. Имате право на защитник. Може да ви доведем някой за двадесетина минути. Искате ли? — най-после наруши мълчанието Ферховен.

Стракан сви рамене.

— Говори ли английски?

— Разбира се.

— И ще запишете разговора?

— Да. Не искам никой да мисли, че не сме се разбрали правилно.

— Тогава адвокатът може да почака. — Нямаше смисъл. Адвокатът щеше да седи и да мълчи, и да иска да си е вкъщи в леглото. Може би щеше да възрази срещу някои въпроси, но Ед смяташе да го направи сам.

— Ако желаете, длъжни сме да осведомим и член на семейството ви, че сте задържан.

Стракан поклати глава. Нямаше близки роднини, живееше сам. Не възнамеряваше да съобщава на Хамилтън, че има неприятности.

— Колко време можете да ме държите?

— Обикновено шест часа и после трябва или да ви предявим обвинение, или да ви освободим.

— Тук съм вече пет часа.

— Знам. — Ферховен му намигна и се усмихна, после протегна жилавата си ръка и включи видеото на запис.

7.

— Часът е 2:16, понеделник, осемнадесети октомври. Стая тринадесет на полицията на международното летище „Шхипол“. Присъстват инспектор Рутгер Ферховен от Интерпол, агент Роналд Гроот от полицията на летище „Шхипол“ и Банбъри Едуард Стракан с постоянно местожителство Тачбрук стрийт 27-а, Лондон. Разговорът се записва. — Ферховен млъкна и погледна задържания. Ед кимна в знак на потвърждение. — Господин Страчан. — Ферховен произнесе името му с „ч“, вместо с „к“. В самолета не беше допуснал тази грешка. Имаше акцент, но английският му беше добър. Копелето вече правеше номера. — Разбирате ли защо сте тук?

Стракан кимна.

— Моля, говорете, за да се чуе на записа.

— Да, инспектор Ферховен, разбирам защо съм тук — тихо каза Ед. Във властното поведение на инспектора имаше нещо, което го вбесяваше.

— Разбирате ли, че сте арестуван по подозрение в убийство и опит за изнасилване?

— Да.

— Добре. Разговорът ще се проведе в присъствието на главен инспектор Дърк Купманс, който ще се присъедини към нас по видеовръзка от Вилемстад на Кюрасао. Разбирате ли?

— Да — отвърна Стракан. Естествено, че разбираше, по дяволите. Какъв му беше проблемът на Ферховен?

Това беше сигнал за Гроот. Той натисна с палеца си дистанционното управление. Екранът на монитора изпука, оживя и показа зърнест образ на главния полицейски инспектор на Карибите.

Купманс седеше зад бюрото си. Беше облечен в бяла риза с къси ръкави. На джоба на гърдите му като тропически риби проблясваха редица памучни плетеници — разноцветни отличителни знаци, които го определяха като един от полицаите с най-висок ранг на острова. Косата му беше подстригана късо, тъмният му загар показваше, че прекарва повече време навън, отколкото в кабинета си. Стракан

познаваше лицето му от един плакат в кампанията против употребата на алкохол по време на шофиране. Беше слабо, но неотстъпчиво. Загорелите от слънцето му бузи бяха набраздени от бръчки, същински сипеи в пясъчна скала.

— Goedenavond^[1], Дърк. — Ферховен се опитваше да се държи неофициално, вероятно защото широкоплещестият островитянин със студени сиви очи го изнервяше.

— Може да ме наричате „сър“, инспекторе.

Във Вилемстад беше девет вечерта. Купманс не беше останал да работи до толкова късно, за да бръцолевии празни приказки.

Стракан прие това като добра новина. Ферховен трябваше да внимава.

Купманс започна да говори. Думите стигаха до Амстердам две-три секунди след движенията на устните му. Техниката беше стара и връзката не беше в реално време. Жестовете му бяха като на робот.

— Господин Стракан, както несъмнено знаете, рано сутринта в хотел „Сан Марко“ беше открит трупът на млада жена след обаждане на 912 от стаята ѝ. Тя е получила сърдечен удар от поглъщане на токсини, намерени в стомаха ѝ от нашия патологоанатом днес следобед. Смъртта е настъпила някъде между двадесет и три и двадесет и четири часа през нощта. Видели са ви с жената в „Кош за омари“ и се предполага, че вие сте се обадили на 912 в 23:59 часа. Служител на „Сан Марко“ свидетелства, че мъж, отговарящ на вашето описание, бързо е напуснал хотела около нула часа и десет минути. Държането ви е подозрително. Моля, разкажете ми какво се случи.

Стракан се намести на стола. Камерата следеше движенията му. Спокойствието и авторитетът на Купманс му харесваха. Нямаше неумолими полицейски въпроси, нито мелодраматичност. Яката фигура и вълчите му очи му осигуряваха достатъчно силно присъствие. Ед реши, че може да постигне разбирателство с него, ако говори кратко, ясно и по същество. Купманс щеше да оцени това. Пък и като всички добри ченгета, сигурно имаше нюх към лъжата и увъртането.

Стракан пое дълбоко въздух и започна.

— Бях с Кристин Молино, когато тя умря... — Млъкна. Очевидно вече беше казал нещо интересно. Ферховен и Гроот зашепнаха на холандски. Купманс записваше показанията му. Или

беше забравил да натисне бутона за запис на видеото, или по-скоро нямаше доверие на техниката. — Бях с Кристин Молино, когато тя умря, но не съм я убил. На летището написах писмо на моя приятел Петер Зеeman и му обясних как съм замесен в смъртта ѝ и какви са причините ми да напусна страната. Проверете в КЛМ. Една от служителките се съгласи да пусне писмото по пощата. Би трябвало утре да пристигне при Петер.

Опитваше се да говори спокойно и уверено и да им даде да разберат, че е невинен.

Гроот се прокашля.

— Как е името на служителката на КЛМ?

— Йоланда.

— Йоланда коя?

— Не знам — отвърна Стракан. — На значката ѝ беше написано само малкото ѝ име.

Гроот потърка брадичката си. Преценяваше информацията, сякаш беше достатъчно важна, за да даде тласък на разследването. Ферховен осъзна, че тази подробност няма връзка със случая, и предприе първата си атака.

— Оставете КЛМ. Кой е Петер Зеeman и какви са причините да напуснете Кюрасао?

— Зеeman има школа за водолази на южния бряг. Той е най-добрият инструктор на острова. — Гласът на Купманс беше плътен и учтив, докато отговаряше от името на Стракан, но се долавяше и известна раздражителност, която показваше, че общественото положение на Зеeman е общоизвестен факт, а не негово лично мнение, сякаш дързостта на Ферховен да зададе такъв въпрос е обида за Кюрасао.

Ед погледна екрана. Изражението му беше изненадано като това на Ферховен. Ако Купманс познаваше Зеeman, значи той имаше шанс, защото Петер щеше да гарантира за него.

— Продължавайте — каза Ферховен.

— Петер Зеeman, водолазен инструктор в „Корал Краал“ в залива Сан Михиел, ме запозна с Кристин Молино. Тя дойде с мен на последното ми гмуркане в събота следобед. Аз съм подводен фотограф и исках да направя снимки на голямата баракуда край Пойнт Найф.

— Виждал съм я — прекъсна го Купманс. — Грамадна риба. Трябва да е най-малко петнадесет килограма.

— Да, най-малко. Бих казал двадесет. — Стракан забеляза, че Ферховен недоверчиво се вторачи в монитора. — Кристин ме покани на вечеря. Маги Зеeman ме закара до „Кош за омари“ в десет вечерта. По време на вечерята отидох да си купя цигари и случайно видях, че Кристин слага нещо във виното ми с капкомер. — Ед млъкна. В момента би убил някого, за да може да запали цигара. Не беше пушил, откакто напусна Кюрасао.

— Опишете капкомера — рече Гроот.

— Не го видях ясно, защото се намирах на няколко метра. Мисля, че беше дълъг пет сантиметра и по-скоро пластмасов, а не стъклен, с гумичка с цвета на кожата. — „Гумичка“? Това май не беше правилната дума.

— Какво имаше вътре?

— Нямам представа. Някаква безцветна течност.

— Какво стана после? — Ферховен поднови атаката си.

— Върнах се от бара, отвякох вниманието ѝ и размених чашите.

— Защо го направихте?

— Моля? — Стракан погледна екрана, откъдето му зададоха въпроса.

— Защо разменихте чашите? — Купманс го каза така, сякаш наистина не разбираше.

— Помислих, че е някакъв наркотик. Кристин цяла вечер ми разказва, че двамата с приятеля ѝ взимали „Екстази“, преди да се чукаат. Но аз не исках.

— Имала е приятел? — попита Купманс.

— Били скъсали. Затова беше на Кюрасао. На почивка, за да превъзмогне раздялата.

— Струва ми се, че е успяла. — Купманс си позволи да се подсмехне.

— И аз така реших. Както и да е, Кристин настояваше да опитам и когато ѝ казах, че не употребявам наркотици, заяви, че не знам какво е добро за мен. Предположих, че е поела нещата в свои ръце.

— Само вие ли я видяхте да го прави? — Ферховен искаше да се върне в играта, защото усещаше, че Купманс му отмъква инициативата.

— Да. В огледалото. Провървя ми.

— Защо не я попитайте какво прави и не ѝ поискайте обяснение?

Стракан се поколеба. Очакваше този въпрос от мига, когато полицаите се бяха качили на самолета, за да го арестуват. Бяха минали пет часа, а той все още нямаше задоволителен отговор. Какво трябваше да каже? Че течността е щяла да я превърне в световен шампион по секс? Че се е надявал на най-страхотното чуване от създаването на вселената? Че е мислил с оная си работа? Или че е бил разочарован, че момиче като Кристин се интересува само от мъже за една нощ?

— Не знам. Предполагам, от любопитство. Искан да видя какво въздействие ще ѝ окаже. Беше очевидно, че ще се любим. Помислих, че може да проверя теорията ѝ, без аз да взимам наркотици. Тя каза, че често ги употребява, затова реших, че няма да е опасно. Вероятно съм преценил, че Кристин заслужава да опита от собственото си лекарство.

— Лекарство. Не сте ли съгласен, думата е неуместна? — Гроот изглеждаше доволен.

Стракан не си направи труда да отговори. Ролята на Гроот беше странична. Важният беше Купманс.

— И после отидохте в хотела с цел да правите секс с нея?

Ед трепна. Ферховен беше разбудил положението до голата истина — безцеремонно, но точно. Естествено, че Стракан не беше отишъл в стаята на Кристин, за да ѝ прочете приказка за лека нощ.

— Тя ме покани. Съблякохме се, но Кристин умря, преди да... да се любим. — Беше благодарен поне за това. Доказателствата за полово сношение само биха затвърдили обвинението срещу него. Забеляза разочарованието, което се изписа на лицето на Ферховен, сякаш целият смисъл на оставането му до толкова късно беше съсипан от тази забележка. — Повиках линейка и после се опитах да съживя Кристин. Преминал съм обучение да оказвам първа помощ, но изкуственото дишане не помогна.

— Възможно ли е да не сте го направили правилно? — попита Купманс.

— И възможно ли е да лъжете? — добави Ферховен.

— Възможно ли е да сте изпаднали в паника и да сте я оставили на пода да умре? — попита Гроот.

Въпросите се сипеха един след друг, затягаха примката около врата на Стракан, тримата се възползваха от умората му и го притискаха да допусне грешка. Ферховен зададе следващия си въпрос, без да му остави време да отговори на предишните.

— Защо сте ходили в банята? Да мастурбирате? — Думите се процедиха презрително и подигравателно от устата на холандеца.

— Призля ми. Пих вода. — Ед гледаше Ферховен в очите и говореше бавно, сякаш за стотен път обяснява нещо на малко дете.

— Лъжете, Банбъри. — Инспекторът го каза толкова убедено, че Стракан насмалко да му повярва.

— Не лъжа.

— Лъжете.

— Не лъжа.

— Какво имаше в капкомера, Банбъри?

— Нямам представа.

— Лъжете. Какво имаше в капкомера?

— Защо мислите, че лъжа?

— Ние задаваме въпросите, Банбъри. Вие отговаряте. — Тонът на Ферховен се промени. Това вече не беше разговор, а разпит. — Жената спомена ли нещо за танци, преди да я убиете?

Стракан забеляза клопката. Отговорът на въпроса можеше да бъде изтълкуван като признание, че наистина е убил Кристин. Така че не каза нищо. Мълчеше, лицето му беше безизразно. Имаше правото да не говори и моментът беше подходящ да го упражни. Започваше да съжалява, че не бе повикал адвокат. Ченгетата го превъзхождаха по численост. Трима срещу един. А и това им беше ежедневната работа и лесно можеха да го хванат натясно.

— Добре — каза Ферховен: признаваше, че въпросът е бил несправедлив. — Ще перифразирам думите си. Жената спомена ли, че иска да танцува?

— Да танцува? Не, доколкото си спомням. Защо? — Стракан не се съдържа и отново зададе въпрос. Ако имаше възможност, би попитал за хиляди неща.

— Патологът стигна до извода, че жертвата е починала от значителна свръхдоза ГХБ, следи от който са открити в капкомера в чантата ѝ.

— ГХБ? Какво е това, по дяволите?

— Гама-хидроксибутират. Във вашата страна на жаргон го наричат „сериозна телесна повреда“. В Америка му викат „домашен прислужник от Джорджия“. Мощен седатив, приспивателно средство, употребявано от две категории хора.

— Кои две категории?

— Посетителите на нощни клубове — отвърна Гроот.

— И изнасилвачите — добави Ферховен. — По-точно онези, които отиват на среща, за да изнасят. Опиатът предизвиква чувство на еуфория, но количество по-голямо от една чаена лъжичка може да доведе до временна кома. А в капкомера определено е имало повече от една чаена лъжичка. Отвратителен наркотик и изключително опасен, ако се смеси с алкохол. Може да доведе до проблеми с дишането. — Инспекторът остави думите да отекнат във въздуха, после продължи: — Разбирате какъв е проблемът. Ако жената е искала да отиде да танцува, това вероятно би обяснило защо е носила капкомер с ГХБ в чантата си. Фактът обаче, че не е пожелала, ме навежда на мисълта, че опиатът е бил ваш и че сте възнамерявали да я изнасилите.

Стракан отмести поглед встрани, не каза нищо.

— Защо сте тръгнали, без да уведомите полицията или да изчакате линейката? — Купманс си погледна часовника. Отново ускоряваше нещата и поемаше контрола в свои ръце.

— Пише го в писмото ми до Петер. Трябваше да се върна в Лондон и да проявя снимките. Филмите от седмицата, прекарана на Кюрасао, са последната партида от поредицата, която снимам за „Нешънъл Джиографик“. Договорът е много важен за мен. Те са много строги с крайния срок. Ако го изпусна, няма да получа нищо. Ще публикуват снимките на някой друг.

— Мислите, че чекът със заплащането ви е по-важен от смъртта на една млада жена? — Купманс бе наистина разочарован. На Ед това не му се понрави, защото застрашаваше крехкото разбирателство, което бяха постигнали.

— Не е само заради парите. Ако харесат снимките ми за календара, може да ми предложат годишен договор. На двадесет и девет съм и досега съм изкарвал най-много петнадесет хиляди на година. — Това не беше съвсем вярно, но засега щеше да свърши работа. Преди да стане фотограф, Ед две години беше пренасял нелегално изумруди в Малайзия. Отиде там, понеже нямаше работа, и

се остави да го привлекат да стане куриер, но установи, че няма талант за този занаят.

— И какво?

— От девет години изпращам снимките си на различни водолазни списания и припечелвам по някой долар оттук-оттам, ако ги публикуват. Трябва да изкарвам допълнително и работя в един склад. Цял живот чакам такъв пробив. „Нешънъл Джиографик“ са върхът. Кариерата ми е отдадена на този миг. Не виждам защо някой, който се опита да ме упои, трябва да ми отнеме всичко. — Стракан вече бръщолевеше неконтролируемо и се прокле за това.

— Самолетът ви е трябвало да излети чак в шест и тридесет, но вие сте напуснали хотела малко след полунощ. Имали сте достатъчно време да изчакате линейката и да успеете да хванете самолета. Защо не сте изчакали? Не ми казвайте, че са ви били необходими шест часа, за да си пригответе багажа.

— Не. Ако бях останал, щях да изпусна самолета. Знаете го много добре. Нямаше да ме пуснете.

— Защо мислите така? — Вече нямаше никакво разбирателство. Купманс притискаше Стракан и се придвижваше към грандиозния финал. Това беше клопка. Внезапната промяна в темпото и превръщането от приятел във враг вероятно бяха на първата страница в наръчника за разпити. Ед разбра какво става. Купманс искаше Стракан да признае, че държането му е било подозрително и че решението му да избяга от хотела е доказателство за вината му. — Попитах ви нещо.

Купманс се намирал на хиляди километри отвъд Атлантическия океан, но когато се наведе напред на монитора, сякаш беше в стаята.

Стракан отново не каза нищо. Дори безобиден отговор като „Без коментар“ би предоставил възможност на Купманс. Ако Ед не внимаваше и кажеше нещо необмислено, главният инспектор на Карибите щеше да го разбие.

— Банбъри си глътна езика — отбеляза Ферховен. — Между другото, що за тъпо име е това — *Банбъри*?

Стракан присви очи. Беше им отнело време, но най-после бяха напипали болното място.

[1] Добър вечер (хол.). — Б.пр. ↑

8.

Ядоса се — нещо много лошо по време на полицейски разпит. Може би щеше да е по-лесно, ако знаеше отговора, но фактът беше, че няма представа защо родителите му са го кръстили Банбъри.

Беше роден във военна болница в Германия и веднъж бе минал през Банбъри на път за друго място. Семейството му беше от Шотландия, а не от Оксфордшир. Единствената връзка беше ужасното детско стихче, което баща му декламираше, докато го друсаше на коляното си, когато беше малък. „Дий-дий, конче-вихрогонче, че ще ходим в Банбъри Крос“. Стракан го слушаше всеки ден цели шест години. Римите неизбежно бяха придружени от серия болезнени потупвания и напомнянето да не казва на никого. Най-силното друсане идваше в края на всеки ред. Нямахме специално ударение върху „Банбъри“. Освен това в стихчето се разказваше за красива дама, а не за момченце като него. На седмия си рожден ден Стракан заяви пред всички, че вече иска да го наричат Едуард или още по-добре — Ед. За негово щастие името се възприе и остана. Досега.

Опита се да си внуши да запази спокойствие, но безуспешно, и подмина въпроса.

— Ако съм я упоил аз, тогава какво прави капкомерът в нейната чанта?

— Вие сте го сложили там. — Ферховен го каза така, сякаш беше очевидно. — Осъзнали сте, че сте я убили. Погрижили сте се да оставите отпечатъците ѝ върху капкомера и сте го пуснали в чантата ѝ.

Стракан се ядоса. Единствената му защита беше, че Кристин се бе опитала да го упои първа, но това не звучеше логично. Положението му не беше розово и той го знаеше.

— Тя се опита да ме дрогира. Съжалявам за случилото се, но не съм отговорен за смъртта ѝ.

— Напротив, Банбъри. Дори ако ви повярваме, че жената е накапала опиата в питието ви, решението да размените чашите си остава ваше. Дали сте ѝ забранено наркотично вещество и сте постъпили много безразсъдно.

Ед губеше хладнокръвието и увереността си. И през ум не му беше минало, че размяната на чашите ще убие Кристин и че може да го вкарат в затвора.

— Ако не бях разменил чашите, сега моят труп щеше да лежи в моргата.

— А ако ѝ бяхте поискали обяснение, нямаше да има труп — намеси се Гроот.

— Не съм убиец. Не съм я убил! — Гневът на Стракан заплашваше да се отприщи.

— Може би — каза Купманс. — А кражбата на джипа на Петер Зееман?

— Петер нямаше да има нищо против. И не беше кражба. Попитайте го дали мисли, че аз съм убил Кристин?

— Вече го направих. И той каза, че следващия път, когато ви види, ще завърже колани с тежести за глезените ви и ще ви хвърли на акулите. Днес имал часове с курсисти, но не могъл да вземе бутилки със сгъстен въздух, защото джипът му бил изчезнал.

— По дяволите!

— Да, точно така. Искате ли да знаете какво още каза Петер Зееман?

— Не.

Последва дълго мълчание. Стракан чуваше единствено собственото си дишане.

— Лъжете, Банбъри. — Ферховен го погледна с черните си немигащи змийски очи. Името му май се превръщаше в клише — барабан, който можеше да бие цяла нощ.

Ед го погледна гневно.

— Ако съм искал да я изнася, защо ще оставям отпечатъци из цялата стая? Защо ще викам линейка, ако не съм силно обезпокоен за нея? Не знам защо е искала да ме упои. Не мога да го проумея. Това е ваша работа. — Той се втренчи в очите на Ферховен. — Затова разберете какво точно се е случило.

— Господин Стракан. — Предупреждението в гласа на Купманс беше непогрешимо. — Не бъдете твърдоглав. Не обичам твърдоглавите.

— Банбъри не е твърдоглав, а страхлив. Затова е упоил младата жена. В случай че окаже съпротива, докато я изнася. Не е ли така,

Банбъри?

Стракан закипя от гняв и безсилие. Искаше му се да скочи и да накара Ферховен да млъкне. Знаеше, че може да го просне на земята. Може би не тук и не в момента, но скоро двамата щяха да решат спора по старомодния начин.

— Знаете ли какво е анализ на срамни косми? — злорадо попита Ферховен.

— Мога да се досетя.

— Искате ли да ви направим такова нещо? Ще го уредя бързо. Това е стандартна процедура в случаи на изнасилване. Искате ли и промивка на гениталиите? Лекарят не е много нежен, но пък може би вие предпочитате по-груби действия?

Ако отговореше, щеше да се изложи на опасност да каже нещо, което би навредило на защитата му, затова си премълча.

— Та значи за какво става дума? Объркала се среща с цел изнасилване. Завели сте я на вечеря и сте я упоили, но сте й дали прекалено силна доза и тя е умряла, преди да успеете да се позабавлявате. Гади ми се от хора като вас, Банбъри. От такива трябва да пазим съпругите и дъщерите си. — Ферховен стана и се наведе напред. Лицата им бяха само на няколко сантиметра едно от друго.

Стракан не вярваше, че инспекторът има съпруга или дъщеря. Дъхът на Ферховен беше горещ и миришеше на тютюнев дим — и го блъсна като мръсен полъх, когато го нарече изнасилвач. Ед сви юмрук под масата и протегна показалеца и средния си пръст, готов да избодете очите му.

— Благодаря, инспекторе. Достатъчно. — Въпреки че се намираше на другия край на света, Купманс се намеси и спаси Ферховен от сериозно нараняване. Стракан отпусна пръсти. — Господин Стракан, утре сутринта ще разговаряме отново. Дадохте ни много неща за размисъл и предлагам всички да си починем.

— Почакайте — каза Ед. Би трябвало да се радва, че разговорът приключва, но все още бе напрегнат. Щеше да мине много време, докато го оневинят. — Разпитахте ли персонала на „Кош за омари“? Проверихте ли в списъка със запазените маси кой е бил около нас? Може би и някой друг е видял, че Кристин слага нещо в чашата ми. — Това беше малко вероятно, но Стракан се нуждаеше от всяка възможна помощ. — Ресторантът има ли камери за наблюдение?

— Оставете ние да се погрижим за тези неща. Сега се успокойте. Имате предостатъчно неприятности и без да си създавате враг в лицето на инспектор Ферховен.

Ед кимна. Обвинението срещу него беше недвусмислено и той разбираше защо. Всички доказателства сочеха към среща с цел изнасилване. Беше умряла млада жена и ченгетата търсеха кого да обесят. Адреналинът поддържаше силите му, но сега, след като разпитът приключваше, Стракан изведнъж осъзна колко е изтощен. Въпросите сигурно щяха да продължат до безкрайност. Купманс имаше право за враждебното му отношение, което не му помагаше. Ед наблюдаваше екрана, запълнен от едрото тяло на Купманс. Главният инспектор се приближи до монитора и бялата му риза закри стаята отзад. Гроот натисна бутона на дистанционното и екранът в стая тринадесет угасна.

— Познавате ли главен инспектор Купманс? — попита Ферховен.

— Не съм го виждал лично, но го знам.

Ферховен изсумтя. Очевидно не беше доволен от отговора. Все още изпитваше съмнения и може би дори завист, докато гледаше заподозрения, сякаш слънчевият загар на Стракан го свързваше по някакъв начин с инспектора от острова.

— Помислете върху онова, което ни казахте. Наспете се. Решете дали желаете да промените отговорите си. Утре ще говорим пак. Сега е три часът без дванайсет минути. Инспектор Рутгер Ферховен прекратява разговора. — Той натисна стопа и лентата спря. Вече не ги записваха. Разговорът стана неофициален.

— Три без дванайсет? Прав ли съм в предположението си, че все още не сте ме обвинили в нищо?

Ферховен се усмихна и кимна.

— Да, прав сте.

— И можете да ме държите само шест часа? — Стракан беше забелязал спасителен пояс и протягаше ръце към него.

— Точно така.

— И всеки момент ще трябва да ме пуснете?

— Грешка.

— Защо?

— Ами защото... — Ферховен се втренчи в него — неизказано на глас обещание, че им предстои откровен разговор без свидетели —

часовете между дванадесет и девет сутринта не се броят.

9.

Поведоха го по коридора, минаха през двойни стоманени врати и стигнаха до килиите. В едната тъкмо вкарваха някакъв пияница. Раздърпаните му дрехи и сплъстените коси го определяха като скитник от кариерата. Ед усети парливата смрад на урината му от петнадесет метра.

Рюсдаал, полицаят, който беше направил списък на личните му вещи, го заведе до килията и тресна вратата. Ед се отпусна на железното легло с тънък бежов дюшек. Поне не му бяха сложили белезници. И не му бяха предявили обвинение, и не го бяха върнали на Кюрасао. Крайният срок приближаваше неумолимо и Стракан имаше по-важни задачи, отколкото да се сприятелява с колумбийски търговци на кокаин в затвора „Бон Футуро“.

Стаята беше малка, но чиста, четири на пет метра, по-скоро килия за временно задържане, отколкото постоянен затвор. На тавана имаше неонова лампа. Нямаше прозорци. До пластмасовия леген до стената бяха сложени дървена маса и стол. В ъгъла зад вратата имаше издраскан с графити зелен параван и тоалетна чиния. Скрити от чужди погледи, някои задържани явно го бяха използвали, за да изразят презрението си към холандските закони. Почеркът им беше разкривен и детински.

При нормални обстоятелства Ед нямаше да може да заспи на подобно място. Светлината беше ослепително ярка, а и отвън постоянно се тряскаха врати, прелитаха ревящи самолети и се чуваше кучешки лай. Обстоятелствата обаче не бяха нормални. През последното денонощие беше пътувал девет часа, бяха го арестували, бяха го разпитвали, бяха конфискували единствения му източник на доходи и бе видял човек да умира от смъртоносна свръхдоза. Така че след няколко минути заспа.

Отначало беше прекалено уморен, за да сънува, но по-късно разпозна големия корал, отбелязващ началото на рифа край Пойнт

Найф. Видимостта беше добра. Двадесетина метра. Над обраслите с водорасли скали заедно с течението се въртеше ято морски дяволи. Вдясно морска костенурка захапа клонка мъртъв корал с праисторическата си уста. Вляво рифът рязко се спускаше надолу и изчезваше в синьо-сивата бездна на откритото море. Мехурчетата изразходван въздух бълбукаха в ушите му.

Далечен трясък извести, че Петер го следва с гребна лодка и изпраца съобщение по стоманения ѝ корпус. Посланието по Морзовата азбука казваше на Стракан да се маха. Петер беше видял Ферховен да влиза с харпун във водата... и полицаят се приближаваше бързо. Ед зарита усилено. Плавниците го изтласкваха към прикритието на големите скали. Морските дяволи се пръснаха като искри от кислород, докато минаваше през тях. Не беше подготвен за онова, което видя, и наустникът падна от устата му.

По течението се носеше Кристин Молино. Отначало Стракан помисли, че е мъртва, защото не помръдваше и голото ѝ тяло изглеждаше вкочанено, но после видя мехурчетата, излизащи от устата ѝ. Заплува към нея, за да ѝ помогне, и протегна ръка към резервния наустник. Готвеше се да го пъкне в устата ѝ, но когато го провери, установи, че въздухът се е свършил. Почука по уреда за измерване на налягането. Стрелката остана на червено. Той всмукна силно и после още веднъж, но не стана нищо. Гумата опря в гума и клапата тихо изтрака. Бутилката със сгъстен въздух беше празна.

Не можеше да се устреми към повърхността, без да рискува последиците от кесонната болест. Кристин беше единственият му шанс за оцеляване. Стракан стисна главата ѝ и долепи уста до нейната, за да напълни белите си дробове с издишвания от нея въздух. Дъхът ѝ беше горчив и сипкав като тебеширен прах. Догади му се и той я блъсна. Очите ѝ се изцъклиха.

Лицето ѝ бе с маслинозеления оттенък на съживен с магия мъртвец. Раменете ѝ бяха хлъзгави и слузести — водораслите вече бяха предявили претенции към трупа ѝ. Косите ѝ се дупеха зад нея, развяваха се на течението като черно знаме. Риби гризяха пръстите на краката ѝ. Малка зеленушка подръпваше кожата ѝ и кръвта ѝ се процеждаше като зелено мастило.

Мозъкът му неистово искаше кислород. Стракан се вгледа в мехурчетата, излизащи от устата на Кристин, и видя, че не са

мехурчета, а капки прозрачна безцветна течност. Отрова. И в същия миг тя оживя. Сграбчи главата му точно както той бе направил преди минута. Движението ѝ го изненада и Ед опита да се отскубне, но пръстите ѝ притискаха слепоочията му като менгеме. Кристин шепнеше нещо. Той се помъчи да се освободи, но хватката ѝ беше прекалено силна. Ухото му беше до устните ѝ и Стракан ясно чу думите ѝ. „*Да танцуваме!*“

Събуди се, скочи от леглото и разтърка очи. Усещаше как хищните нокти на главоболието се впиват в мозъка му. Някой беше влизал в килията, докато бе спал, и бе оставил на масата закуска — хляб, конфитюр и вода. Ед я изяде бързо и макар че беше оскъдна, храната зареди организма му със захарта, от която толкова много се нуждаеше.

Отново беше изгубил представа за времето, но сигурно беше някъде рано преди обяд, когато агент Гроот дойде в килията: отвори вратата, застана на прага и сложи ръце на кръста си.

— Изненадан съм, Банбъри. Здравата сте загазили, а седите толкова спокойно. — Гласът му прозвуча весело. Гърлената му интонация беше станала по-напевна. Вероятно най-последно беше пийнал бира и бе хапнал сирене.

Ед издържа погледа му. Нямаше намерение да се плаши.

— Хайде — каза Гроот. — Елате.

Заведе го отново в стаята с видеоконферентна връзка — беше затрупана с отпадъци от полицейската работа през нощта. Навсякъде бяха разхвърляни смачкани като пепелници полиестерни чаши. Във въздуха беше натезал застоял пушек, гъст и противен като индустриален смог. Белите дробове на Ед жадуваха за цигарен дим. Не си спомняше да е издържал по-дълго без цигара. Погледна Гроот, който на свой ред погледна Ферховен. Инспекторът обаче поклати глава.

— Хайде, Рутгер. Смилете се. Дайте ми цигара.

— Млъкнете и седнете.

Едва сега Стракан забеляза, че видеото вече е включено. Главен инспектор Купманс ги чакаше да млъкнат. Имаше такъв вид, сякаш беше работил цяла нощ. Ед видя синьо небе през прозореца на

кабинета му и копнежът му да се върне на Кюрасао го накара да забрави, че му се пуши.

На пет хиляди мили от тях Купманс каза на камерата:

— Добро утро, господин Стракан. Имам интересна новина за вас.

Ед кимна.

— След малко инспектор Ферховен ще ви предяви обвинение.

10.

— Наричате това интересна новина? — Стракан беше втрещен. Купманс, изглежда, въртеше номера. Вероятно не го беше разбрал правилно.

— Да. Засега ще е в преднамерено непристойно поведение. Не можем да докажем, че сте извършили престъпление, но в показанията си признавате нарушение на закона.

— Има ли разлика? — Стракан положи усилия в гласа му да не прозвучи облекчение. Не го обвиняваха в убийство, това беше най-важното. Предишния ден беше в ръцете им. Уликите срещу него бяха съкрушителни. През нощта беше станало нещо. Нещо хубаво.

— При закононарушенията се предполага, че вината е налице и не е необходимо да бъде доказвана. Единствената ви приемлива защита е твърдението ви, че нямате *абсолютно никаква* вина, но след онова, което ни разказахте, на ваше място не бих тръгнал по този път.

— Чудесно. Свободен ли съм?

— Скоро ще бъдете. Трябва обаче да ви предупредя, че не сме ви изключили от разследването. Все още може да намерим доказателства за dood door schuld.

— Какво означава това, по дяволите? — След като обсъждаха съдбата му, Стракан предпочиташе да го правят на езика, който разбира.

— Dood door schuld. Буквално означава „смърт чрез вина“. Убили сте жената и сте виновен за смъртта ѝ дори да не сте възнамерявали да извършите деянието. Наречете го убийство по непредпазливост, ако това ще ви накара да се почувствате по-добре.

Ед не се почувства по-добре, въпреки че dood door schuld не звучеше толкова сериозно, и реши, че няма за какво да благодари на Купманс.

— Трябва всеки ден да поддържате връзка с Интерпол, докато бъркотията не се изясни. Една погрешна стъпка, и незабавно ще бъдете арестуван. Инспектор Ферховен ще е надзорникът ви.

— Естествено. — Ед хвърли на Ферховен поглед, който казваше, че общуването им ще е кратко и неприятно. Увереността му се върна. — Вчера мислехте, че съм виновен. Какво ви накара да промените решението си?

— През нощта имаше интересно развитие на нещата — отвърна Купманс. — Първо, патологът потвърди, че покойната не е била изнасилена и...

— Господи! — възкликна Стракан. — За какъв ме мислите?

— Второ, вслушахме се в съвета ви за камерите за наблюдение в ресторанта. Вътре нямаше, но са монтирали една на паркинга. Жертвата е заснета в нощта, когато е умряла. Кадрите показват, че е била нервна. Припряно търси нещо в чантата си и го изпуска в обхвата на камерата. Записът не е достатъчно ясен, но предметът прилича на пластмасов капкомер, отговарящ на описанието, което ни дадохте вчера. Ако разказът ви е истина, може да се смятате за късметлия, че сте разменили чашите. Дозата в капкомер с такъв размер би убила и носорог.

— По дяволите! — Ед не можа да измисли какво друго да каже. Оказваше се, че Кристин наистина се бе опитала да го убие. Информацията беше ужасна, но той реши да я обмисли по-късно. — Нещо друго?

— Да. Името на младата жена не е било Кристин Молино.

— Мамка му! — каза този път Стракан и си спомни, че предишния ден ченгетата записаха припряно името ѝ, когато го спомена. Това обясняваше озадачените погледи и шепота на холандски. Фалшиво име. Този факт беше в негова полза. Полицаяте го бяха знаели от самото начало.

— Да, точно така. — Купманс се ухили.

— Как е истинското ѝ име?

— Това не ви засяга, господин Стракан.

— Не ме засяга? Шегувате ли се? Тя се е опитала да ме убие.

— Не се шегувам. Защо да се шегувам със сериозни неща като евентуално убийство? Вас обаче ви интересува какво е наказанието за закононарушението, което сте извършили, нали така?

Сърцето на Ед се сви. Последните няколко минути бяха страхотни... но не искаше да преживява следващите.

— Може да ви върнем на Кюрасао и да ви предадем на съда. Ще се признаете за виновен в преднамерено непристойно поведение и ще получите двадесет дни затвор и малка глоба.

Стракан отново не каза нищо, бе хипнотизиран от думата „може“.

— Но аз не желая да плащаме разходите за полета, нито да ви изпращаме в затвора. Поради някаква странна причина вярвам на разказа ви. Мисля, че сте постъпили глупаво, но не смятам, че сте искали да я убиете. Затова ще ви глобя и ще ви забраня да идвате на Кюрасао, докато разследването не приключи и невинността ви не бъде доказана извън всякакво съмнение. Пък и в момента в затворите тук няма място за вас.

Стракан знаеше защо. Затворите на острова бяха пълни с търговци на наркотици. През намиращата се само на шестдесет мили Южна Америка и Кюрасао минаваха главните маршрути за контрабанда към Европа. Арестите се утрояваха през всяка от последните три години, докато картелите разширяваха мрежата си. Местните вестници бяха пълни с репортажи на тази тема.

— Колко е глобата? — попита той.

— Хиляда долара!

— Хиляда долара? — Дъхът на Ед секна. Трудно щеше да намери толкова пари. — Кога трябва да платя?

— Попитайте Петер Зееман. Дължите ги на него.

Стракан се обля в гореща пот, после му стана студено. Сега разбра каква е „странната причина“, поради която Купманс вярваше на разказа му. Може би полицаят дължеше услуга на Петер? Всъщност нямаше значение. Петер беше направил някаква магия и Ед щеше да бъде освободен. Ченгетата имаха доказателство от камерите за наблюдение и разполагаха с фалшиво име, но старият му приятел го беше спасил от затвора. Възможността беше прекалено удобна, за да я пропусне, затова Стракан се усмихна на Ферховен и му намигна. Холандецът го изгледа кръвнишки и лицето му се зачерви от гняв.

— Ако отново дойдете в моята страна, ще ви арестувам — добави Купманс. — Ясно ли е?

— Абсолютно — отвърна Стракан. Не се съмняваше, че като определя Кюрасао като „моята страна“, Купманс говори съвсем сериозно. Мисълта, че няма да види отново „Корал Краал“, беше

тежък удар, но макар и с хиляда долара глоба, все пак се беше измъкнал леко. Силно се надяваше, че през следващите няколко дни Ферховен недвусмислено ще докаже невинността му, но неизвестно защо подозираше, че това няма да стане.

— Добре. Агент Гроот ще ви качи на първия самолет за Лондон.

— Благодаря. Искам да ви попитам обаче едно последно нещо.

— Да?

— Какво друго каза Петер Зеeman, когато разговаряхте с него вчера?

— Каза, че сте изключително свестен човек и няма начин да сте убили жената. Мисля, че мога да му имам доверие. Петер е добър мой приятел. От двадесет години играем карти. Всъщност довчера пак ще се видим. — Купманс се отпусна и се облегна на стола си. Що се отнасяше до него, случаят беше приключил. Интерпол поемаше задачата да запълни пропуските, а той и екипът му щяха да се заловят с истинска полицейска работа. В персонала му от двеста души имаше само четиринадесет специалисти в борбата срещу наркотиците и той беше принуден да действа бързо. — Довиждане, господин Стракан.

Екранът угасна.

В приемната пред килиите се състоя кратка административна процедура. Ед трябваше да се подпише, за да му върнат личните вещи, а Ферховен му прочете протокола, че всеки ден е длъжен да му се обажда по телефона, и му даде визитната си картичка. Там с обикновени черни букви бяха напечатани номерата на служебния и на мобилния му телефон. Стракан трябваше да му се обажда веднъж на двадесет и четири часа и да му съобщава къде се намира.

Ед се подписа за нещата си и след секунда осъзна, че филмите са изчезнали. Направи крачка към Ферховен, който му се хилеше като приличащ се на слънце крокодил.

— Къде са?

— Съжалявам. Изглежда, са се изгубили. Някои служители са доста немарливи и често бъркат личните вещи с боклуци.

Стракан замахна с всичка сила. Искаше да му счупи поне три-четири зъба.

Юмрукът му обаче само забърса челюстта на Ферховен, защото Гроот блъсна ръката му нагоре. Ед загуби равновесие, но видя изненаданото изражение на Ферховен. Учудването на полицая се превърна в облекчение, когато Гроот изви ръцете на Стракан зад гърба му.

Стракан беше удрян и от по-едри мъже от Ферховен, но никой не се беше прицелвал по-точно. Фактът, че стегна мускулите си, не му помогна. Кокалчетата на Ферховен се забиха в слънчевия му сплит и нервите му изпукаха като сухи вейки. Ед се преви, не можеше да си поеме дъх. Гроот го дръпна и го изправи.

Ферховен си оправяше вратовръзката. Лицето му се беше зачервило.

— Пак ще се срещнем, Банбъри.

— Ще чакам с нетърпение — със стиснати зъби отвърна Стракан. Имаше чувството, че в гърдите му се е взривила бомба.

— Да ти го начукам.

— Само в сънищата ти, Ферховен. Ти си го начукай.

Гроот пусна Ед, взе от бюрото голям запечатан плик, извъртя Стракан с другата си ръка и го блъсна в гърба. Ед се запрепъва по коридора към изхода.

— Е, засега стига — каза Гроот, даде му бордна карта и добави, че багажът му вече е проверен и отиват в самолета.

Болката в гърдите на Стракан намаля, но пък се смени с отпадналост. Връщаше се в Англия без филмите. Беше се измъкнал от най-гадната дупка, в която бе попадал, но цената беше прекалено висока. Доверието на хората от „Нешънъл Джиографик“ в него скоро щеше да бъде разбито на пух и прах. Перспективата за дълга зима в склада на Хамилтън се закачи в съзнанието му като котва. Пътуването до Кюрасао беше напразно. На тази възраст можеше и да не получи друг шанс. Наркоманка и садистично ченге му бяха отнели благоприятната възможност. След тридесет часа щеше да бъде изхвърлен на боклука при неуспелите фотографи. Бивша звезда, каквато дори не бе успял да стане.

Пътниците вече се качваха на борда. Гроот го придружи чак до вратата на самолета. Въпреки нежеланието си да се върне във влажния и студен Лондон, Стракан изгаряше от нетърпение да напусне летище „Шхипол“.

— Снощи намерих това в кошчето за отпадъци — каза агентът и му подаде плика. — Моля ви, изпратете ми снимка на баракудата — добави и му даде визитната си картичка. — Децата ми много ще се зарадват. И ако имате, и на акула. — Полицаят сякаш се извиняваше, дори се изчерви. — Момчето ми е на осем. Обожава акулите.

Ед разклати плика. Филмите му изтракаха като скъпоценни камъни. Той протегна ръка и Гроот я стисна.

— Dank je zeer^[1]. — Стракан се усмихна широко. — Ще видя какво мога да направя.

[1] Благодаря много (хол.). — Б.пр. ↑

11.

Докато Стракан внасяше багажа си в апартамента си в Пимлико, дъждът плющеше по раменете му като бич на надзирател, който налага роб в галера.

Ед живееше в апартамент с една спалня над индийски ресторант. Не беше широко, но пък нали не трябваше да се тревожи за мнението на семейство или приятели. Жилището му беше скромно обзаведено с мебели втора употреба от гаражни разпродажби и с остатъците от склада на Хамилтън. След като платеше наема и купеше филми и билети за самолет, не му оставаше много за кола или хубави мебели, да не говорим за пенсионно осигуряване и спестявания. Тези неща обаче не го интересуваха. До тази сутрин единственото му желание беше да си построи скромно бунгало зад „Корал Краал“ и да си купи лодка, за да може да ходи до Аруба и Бонайре, където смяташе да организира най-доброто подводно сафари на юг от Санта Лусия.

Семейство Зееман щяха да го наемат за достатъчно време, та да получи разрешително за работа. А щом посъбереше пари, можеше да кандидатства за жителство. Имиграционният закон беше прословуто хлабав. Щом всяка година дори шестстотин колумбийци получаваха гражданство, значи той имаше голям шанс. Кюрасао беше вариантът на бедните за Кайманите и властите приемаха всеки с тлъста пачка. Ед беше добър водолаз и можеше да иска високо заплащане за уроци — и не след дълго щяха да му позволят да остане. До тази сутрин беше планирал всичко, но сега му беше забранено да стъпва там. Дори по-лошо — беше ударил единствения човек, който можеше да вдигне забраната. Която и да беше в действителност, Кристин Молино трябваше да отговаря на много въпроси. За жалост не на този свят.

Изкъпа се набързо, направи си кафе и седна да изпуши първата си цигара от четиридесет и осем часа. Почувства се по-добре, но не достатъчно, и запали втора, а после и трета. Най-после усети как кофеинът и никотинът се просмукват в кръвта му и го зареждат с енергия. Огледа стените на всекидневната и почувства познатия прилив на вълнение, предшестваш отиването във фотолабораторията.

На стените бяха окачени снимки от експедициите му по света. Много синева. Много риби. Стаята приличаше на аквариум. Някои от по-хубавите бяха поставени в стъклени рамки, но те бяха скъп лукс, така че повечето снимки бяха заковани с кабарчета. Снимките му вдъхваха чувство за индивидуалност. Стракан нямаше пари, нито постоянна работа и приятелка, но колко хора бяха виждали същите неща като него? Например октопод имитатор? Проклетото чудо беше открито едва преди няколко години и Стракан беше един от първите, които го заснеха. Сега телевизионни екипи се опитваха да направят филм за октопода имитатор. „Подводен свят“ му платиха добри пари за поредицата.

Погледна си часовника. Седем часът. Два във Вашингтон. Вдигна телефона.

— Маколи. — Тихият сдържан глас на Гилкрисст отговори още на първото позвъняване.

— Обажда се Ед Стракан.

— А, Ед. Как си?

— Добре. Получи ли съобщението ми?

— Разбира се.

— И какво?

— Няма да стане, приятелю. Ако снимките не са тук утре по това време, ще дадем всичко на Бил Танър.

Бил Танър беше канадец, ветеран и единственият останал на постоянна работа в „Нешънъл Джиографик“ подводен фотограф. Беше добър, но Стракан беше по-добър. Танър правеше просто снимки на дивата природа, а фотографиите на Ед бяха изкуство.

— Престани, Маколи. Знаеш какво мога да правя. Снимките от Кюрасао са най-хубавите ми досега.

— В такъв случай може да ги използваме догодина. Съжалявам, Ед. Сериозно. Знаем колко усилия полагаш, но не мога да бавя печатницата. Ако изпратиш негативите до обяд, ще можем да ги отпечатаме. Всичко е готово и ще ми отнеме само час да избира онези, които ми харесат. Не трябваше да оставяш нещата за последната минута. Разполагаше с няколко месеца, по дяволите. — Гилкрисст прекъсна тирадата си, за да каже на секретарката си да изчака с обаждането по другата линия. После гласът му омекна. — Утре

сутринта ги изпрати с първия самолет, излитащ от Хийтроу. Би трябвало да имаш достатъчно време. Часовата разлика е в твоя полза.

Стракан се усмихна. Работата му щеше да стане много по-лесна, когато можеше да си позволи да си купи хубав дигитален фотоапарат. Тогава щеше да прехвърля образите в компютър и да ги изпраща в Щатите по електронната поща. Гилкрисст обаче имаше право — той все още имаше шанс да спази крайния срок.

— Ед?

— Да?

— Нали разбираш нещо?

— Какво?

— Не мога да ти платя разходите, ако не получа снимките.

— Да, знам. Искан да говорим за...

— Ед?

— Да. Не съм затворил.

— А защо, по дяволите? Нямах време да разговарям с мен, момче. Затваряй. Утре ще се чуем пак.

— Благодаря, Маколи.

Стракан грабна филмите и хукна навън.

12.

Времето летеше. Желанието да отиде право във фотолабораторията беше силно, но Ед все още беше развълнуван от преживяването си на Кюрасао и потребността да види приятелско лице се оказа по-силна. Домът на Хамилтън на площад „Сейнт Джордж“ му беше на пътя. Щеше да се отбие само за няколко минути, за да се обади на кръстника си, че се е върнал. Нямаше да споменава, че има неприятности, но тъй като след смъртта на родителите му Хамилтън го беше отгледал, най-малкото, което можеше да направи, беше да му каже здравей.

Хамилтън беше ерген и живееше в голям апартамент от западната страна на площада. Сградата беше в класически стил от епохата на Регентството и беше проектирана от Томас Кубит, основателя на могъщата компания „Кубит“, построила повечето сгради в лондонските квартали Мейфеър и Белгрейвия през първата половина на деветнадесети век. Апартаментът заемаше първия и втория етаж на пететажната къща. Като всички останали наоколо, сградата беше с бели колони отпред, високи прозорци и красив балкон с изглед към обществените градини.

Камбаните на „Свети Спасител“ биеха — типично английски звук. И в другите страни биеха камбани, но англичаните караха техните да пеят. Звуците се лееха, бистри като вода от разтопен сняг, стичаща се в коритото на планински поток. Ед се усмихна замислено. В Лондон съвсем не беше лошо и той знаеше, че е извадил късмет да израсне в богаташка част на града.

Родителите му нямаха братя и сестри, затова Ед нямаше лели, чичовци и вуйчовци, които да го осиновят след смъртта им. Баба му по бащина линия и дядо му по майчина бяха живи по време на нещастния случай, но старата дама живееше в Шотландия, а дядо му вече не шофираше, затова решиха, че ще е най-добре Стракан да живее при кръстника си. Виждаше дядо си и баба си през ваканциите, но цели десет години негов дом беше апартаментът на Хамилтън.

Ед изпитваше буря от противоречиви чувства. Винаги беше така, когато прекрачваше прага на тази къща. Все едно се завръщаше у дома, но това всъщност не беше дом, защото спомените му за истинския му дом бяха толкова неясни, че вече не беше сигурен дали са реални. Площад „Сейнт Джордж“ му напомняше какъв късметлия е, че има Хамилтън, но също и колко не му е провървяло, че се е нуждаел от него. От осмата до осемнадесета му година стаята на втория етаж му беше служила за игри, любими занимания, учене, гимнастика и спалня. Там се беше смял и плакал и часове наред бе седял и гледал пълноводната Темза — и после бе удрял стените, докато кокалчетата на пръстите му не се разкърват. Това беше убежището му от света, но и килията му.

Стракан позвъни, Хамилтън натисна бутона да му отвори и го посрещна с протегната ръка на входа. Взаимоотношенията им бяха малко неловки. Хамилтън се беше оженил за кратко и после се беше развел, преди да има собствени деца, и това вероятно обясняваше защо понякога се чувства неудобно в ролята на осиновител. Никога не се прегръщаха.

— Ед! Добре дошъл. Как вървят нещата?

Беше с обичайните си кадифени панталони и карирана риза. Косата му беше сресана на път и пригладена и миришеше на боята, с която прикриваше възрастта си.

— Добре. А ти как си? Изглеждаш изненадан, че ме виждаш.

— Съвсем не. Чувствам се отлично. Влизай, влизай. — Хамилтън говореше като училищен директор от деветнадесети век — бавно и натъртено, сякаш активно възпираше напредъка на модерния живот. След като беше напуснал армията, бе станал търговец на антики и сега имаше галерия, склад и зала за търгове на километър и половина по Слоун стрийт.

— Не мога да остана дълго. Имам работа.

— По това време?

— Часът е едва осем.

— Да, наистина. Осем. Време е за малцово уиски.

Покани го във всекидневната и после отиде в кухнята да приготви питиетата. Купуваше само „Гленродърс“ от „Бери Брадърс енд Руд“ и с годините Стракан беше започнал да харесва това уиски.

Докато чакаше кръстникът му да се върне, огледа стаята. Не преставаше да се изумява от вкуса на Хамилтън. Апартаментът му приличаше на пещерата на Аладин, само че с мебели от махагон, виетнамско изкуство и изящни чаши от китайски порцелан. На пода бяха постлани персийски килими, а над камината беше окачено голямо огледало в стил барок. В спалнята на Стракан сега имаше пиано „Себастиан Ерард“. В коридора стоеше на пост еднометрова мраморна статуя на Ахил от Джамболоня — гордостта и радостта на Хамилтън. Въпреки че колекцията беше събрана от три континента и безброй различни периоди, ансамбълът беше идеално балансиран. Нямаше свободно място, но всичко беше подредено с военна прецизност.

— Как беше на Кюрасао? — Хамилтън се появи зад Ед. Държеше кристални чаши.

— Все същото. Как върви бизнесът?

— В момента не много добре. Лятото не беше оживено. Продажбите намаляха.

— Съжалявам. — Стракан забеляза, че кръстникът му гледа копчето за ръкавели на врата му. — Какво има?

— Кажи ми, носиш ли това нещо, когато се гмуркаш?

Седнаха на креслата.

— Винаги. Никога не го махам.

— Хубаво.

— Защо питаш?

— Просто така. Размишлявам върху нова теория за наследството ти.

— Пак ли? Да я чуем.

Ед се усмихна уморено. Разсъжденията какво представлява наследството и къде може да е скрито се бяха превърнали в редовна тема за разговор. Въпросът се подхващаше през половин година, понякога сериозно, друг път като игра. Дори се бяха опитали да наемат частен детектив да открие детегледачката, но към когото и да се обърнеха, ги отпращаха с присмех. Не разполагаха с нищо конкретно освен с фалшиво име и описание отпреди двадесет години, така че никой не проявяваше интерес да поеме случая.

— Мислиш ли, че може да е произведение на изкуството?

— Не сме ли обсъждали тази идея?

— По-точно статуя.

— Защо статуя?

Двамата многократно бяха преглеждали списъка на шестнадесетте държави и бяха стигнали до извода, че най-вероятните места са Малайзия и Сингапур, тъй като дядото на Ед беше служил там по време на войната. А що се отнасяше до въпроса какво представлява наследството, предположенията варираха от грандиозни до абсурдни неща. Статуята се вместише в обхвата на вариантите.

— Дядо ти наистина беше голям негодник, но обичаше скулптурата. Не знам защо не съм се сетил досега.

— Може би. — Стракан нямаше настроение за това. Мислеше само за календара на „Нешънъл Джиографик“. Хамилтън го погледна нервно, очакваше реакция. — Не знам. Какво искаш да направя? Да скоча от креслото и да ти кажа, че си прав?

— „Ед ще разбере“. Какво мислиш, че е искал да каже баща ти с тези думи?

— Нямам представа. Ти си бил там, не аз.

— Има ли нещо, което не ми казваш?

Стракан го погледна озадачено. Това беше наистина странно. Все пак двамата бяха обсъждали този въпрос хиляди пъти.

— Не. — Ед отпи голяма глътка уиски и отмести поглед, за да покаже, че е приключил с темата.

Поговориха за незначителни неща, Стракан изгълта остатък от питието си и стана. Крайният срок неумолимо приближаваше. Той се почувства виновен, че няма да остане по-дълго, и безмълвно се закле при следващата удобна възможност да прекара повече време с Хамилтън. Кръстникът му беше положил доблестни усилия да му даде добро възпитание и образование и заслужаваше повече от едно кратко посещение.

— Продължавам ли да работя в склада? — попита Ед.

— Да. Още малко.

Стракан кимна.

— Благодаря за питието. Не ме изпращай.

Той зави по коридора и едва не се спъна в някакви рисунки на пода. Огледа ги. Бяха шест. Изглеждаха от епохата на Ренесанса и вероятно струваха цяло състояние. По-точно — бяха стрували. Защото във всяко платно имаше голяма дупка, сякаш някой ги бе настъпил и

пробил с крак. Нищо чудно, че лятото се бе оказало неблагоприятно за галерията.

13.

Фотолабораторията се намираше в един сутерен срещу сградата на Пийбоди Тръст.

Стракан плащаше по двеста лири на месец срещу ключове, неограничен достъп и използване на техниката. Материалите се заплащаха на пропорционална основа.

Собственикът беше латвиецът Димитри Спеловски — снимаше сватби. Беше дошъл в Англия през осемдесетте години за сватбата на сестра си за един британски адвокат, бе установил, че заплащането тук е шест пъти по-високо, отколкото в родината му, и беше решил да остане. Беше добродушен човек с лице на палячо. Обичаше водката и порнографията, често едновременно, и искаше да са по-добри приятели, отколкото моралът на Стракан позволяваше. Не че Ед имаше нещо против него, но двамата нямаха нищо общо.

Фотолабораторията беше безлюдна, но това бе нормално — все пак беше късно. Ед беше единият от тримата редовни клиенти, които идваха в сутерена през последните пет години. Спогаждаха се добре. Тоби Бачъп беше на неговите години. Стракан снимаше риби, а Бачъп — ястия с риби. И чинии с грах, полуготови храни за микровълнови фурни и замразени броколи за клиенти като „Птиче око“ и „Финдъс“. Работата му вероятно беше адски отегчителна, но поне обектите на снимките му стояха неподвижно. Третата беше Тами Съмърс. Гърдите ѝ бяха фалшиви като името ѝ. Доколкото Стракан знаеше, тя все още се бореше да публикуват снимката ѝ на третата страница на „Сън“. Ед имаше слабост към хубави момичета и се бяха любили няколко пъти. На Спеловски обаче не му беше провървяло. Стракан на два пъти го беше хващал да рови в изрезките, след като Тами бе ходила да проявява голите си снимки.

Ед запали лампите, влезе в кабинета на латвиеца, включи радиото и намери пиратска станция, предаваща реге. Настроението му се повиши, когато диджеят представи „Прешър Дроп“ на „Тутс и Мейтолс“. Трябваше да се отпусне. Последните двадесет и четири часа бяха наистина напрегнати. Обичайната практика по проявяването на

филми щеше да му се отрази добре. Стракан се залови за работа, убеден, че до зазоряване всичко ще е готово и ще го изпрати по експресната поща.

До полунощ вече беше проявил и увеличил седем от четиринадесетте филма, включително двата с баракудата. Беше очевидно коя снимка ще използва Гилкрисст, но въпреки това Ед увеличи петнадесет варианта, за да даде възможност на редактора да избира. Натрупа фотографиите на бюрото до купчината на Тами и погледна най-горната. В тази серия тя беше някъде сред природата — гола върху бял жребец. Снимката му напомни за детското стихче, което баща му постоянно му повтаряше, когато беше малък.

„... бял кон язди...“

Думата „кон“ неизменно биваше последвана от тръскане на коляното на баща му и задните части на Ед вечно бяха насинени, докато не навърши шест години. Оттогава мразеше конете. Както обикновено, Тами не се беше справила много добре. Имаше тялото да стане манекен, но фотографът ѝ беше некадърен — винаги избираше неподходящо осветление или филми. Снимките изглеждаха долнопробни, а не еротични. Стракан само поклати глава.

Зачака водата да заври и запали цигара. Докато си правеше кафе, мислите му се върнаха към Кристин Молино. Петер Зеeman беше приятел на Купманс, така че можеше да разбере какво е истинското ѝ име. Ед не беше сигурен какво ще прави с информацията, ако я получи, но фактът, че не го знае, възбуди любопитството му. Ако разбере коя е тя, може би щеше да си обясни защо се беше опитала да го упои. Това можеше да му помогне да докаже невинността си пред Ферховен и после да му разрешат отново да отиде на Кюрасао. Определено си заслужаваше да опита.

Достъпът до кабинета на Спеловски беше забранен, но редовните клиенти го използваха. Стракан включи компютъра и изпрати съобщение до „Корал Краал“. Ако не бяха отишли на нощно гмуркане, Петер и Маги щяха да го прочетат веднага — винаги проверяваха електронната си поща, преди да си легнат. Ед пишеше бързо, без да си прави труда да поправя грешките.

Благодари на Петер, че е платил глобата му и го е представил в добра светлина пред Купманс, и отново се извини, че е взел джипа, без да помоли за разрешение. А след това поиска услуга — истинското име

на Кристин Молино. Предложи Петер да разговаря с главния инспектор следващия път, когато играят карти. Изпрати поздрав на Маги и добави, че догодина ще намери начин да ги види, независимо от забраната.

До четири часа прояви останалите снимки, направени през седмицата, прекарана на Карибите, и отдели двадесет и пет от най-хубавите. Гилкрист щеше да избере две от тях. После направи две копия на баракудата за Роналд Гроот и намери една на акула за сина му. Ферховен имаше право, като каза, че ще се срещнат отново, и Стракан реши да поддържа добрите си отношения с Гроот. Можеше да му послужат. Добави и скат и риба чук.

След още един час и четири цигари приключи и отиде до бюрото, за да опакова снимките и негативите. Компютърът все още беше включен, така че Ед провери дали има отговор от Петер.

Провървя му. В понеделник вечерта във Вилемстад очевидно се играеше покер. Всъщност Купманс беше споменал това в края на втория им разговор. Петер беше написал съобщение. В Кюрасао беше полунощ и имейлът беше изпратен само преди няколко минути.

Копеле тъпо, не можеш ли поне една седмица да не се забъркваш в неприятности? Истинското име на момичето е Моли Нокрис. Не е много изискано. Маги ти изпраща поздрав. Не чакай до следващата година, а ела за Коледа. И донеси подарък, по дяволите!

Това беше всичко. Петер Зеeman беше кратък и ясен. И той като Стракан не умееше да пише писма.

Ед се втренчи в думите на екрана. Колко ли пъти Моли беше използвала това име? Елементарно разместване на буквите. Не можеше да я обвини. Кристин Молино звучеше много по-шик от Моли Нокрис, макар че не отговаряше на определението за изисканост на Петер и не предизвикваше асоциации с Ийст Енд, а с покрайнините на Лондон.

Стракан взе телефонния указател, като събори на пода една саксия, и забързано прелисти страниците. Докато обръщаше листовите,

пръстите му оставяха следи от мастило. Имаше няколко фамилии *Нюкрос*, но само една *Нокрис* и той благодари на Бога за рядкото име.

Беше живяла на Бърмондси стрийт. Ед записа адреса. Телефонният ѝ номер беше вписан в указателя и този факт предполагаше, че не е била член на престъпна организация. А дори да беше, групировката очевидно не беше опасна и страшна. Колкото и смешно да изглеждаше, Стракан изпита облекчение. Оказваше се, че не е мишена на криминални типове или мафиоти от Ийст Енд. Техните телефонни номера не фигурираха в указателя — дори на онези, които нямат очевиден мотив да искат смъртта ти.

Изключи компютъра и сложи снимките и негативите в картонена кутия, но не я запечата, защото фотографиите от Шотландия и Галапагос бяха в шкафа му къщи и трябваше да добави и тях. Адресира пратката до Маколи Гилкрис и после се обади на Федералната експресна поща. Служителката му каза, че колетът ще бъде взет между осем и осем и половина. Спешната доставка в същия ден до Вашингтон щеше да струва четиридесет и девет английски лири. Стракан изруга, извини се и отвърна, че всичко е наред и ще плати. След това си тръгна към къщи.

Човекът от Федералната експресна поща взе пакета точно в осем и петнадесет сутринта. Ед му каза, че ще го държи лично отговорен за благополучното пристигане на колета във Вашингтон. Куриерът го погледна подозрително и се опита да възрази, но Стракан му се усмихна окуражително и го отпрати.

После се качи горе и потърси Бърмондси стрийт в справочника „От А до Я“.

14.

Бърмондси стрийт минаваше през средата на Бъро. Южно от реката улицата се простираше от метростанцията до Лондонския мост към Грейт Доувър стрийт и Олд Кент Роуд. Беше достатъчно централна за кратко пътуване до Сити. Складовете от двете ѝ страни бяха превърнати в модерни жилищни блокове.

Стракан се събуди в шест. Беше спал девет часа. Чувстваше се освежен и изпълнен с енергия. Тръгна към Бърмондси стрийт и след час намери адреса.

Апартаментът на Моли се намираше в бивш тухлен склад. Фасадата на сградата беше реставрирана в автентичния ѝ дизайн, но не можеше да заблуди никого. Жилищата вътре сигурно бяха скъпи, собственост на преуспяващи адвокати, банкери в костюми на тънки райета и консултанти по мениджмънт с огромни заплати. Постройката се беше измъкнала от първоначалното си предназначение и сега се радваше на нов живот. Ед погледна към прозореца на агенцията за недвижими имоти и видя, че къщите на улицата започват от четиристотин хиляди нагоре. Това беше още една причина при първа възможност да напусне този безумен град.

Във фоайето нямаше пазач. На пощенската кутия пишеше, че Моли Нокрис е живяла на третия от четирите етажа. Стракан изкачи стълбите бързо, сякаш идваше по работа. Не забеляза никого, но не искаше да предизвиква подозрения. Банкерите скоро щяха да се приберат в домовете си. Адвокатите щяха да ги последват, а консултантите нямаше да се върнат преди девет.

Пред прага стоеше на пост керамична саксия със зелено храстче. Не беше нито юка, нито папрат. Вратата беше светлокафява, с хромирана дръжка. Имаше шпионка, която му напомни за камерата на видеото на летище „Шхипол“. Той надникна през нея и видя изкривена гледка на коридора вътре. Изглеждаше дълъг поне няколко километра. Ед все едно гледаше през телескоп от другия край. Не видя никакво движение.

Почука. Никой не отвори, затова той натисна дръжката на вратата. Беше заключено. Похлопа отново, този път по-силно. Никакъв звук. Доволен, че в апартамента няма никого, Ед се наведе и огледа ключалката. Беше достатъчно солидна, за да бъде използвана и в банка. Не можеше да я разбие с ритник, но поне беше видял каквото му трябва и следващия път щеше да дойде с подходящи инструменти.

Беше на половината на стълбите, когато спря. Вероятността да намери ключ беше равна почти на нула, но щеше да е глупаво да не потърси. Изтича обратно горе. Под изтривалката нямаше нищо, но когато отмести керамичната саксия, видя лъскав месингов ключ. Ключалката се отвори лесно.

Ед се вмъкна вътре и тръгна из апартамента, без да подозира, че е оставил вратата откритата.

Облицованият с ламперия коридор водеше към отворена кухня. Дъските на пода бяха чамови и отчасти покрити с черга в национални мотиви. До едната тухлена стена имаше три канапета, тапицирани с кремава кожа, другата беше украсена с шест черно-бели снимки на Манхатън. Всичко беше подбрано с вкус. Стракан отново изпита угризения за смъртта на младата жена и съжали, че не знае повече за нея.

Сводестият прозорец предлагаше гледка към покривите към Лондонския мост. Беше тъмно, но на разноцветните светлини на града все още се виждаха сателитните чинии, които чакаха дъждът по тях да изсъхне. Времето беше мрачно като за погребение. И дъждът сякаш не беше истински, а само оставяше петна и ръжда — и отдалечаваше Ед от слънчевия карибски остров, на който се беше надявал да живее. Той се втренчи в гледката за минута, намръщен заради забраната да посещава Кюрасао, после си каза да се стегне. „Не стой така. Направи нещо.“

Продължи да оглежда апартамента. Високата до прасците му масичка за кафе първа привлече погледа му.

Там имаше купчина водлазни списания. Той мигновено позна най-горното — брой на „Подводен свят“, където беше публикувана поредицата му за октопода имитатор. Ед го взе и тъкмо да го отвори, когато осъзна, че и следващото списание му е познато — старо издание на „На ръба“, където на централно място бяха отпечатани снимките му на акули по крайбрежието на Занзибар. На корицата на третото бяха

морските видри Ичи и Скрачи, които му бяха донесли награда. Плуваха по гръб и махаха черупките на стриди. На фона пламтяха кехлибарените върхове на брега на Ванкувър. Беше ги снимал наполовина под водата и наполовина над повърхността и фотографията наистина бе страхотна.

Прерови останалото в купчината. На масичката имаше само списания с негови снимки. Изпита гордост и отново насочи вниманието си към „Подводен свят“. Прелисти страниците и намери фотографията на октопода имитатор.

Онова обаче, което видя там, го накара да седне на кремавото канапе и да изругае.

15.

В началото на статията имаше негова черно-бяла снимка. Беше се изтегнал на един шезлонг и беше сложил ръце зад главата си. Спомняше си я добре. Бе го снимало едно от момчетата на лодката. Сребърното копче на верижката на врата му се виждаше ясно... и Моли Нокрис го беше оградила с червен флумастер.

Стракан прегледа останалите списания и видя, че във всичките пише за него. Към повечето репортажи бяха приложени снимки на лицето му, взети предимно от паспорта му. Преброи пет фотографии, на които се виждаше вратът му. И на петте копчето за ръкавели беше оградено в червено.

Една част от загатката беше разкрита. Ед все още нямаше представа коя е била Моли, но поне вече знаеше какво е искала. Копчето за ръкавели.

Хрумна му, че другото е в нея. Едното не вършеше работа и оградените в червено снимки показваха, че тя е знаела за съществуването на другото. Точно както Стракан подозираше — двете копчета водеха към нещо изключително ценно. Нещо, за което си заслужаваше да упоиш някого. И да убиеш.

Зае се да претърси апартамента по-внимателно. Второто копче беше някъде тук. Усещаше го.

Години наред се беше забавлявал с идеята за скрито съкровище. По-късно, когато порасна, фантазията загуби обаянието си. Едното копче беше непотребно без другото. Накрая се примири с факта, че местонахождението му ще остане загатка. Ако някога имаше дете, щеше да му даде копчето, както бе направил баща му. В съзнанието му нахлуха спомени. Той започна да преравя чекмеджетата на Моли.

Докато преравяше спалнята ѝ, чу шум зад гърба си — но реагира твърде бавно.

— Не мърдай.

Сърцето му пропусна един удар. Гласът беше женски — треперещ, но агресивен, и с акцент от Ийст Енд като на Моли.

— Горе ръцете.

Стракан се подчини. Ако се съдеше по гласа, жената беше на години.

— Кой си ти? Не се обръщай или ще стрелям.

— Приятел съм на Крис... на Моли.

— Как се казваш?

— Джон Смит. — Първото елементарно име, за което се сети.

— Какво искаш? — Жената неочаквано се разрида.

— Чух за смъртта на Моли. Не можах да повярвам, че е умряла. Исках да бъда до нея. — Ед сам си се учуди колко лесно измисля лъжите.

— Обърни се. Не си сваляй ръцете.

Стракан се обърна бавно, с вдигнати ръце. Жената стоеше на прага. Не беше ченге и нямаше пистолет. В дясната си ръка държеше мобилен телефон, а в лявата — малък флакон, вероятно нервнопаралитичен спрей.

— Набрала съм 999. Трябва само да натисна ОК и да се свържа. — Тонът ѝ беше рязък и груб. Беше изчакала, за да се увери, че е в безопасност, преди да му каже да се обърне.

Разстоянието между тях беше три-четири метра. Жената приближаваше шестдесетте. Косата ѝ беше разрошена, дори чорлава. Изглеждаше измъчена и неприветлива. По лицето ѝ се стичаше грим — от сълзите. Тя вкопчи пръсти в телефона и ги избърса с ръкав. Гримът се размаза и тя заприлича на измъчена изнемощяла панда.

Дрехите ѝ бяха обикновени и евтини — сива вълнена пола, черни чорапи и стара синя блуза. Беше събула обувките си пред вратата, за да се промъкне безшумно. Въпреки изцапаното ѝ с грим лице беше ясно коя е. Това беше майката на Моли и Стракан трябваше да изиграе картите си правилно.

И в следващия миг се случи нещо много странно. Майката на Моли вдигна ръка и закри устата си. Лицето ѝ пребледня като на призрак. Тя се разтрепери и сякаш всеки момент щеше да припадне. Той инстинктивно пристъпи към нея, за да я хване, но тя ужасена се дръпна.

— Господи! — Жената поклати глава. — Това си ти!

И тогава Стракан я позна. Бръчките в ъгълчетата на присвитите ѝ очи, когато го погледна изпитателно. Дори след двадесет и една години нямаше съмнение коя е — майката на Моли, но и жената, която му

удари плесница в нощта, когато родителите му починаха. Злобната детегледачка. Беше я намразил още щом прекрачи прага им.

16.

— Къде е копчето? — Стракан направи още една крачка към нея. Теорията на Хамилтън се оказа вярна. Тя го беше откраднала.

— Не мърдай или ще се обадя на полицията. — Тя забеляза гнева в очите му и отстъпи към коридора.

Ед нямаше намерение да я наранява. Дори когато работеше с крадците на изумруди в Малайзия, насилието срещу жени беше строго забранено — освен за водача на бандата Пили Паранг. Пък и телефонът и нервнопаралитичният спрей бяха оръжия, които не биваше да пренебрегва. Трябваше да внимава и да действа предпазливо. В края на краищата тя тъкмо беше изгубила дъщеря си.

— Къде е копчето за ръкавели? — повтори той, този път по-меко, дори състрадателно, но не съвсем. Винаги беше пестелив и с приказките, и със съчувствието. Нямаше какво толкова да съжالياва крадла, майката на жена, която се беше опитала да го упои.

Думите на госпожа Нокрис го изненадаха. Тя не попита: „Какво копче?“, нито каза: „За какво говориш?“.

— Не е у мен — отговори. — Дадох го.

И с това разкри много повече, отколкото вероятно възнамеряваше. Думите ѝ бяха признание за вина. Стракан изпробва предположението на Хамилтън и догадката му се оказа правилна. Тя беше откраднала второто копче в нощта, когато родителите му загинаха, а след двадесет и една години дъщеря ѝ се беше опитала да вземе другото.

Обзеха го противоречиви чувства — гняв, облекчение и объркване. Ядоса се, че ако жената не беше откраднала копчето, той нямаше да се забърка в тази каша, и още по-важно, Моли щеше да е жива. Изпита облекчение, защото тя можеше да изчисти името му от всякакви подозрения, че умишлено е причинил смъртта на Моли. Госпожа Нокрис можеше да му осигури алиби. Тя беше шансът му отново да отиде на Кюрасао. Ако успееше да я убеди да говори пред Купманс или Ферховен, тя можеше да обясни защо дъщеря ѝ се е опитала да го упои. Първо обаче трябваше да се справи с объркването.

Все едно подреждаше пъзел. Имаше всички парченца, виждаше цветовете им, но още не ги беше подредил правилно.

— Кога го дадохте?

— Сутринта.

— Сутринта?

— Да.

— На кого?

— На едно ченге. Холандец.

— Как се казва? — Не беше необходимо да пита. Много добре знаеше името му. За пръв път осъзна какъв голям риск е поел, като е дошъл в дома на Моли. Ферховен проследяваше случая и първите хора, с които бе разговарял, бяха роднините ѝ. Може би всъщност тъкмо той беше съобщил на госпожа Нокрис за смъртта на Моли. Макар че дъщеря ѝ беше мъртва от седемдесет и два часа, скръбта в очите на майката се виждаше ясно. Сълзите ѝ не бяха само на човек, тъгуващ за загубата на любимото си дете, но и видими знаци на болезнено отчаяние за смърт, която тя не разбираше. Неподправена, неутешима мъка. Вероятно беше научила вестта сутринта — а Стракан не се сещаше кой друг освен Рутгер Ферховен би могъл да ѝ я съобщи.

— Мисля, че Ферховен или нещо подобно. — Тя изхлипа и добави: — Ти си Ед Стракан.

Той кимна.

— И вие му дадохте копчето?

— Да.

— Защо?

— Той каза, че разследвал смъртта на Моли. Имало подозрителни обстоятелства. Можело да е убита. Всичко, което съм му кажела, щяло да помогне за залавянето на престъпника. — Погледна го укорително. После очите ѝ се присвиха и заблестяха от гняв.

И изведнъж госпожа Нокрис се нахвърли върху него като истерична горгона, с оголени зъби и разрошени коси. Насочи нервнопаралитичния спрей към очите му. Стракан отстъпи назад, хвана я за китките и я принуди да вдигне ръце, докато тя натискаше бутона. Заби палци в китките ѝ — тя изпусна флакона — и я дръпна настрана от спускащия се облак газ. Беше избегнал прякото попадение, но очите му започнаха да парят и усети болезнено щипане в гърлото. Майката на Моли се задърпа, зарита го по пищялите.

— Ти си убил Моли! — разкрещя се жената. — Мръсник! Ти си я убил! Кой ще се грижи за момчето сега?

— Какво момче?

Отговорът дойде от коридора. Разнесе се пищене, после бебешки плач. Ед усети как силите го напускат. Моли имаше дете. Като бе разменил чашите, той неволно беше убил майка му.

— Къде е бащата? — попита Стракан по-скоро за да се утеши, отколкото да получи информация. Догади му се.

— Бащата избяга! И той е негодник като теб! Ще те убия, мръснико! Убиец! — Тя се изплю в лицето му — веднъж театрално, а после наистина, след като осъзна колко ѝ е приятно да го прави. Слюнката се закачи на клепача му и се стече по бузата му. Ед продължаваше да я държи за китките. Не смееше да я пусне.

Госпожа Нокрис изпадна в истерия. Нямахме смисъл да я вразумява, така че се съсредоточи върху обуздаването ѝ. Заиграха страховит танц — тя го риташе, а той отбягваше ударите, доколкото можеше. Държеше я на една ръка разстояние и я стискаше така, че да не може да се наведе и да го ухапе. Борбата продължи няколко минути, после крясъците на госпожа Нокрис отново се превърнаха в ридания. Беше изтощена — и физически, и емоционално. Ед също. Избута я към канапето. Тя се отпусна върху възглавниците, скри лицето си с ръце и се разплака неудържимо.

Силите за съпротива я напуснаха. Стракан трябваше да каже нещо. Тя щеше да го чуе дори да не слушаше.

— Госпожо Нокрис, не съм убил Моли. Смъртта ѝ беше нещастен случай. Тя се опита да ме упои. Аз само размених чашите. Не бих го направил, ако знаех, че в моята има такава голяма доза наркотик.

— Знам. — Тя поклати глава, подсмръкна и кимна.

— Знаете?

— Инспекторът ми каза. Разменил си чашите, но той не ти вярва.

— Но вие ми вярвате, нали?

Тя произнесе думата „знам“ примирено, сякаш наистина знаеше, че е нещастен случай, и не можеше да му припише смъртта на дъщеря си. Все едно бе знаела през цялото време.

— Какво друго каза инспекторът? — Стракан трябваше да повиши тон, тъй като детето пишеше неистово.

— Попита ме дали съм чувала имената Банбъри и Ед Стракан. И дали Моли ги е споменавала. Отвърнах: „Не. Кой е Ед Стракан?“. Той каза, че това е мъжът, с когото за последен път са видели Моли. — Госпожа Нокрис говореше през пръстите си — приличаха на решетки, но бяха безнадеждно неспособни да задържат реката от мъка и страдание, изливаща се от дълбините на душата ѝ. — И после започна да ме разпитва дали Моли е употребявала наркотици, имала ли е неприятности с полицията и какво е правила на Кюрасао. Зададе ми страшно много въпроси, по дяволите. Истински питбул.

Ед трябваше да я успокои и да я убеди да разсъждава трезво. Трябваше да е на нейна страна.

— Госпожо Нокрис...

— Мишел.

— Госпожо Нокрис — повтори Стракан. Не искаше да я нарича с малкото ѝ име. Това загатваше за близост, която му се струваше неуместна. — Ще направя кафе, а после ще ми разкажете всичко, което знаете за копчето. Моли вече я няма. Не можете да я върнете. Най-добре е да признаете всичко и да оправите нещата.

Вероятността за това беше малка, но Ед не можа да измисли друг начин да я накара да продължи да говори. Единствената друга възможност беше да я заплаши, че ще се обади да я арестуват за кражбата на второто копче преди толкова години. Предполагаше обаче, че изпечена стара крадла като Мишел Нокрис е прекарала по-голямата част от живота си да помага на ченгетата в разследванията им. Явяването в съда едва ли би я стреснало. Пък и нямаше как да докаже кражбата. Ето защо реши да опита да я накара да говори.

Стана и отиде в кухнята. Докато топлеше вода за кафето, наблюдаваше през рамо госпожа Нокрис. Тя отиде да вземе детето. Момченцето беше с черна коса и сини очи като на Моли. Щом го гушнаха, спря да плаче, погледна баба си и се усмихна.

В хладилника нямаше мляко, така че Ед направи кафето само със захар, силно и сладко, каквото го обичаше. Когато се върна при канапето, госпожа Нокрис изглеждаше много по-спокойна. Стракан седна и зачака. Виждаше, че е готова да говори.

17.

— Вие откраднахте копчето от баща ми. Кога? И защо?

— Цял живот крада, но никога големи неща, само дребни бижута. И пари от чантите и портфейлите на хората.

— И от сейфове.

— Да. Комбинациите на ключалките са моя специалност. — Госпожа Нокрис успя да се усмихне през сълзи. — Със сейфа на баща ти беше трудно. Отне ми почти цял час.

— Защо откраднахте само едното копче?

— Намерих само едно. Повечето неща в сейфа не заслужаваха да ги откраднеш. Имаше само документи. На най-горната лавица видях синя кадифена кесия до изрезка от стар вестник. Веднага разбрах, че е нещо ценно, и я взех.

Тя го погледна така, сякаш искаше извинение. Беше забравила предпазливостта си. Не беше властната, тиранична жена, за каквато я бе помислил, а жалка крадла, която цял живот се беше борила само за да стане причина за смъртта на дъщеря си. Не спомена за съпруг или за друго дете. Сигурно беше отгледала Моли сама, беше краля, за да свързва двата края. А сега дъщеря ѝ беше мъртва. Наказанието беше много по-тежко от престъплението. Чудовищността на този факт беше отразена в неразбиращите ѝ очи.

— Второто копче беше във вестника. До първото — каза Ед.

— Ха! Трябваше да се сетя. Баща ти ги е държал отделно. Много хитро.

— Едва ли. Продължавайте.

— Към десет телефонът иззвъня. Обадиха се от полицията. Казаха ми, че се е случило нещо ужасно. Щели да дойдат заедно с кръстника ти, но не трябвало да те будя. Съжалявам, Стракан. Наистина.

Той не беше сигурен дали се извинява за кражбата, или изказва съболезнованията си за смъртта на родителите му. Ако беше второто, не беше необходимо да си прави труда. Ед не искаше съчувствието ѝ.

Пък и бяха минали толкова години и се беше примирил със загубата им.

Родителите му бяха отишли на вечеря и не се бяха върнали. Пиян шофьор ги беше блъснал на пешеходна пътека — със седемдесет километра в час. Колата беше „Фолксваген Сироко“, ниска. Ударът ги беше изхвърлил нагоре и ги бе запратил на покрива и после на земята. Хамилтън беше цитирал „Крал Лир“, за да му помогне да разбере. „Каквото са мухите за децата, това сме ние, хората, за боговете — убиват ни, когато им е скучно — за развлечение“.^[1] Стракан беше на осем години и Шекспир изобщо не му помогна. С времето обаче често си спомняше този стих. Бавно, досущ дълъг курс на лечение, думите премахнаха злокачествените клетки на скръбта му и накрая той започна да гледа на смъртта на родителите си като на жестока гавра на съдбата — нещо непредсказуемо и необяснимо. И в това намери достатъчно обяснение. „Каквото са мухите за децата.“ Поне с непознати можеше да говори за загубата си с пълно безразличие.

— Замислих се дали да не върна кесията и да изчакам полицаите, но те идва ли щяха да ме претърсят. Пък и вътре имаше бележка.

— Каква бележка? — Ед се размърда на канапето; поглъщаше всяка нейна дума, напрегнат и нетърпелив като спринтьор на стартовата линия.

Мишел Нокрис стана и отиде в спалнята на Моли. Върна се с прегъната пощенска картичка. Стара картичка, омекнала и пожълтяла по краищата. Подаде му я и той я грабна като хищна птица.

*И в годината шейсета,
като събереш и двете,
ще си струват пак среброто,
но ще стигнеш до златото.*

Артър Стракан,

октомври 1945 година

Пощенската картичка трепереше в ръцете на Ед. Истина беше. Двете копчета за ръкавели заедно явно наистина водеха до ценно наследство. И картичката беше отлично доказателство за това. Прочете стихчето отново. Почеркът на дядо му беше красив и решителен. Беше

написал името си със заврънкулки, граничещи с калиграфия. От четиридесет и пета бяха минали шестдесет години — може би точно затова Моли и майка ѝ бяха пристъпили към действие сега.

Забеляза, че Мишел Нокрис втрещено гледа копчето на врата му. За миг му се стори, че ще скочи към него и ще викне: „Съкровището ми“. Разтрепери се от гняв. Срещата се оказваше богата на информация. Интересно какви други бисери щеше да му предложи госпожа Нокрис.

— Какво стана после? — попита той.

— След като разбрах, че двете копчета са ценни, претърсих къщата за другото, но не го намерих. Ченгетата и кръстникът ти дойдоха и се наложи да спра търсенето. Опитах пак в деня на погребението на родителите ти, защото знаех, че в къщата няма да има никого, но не ми провървя. Отчаяно исках да взема другото копче, затова наблюдавах къщата, и скоро стана очевидно, че сигурно е у господин Хамилтън. Един ден го проследих и разбрах къде живее. Претърсих жилището му два пъти, но не открих копчето.

— През следващите десет години копчето беше в депозитна кутия в банка.

Мишел Нокрис се изсмя.

— Естествено! Знаех, че си губя времето. Накрая се отказах. Ако бях насилила късмета си, щяха да ме арестуват. Занесох копчето, което бях откраднала, в една заложна къща, но собственикът искаше да ми даде за него само пет лири, така че го подарих на Моли.

Стракан поклати глава и се намръщи. Хамилтън беше търсил Мишел Нокрис цели две години, а през това време тя беше влизала в дома му два пъти.

— Моли много го хареса. Малките момиченца обичат бижутата. Слагаше си го под възглавницата.

— Как ме е открила?

— Навлече си неприятности. Работеше в една банка, но я съкратиха. Тя много харчеше и изобщо не пестеше, и преди да се усети, затъна в дългове. Започна да иска пари от мен, а аз нямах пукнат грош. И тогава се сетих за картичката. Само нея можех да ѝ предложа. И историята за копчето.

— Как ме е открила? — повтори Стракан.

— От списанията. — Тя посочи купчината на масичката за кафе. — Казах ѝ къде живее кръстникът ти и Моли реши да потърси копчето. Казах ѝ да не се прави на глупачка. Бяха минали двадесет години и господин Хамилтън вероятно се беше преместил. Не исках да ходи там, страх ме беше, че ще я хванат. Нали бях търсила два пъти, но не го намерих, така че ѝ рекох, че си губи времето. Тя обаче не ме послуша. Не знам каква сума дължеше, но трябва да е била голяма. На следващия ден донесе списанията. Не намерила копчето, но открила човека, у когото било. Теб.

Ед кимна. Беше подарил на Хамилтън безброй снимки, но кръстникът му предпочиташе списанията. Ейдриън беше най-ревностният му почитател и имаше екземпляри на всичките му публикувани снимки. Държеше ги на голям куп в кабинета си.

— Беше много развълнувана. Каза, че двете копчета заедно водели до скрито съкровище. И че щом второто било у теб, щяла да го вземе. Показа ми верижката с копчето на врата ти и заяви, че един ден ще станем богати. Започна да крои планове как да го открадне от теб. — Момченцето в скута ѝ се беше успокоило и спеше.

— Да го открадне от мен? Та тя се опита да ме убие.

— Не. — Тя го погледна предизвикателно. — Моли се е опитала да те упои. Идеята беше моя. Не смяташе да те убива. Опиатът трябваше да те приспи и тя да открадне копчето. Но ти си разменил чашите и дозата е била твърде голяма за човек с нейните килограми. Убила я е.

— Разказахте ли всичко това на инспектора? — Стракан просто трябваше да каже нещо, за да поддържа разговора. Не го ли направеше, щеше да се побърка от напрежение. Купманс му беше казал, че дозата в капкомера била достатъчна, за да убие носорог, но беше възможно Моли да е допуснала грешка. Вероятно никога нямаше да разбере дали е искала да изпадне в безсъзнание, или да умре. Тя беше единственият човек, който можеше да отговори на този въпрос, но вече не беше сред живите. И в двата случая обаче Ед беше отговорен за смъртта ѝ. Детето ѝ щеше да порасне без майка, а Стракан отлично знаеше какво означава това. Никак не беше приятно.

— Не. Не му казах нищо. През целия си живот не съм споменавала нито дума на ченгетата!

Това можеше да се окаже проблем. Майката на Моли му беше необходима, за да повтори разказа си пред Ферховен. Това беше единственият начин Ед да свали подозренията от себе си.

— Къде се срещнахте с него? Тук ли?

— Да. Искях да дойда тук, преди да замина за Кюрасао. Викат ме да разпозна трупата.

От очите ѝ отново потекоха сълзи — гъсти и тежки като дъждовни капки. Стракан ги чу как капят на пода.

— Кога се срещнахте с него? — Май беше много по-лесно да разпитваш, отколкото да отговаряш на въпроси. На летище „Шхипол“ той беше на мястото на Мишел Нокрис. Предпочиташе ролята на следователя.

— В единадесет.

Това беше хубаво. Ферховен едва ли щеше да цъфне отново тази вечер. Стракан можеше да си позволи да се отпусне. Запита се дали инспекторът е видял списанията и реши да ги вземе като доказателство. Винаги можеше да каже, че му ги е дала Мишел Нокрис. Нямаше начин Ферховен да разбере, че е влязъл без позволение, а дори да се досетеше, влизането в чужд дом съвсем не беше толкова сериозно обвинение като „dood door schuld“. Ед се надяваше, че Ферховен не е видял списанията. Щеше да изпита огромно задоволство, ако тикнеше такова доказателство в носа на холандеца.

Нещо обаче все още не се връзваше.

— Не разбирам. Не сте му казали нищо, но сте му дали копчето. Защо?

Погледът ѝ се стрелна към прозореца и Стракан разбра, че го лъже. Ферховен не би проявил съчувствие към тежката ѝ загуба. Мишел Нокрис можеше да омайва местните ченгета, но не беше достоен съперник за мръсно копеле като него. Нещата му станаха ясни. Инспекторът я беше притиснал и тя бе изпяла всичко.

— Казах му някои неща само за да го разкарам. Задаваше прекалено много въпроси. Когато споменах за копчето, ме попита дали знам къде го държи Моли, поиска да го види и аз му го дадох. Помолех го да ми го върне, но той се изсмя и каза, че било вещественно доказателство.

— Така е.

Дори госпожа Нокрис да беше разказала на холандеца само половината от историята, Стракан беше оневинен. По всяка вероятност Ферховен вече се беше върнал в Амстердам, разговаряше с Купманс по телефона и му разказваше какво е научил. Имаше шанс Ед отново да види залива Сан Михиел. Беше чул много неща, но не достатъчно. Искаше да зададе още един въпрос. Копчето беше във Ферховен и в момента това беше най-важното. Въпросът се въртеше в главата му от половин час.

— Госпожо Нокрис, какви са числата на копчето на Моли?

— Не знам. Не ги помня. Беше написана буквата „И“ и имаше цифри. Имаше тридесет и девет. Да, тридесет и девет. Това е едно от числата, които винаги избирам за тотото.

— И не си спомняте другите?

— Не.

Възможно беше да лъже, но Стракан не мислеше така. Фактът, че беше разкрила душата си пред него, го караше да иска да ѝ вярва. И начинът, по който го погледна, когато спомена за смъртта на родителите му. Загубата на дъщеря ѝ и на майка му и баща му сякаш ги свързваше. Личните им трагедии като че ли премахваха бариерите между тях. Да, ако знаеше числата, госпожа Нокрис щеше да му ги каже.

Той допи кафето си на една глътка, взе най-горното списание от купчината и стана. Нямахме смисъл да се бави тук. Беше поел достатъчно рискове за един ден. Тръгна към вратата. Мишел Нокрис се затътри след него. Десният ѝ палец стърчеше от чорапа. Беше зачервен и подут от боричкането, когато беше ритнала Ед.

— Благодаря. Наистина ми помогнахте. — Стракан не искаше да го казва, но беше истина. Заслиза по стъпалата, после спря, обърна се и попита: — Всъщност как Моли разбра, че съм на Кюрасао?

Госпожа Нокрис се престори, че не го е чула, и затвори вратата.

[1] Превод Валери Петров. — Б.пр. ↑

18.

Дъждът беше спрял. Пронизващият вятър бе прогонил облаците и сега гонеше листата по улицата. Стракан пъхна ръце дълбоко в джобовете на якето си, прегърби рамене и тръгна. В Лондон беше девет и половина вечерта, а в залива Сан Михиел — средата на следобед. Слънцето грееше и моментът беше подходящ за плуване отвъд рифа. Но в Англия беше късно и Стракан беше гладен.

Върна се по Лондонския мост, Канън стрийт, Куин Виктория стрийт и Ембанкмънт и продължи по Странд — знаеше, че там ще намери „Макдоналдс“.

Дори по това време на вечерта заведението беше пълно. Клиентите се бяха натъпкали като в консерва, бореха се за пространство, блъскаха се за свободни места и се катереха един върху друг като раци в кофа. Стракан яде прав. От препълнения контейнер за отпадъци падна картонена чаша — тупна на пода до краката му и ги изпръска с бананов млечен шейк.

Когато се гмуркаше, Ед ядеше много. Прекарваше повечето си време в страни с топли морета, където цените бяха ниски и рибата беше евтина и вкусна. Държави като Еквадор, Тайланд и Кения. Места, където можеше да живее добре с десетина долара на ден. Но в Лондон се хранеше като плъх. Тъпчеше се със закуски и рядко готвеше нещо по-здравословно от затоплената в микровълновата фурна храна. Яденето беше начин да оцелява, докато работи в склада, и да спестява за следващото пътуване в чужбина. Цикълът беше обезкуражаващ. Той наричаше склада „ин“, а океана „ян“, и сега му предстоеше дълъг период на „ин“^[1].

Не се оплакваше. Сам беше избрал този начин на живот. Още от юноша знаеше, че не е роден за чиновническа кариера. Мисълта да последва фамилната традиция и да стане военен смразяваше кръвта му. Предпочиташе да изпълнява заповеди в цивилния живот, отколкото на плаца. Нямахше да има голям избор на униформи, но поне в края на деня можеше да се прибира у дома.

Никой никога не го беше съветвал към каква професия да се ориентира и той попадна на подводната фотография случайно. Без да е сигурен с какво иска да се занимава, си позволи една свободна година, след като завърши училище. Хамилтън го свърза с Карл Райън, бивш свой приятел от армията, който се занимаваше с дистрибуция на петрол в Малайзия. Райън му даде работа — да обикаля страната с джип, да спира на бензиностанциите, да записва какви запаси имат и да съставя прогноза колко бензин трябва да им се закара следващия месец. В онези дни електронната поща все още не беше стигнала до Европа, да не говорим за Третия свят, а езиковата бариера означаваше, че не могат да разчитат на телефона. Математиката беше най-слабият му предмет в училище, но Ед можеше да работи с калкулатор и внимаваше да не направи грешка. Не искаше да се връща в Англия, така че се трудеше усърдно. В края на лятото изпрати на Хамилтън картичка — пишеше му, че се отказва от следването в университета и остава в Малайзия.

Райън имаше две бензиностанции на североизточния бряг. Едната беше в Куала Бесут, града врата към Перхентските острови, известни с интересните си места за водолазите. Стракан си взе няколко свободни дни, отиде там и красотата им мигновено го очарова. Спря да брои гмурканията си след половин година, когато изкара курс по водно спасяване. Сега, след единадесет години, бе пресметнал, че е прекарал под водата четири месеца от живота си.

В Малайзия се запозна с Руни и Пили Паранг. Тази страна заемаше особено място в живота му. Там започна кариерата си не само като подводен фотограф, но и като един от най-преуспяващите контрабандисти на изумруди в Югоизточна Азия.

Спомените му правиха компания дълго след като изяде бургера. Мина през Трафалгар, покрай Уайтхол и Парламента и стигна до „Морпет Армс“ до Воксхол навреме за последните поръчки.

Във вторник кръчмата беше тиха и той остана само да изпие халба „Гинес“ и да изгледа новините на телевизора зад бара. Тами не беше тук и това беше жалко. Стракан се бе надявал, че ще я намери. Тя имаше особената дарба да му помага да се отпуска в моменти като този.

Продължаваше да се тревожи за крайния срок на „Нешънъл Джиографик“. Снимките му вече трябваше да са пристигнали. В противен случай до печатарските машини щяха за стигнат фотографиите на Бил Танър. Тръгна да се прибира. Знаеше, че кариерата му зависи от телефонното обаждане, което щеше да проведе.

И тъкмо пъхаше ключа в ключалката, когато чу глас от мрака. Не беше забелязал някой да го следи, така че човекът, на когото принадлежеше, очевидно го беше чакал във входа.

— *Goedenavond*, Банбъри.

Холандски. Абе тия хора всичките ли ги болеше гърлото, та говореха така?

[1] В китайската философия ян е активната, положителна мъжка сила или принцип във вселената, за разлика от ин — пасивната, отрицателна женска сила или принцип. — Б.пр. ↑

19.

Стракан не се обърна. Нямахше желание да се занимава с Ферховен.

— Каниш ме да вляза? Много мило от твоя страна.

Холандецът миришеше на алкохол — Ед го усети, макар че беше с гръб към него. Може би инспекторът го беше чакал в бара. Зачуди се какво да направи. Не можеше да откаже на ченге, така че сви рамене и му позволи да го последва. Ферховен сложи ръка на рамото му и го блъсна — не силно, но достатъчно, за да го накара да залитне.

— Не се обади, Банбъри. Липсваше ми.

Изкачиха се по стълбите. Ферховен беше прав. Стракан беше забравил, че трябва да му се обажда всеки ден. Не че това имаше значение. Инспекторът вършеше добра работа в проследяването на движенията му.

— Какво искаш, Рутгер? — Ед най-после се обърна към него.

Ферховен беше облечен в черно като агент на Гестапо. Черни обувки, черни джинси, черно кожено манто и черни кожени ръкавици. Кожата му беше бледа от продължителното стоене в кръчмите. Беше възбуден и изгаряше от нетърпение да натрие носа на Стракан.

— Дойдох да видя как си. И да разбера къде си бил тази вечер. Къде беше, Банбъри?

Влезе след него в апартамента. Ед съблече якето си и го хвърли на дивана. Отговори, че се е разхождал и после е отишъл да види един стар приятел.

Холандецът обаче не слушаше, а разглеждаше снимките му. Беше запленил като дете, което за пръв път посещава аквариум. Особено го заинтригува една. Не можеше да отмести поглед от нея и Стракан трябваше да признае, че има вкус. Снимката беше на зейналата уста на скат, един от безобидните гиганти, обитаващи морския резерват Сангалаки по крайбрежието на Калимантан. Скатът плуваше право към Ед, очевидно забравил за фотоапарата. Устата му беше широко отворена. Рогата му изтласкваха планктона към хриле с големината на порта. Стракан можеше да се понесе право към гърлото му. На

фотографията се виждаха само устата на ската и бледосинкаво сияние по краищата. В това се състоеше чарът ѝ — човек разбираше какво вижда едва след известно време.

— И така. — Ферховен най-после откъсна очи от снимката. Вероятно беше разбрал защо Стракан реагира толкова остро на номера му с филмите. — Защо не се обади?

— Забравих.

— Забравил си? Ами ако пак те арестувам и забравя да те освободя?

Ед го остави да говори и да се забавлява. Ако искаше да обсъди нещо важно, Ферховен скоро щеше да престане да увърта.

— Разкажи ми нещо повече за копчето за ръкавели на врата ти.

Стракан пак не отговори. Инспекторът знаеше всичко за копчетата. Беше разговарял с Мишел Нокрис. Тя му беше дала второто копче и бе попълнила празнотите, които Ед бе оставил на летище „Шхипол“. Нямахше смисъл да повтаря онова, което Ферховен вече знаеше.

— Копчето е едно от чифт, нали? Другото е било у Кристин Молино. Затова си я упоил. — Холандецът събираше две и две и получаваше нула.

— Истинското ѝ име е Моли Нокрис. И тя се опита да ме упои, затова зарежи празните приказки. Другото копче не е било у нея на Кюрасао, както ти е известно. Майка ѝ ти го е дала тази сутрин. — Стракан хвърли на масата списанието, което беше взел от апартамента на Моли, за да подчертае думите си.

Ферховен се изненада. Бе искал да запази предимството си — истинската самоличност на Кристин Молино все още беше поверителна информация.

— Откъде знаеш истинското ѝ име? Купманс ли ти го каза?

— Не. — Ед видя, че инспекторът иска да му каже повече, затова му предостави това удоволствие.

Ферховен започна да нервнич, сякаш не можеше да реши дали да прекърши Стракан физически, или психически.

— Открил си майка ѝ? Кога? Днес следобед?

— Както казах, бях на гости на стар приятел.

Ферховен потърка ръце. Коравите кожени ръкавици изскърцаха.

— Трябва да ми дадеш твоето копче. То е важно вещественно доказателство. Налага се да го конфискувам. Ако казваш истината, копчето ще свали подозренията от теб. Дай ми го, Банбъри.

Стракан се усмихна. Не беше упоил Моли умишлено и Ферховен го знаеше. И вече разполагаше с достатъчно доказателства, за да приключи случая, така че причината за присъствието в дома му беше чисто лична. Може би Ферховен знаеше достатъчно от историята и искаше да търси наследството на Ед. Може би беше забравил координатите, които бе прочел, докато бяха на летище „Шхипол“. Може би копчето наистина му трябваше, за да приключи разследването. При всички случаи посещението му щеше да завърши по един начин. И ако Ферховен искаше да се бият, Стракан нямаше нищо против.

Когато Ед беше тринадесетгодишен, Хамилтън го изпрати да учи в колежа Брадфийлд, красиво старо държавно учебно заведение в Бъркшир. Баща му беше служил в армията двадесет години и военните му отпуснаха щедра стипендия, която покриваше почти всички такси. Научното ниво беше средно, но условията за спортуване и басейнът бяха отлични и Стракан насочи по-голямата част от енергията си там. Запази част все пак, за да се научи да се бие.

Смъртта на родителите му го накара да се затвори в себе си. Стана самотник. Беше сам срещу целия свят и светът трябваше да внимава. Беше събрал много гняв срещу начина, по който животът се беше отнесъл към него, и използваше опашките за обяд, спалните помещения и съблекалните, за да излива яростта си върху съучениците си. Обучението беше скъпо, заплатено с рани и синини. Обидеше ли го някой, Стракан не си правеше труда да го обсипе с ругатни, а просто го удряше. Ако другият отвърнеше, Ед се нахвърляше върху него, докато единият от двамата не паднеше на земята. През следващите пет години стана добър плувец — и нямаше много момчета, изпитващи желание да се бият с него. Всъщност с удоволствие го отбягваха.

Когато се бият, хората инстинктивно пазят главата, слабините и корема си, затова Ед бързо се научи да атакува на други места и се прицелваше в коленете, петите и пръстите. Разбра това, когато стана на петнадесет. Най-важното беше да причини максимална болка за

минимално време и да изтощи противника, та той да капне от умора и да не може повече да се отбранява. Стракан не беше кой знае колко едър, но беше въоръжен с безстрашие и беше готов да понася болка, стига да победи. Навремето това означаваше много. Понякога му вършеше работа и сега.

Директорът на колежа разбра какво става и заплаши, че ще го изключи. Каза му, че ако не се научи да сдържа гнева си, ще го изхвърли. Ед обсъди проблема с Хамилтън, чието решение беше идея, за която все още му беше благодарен. През ваканциите Хамилтън го пращаше на уроци по бойно изкуство в местната спортна зала с цел да се научи да се владее. Инструкторът беше израелец, бивш агент на Мосад, и го научи на *крав мага*.

Повечето източни бойни изкуства включват и силен духовен елемент от дзенбудизма. Самоотбраната и схватките без оръжия са страничен продукт на хармоничните действия на тялото и ума. До насилие се прибегва само в краен случай. *Крав мага* е нещо различно. Зародило се е на улиците на Братислава и по-късно е усъвършенствано от израелските сили за отбрана през петдесетте години на двадесети век. *Крав мага* набляга на простотата и ефективността и учи хората, които го практикуват, да реагират без колебание. Там където е уместно, това бойно изкуство ги учи и да засилват нивото на насилието, което срещат. Силите на реда го обожават.

Стракан също го обожаваше. Тренировките в спортната зала винаги се основаваха на реални ситуации и инструкторите винаги подлагаха учениците си на същите нива на стрес, които можеха да срещнат по време на действителна атака. *Крав мага* не беше трудно и се състоеше от често използване на лактите, коленете и юмруците. Ед ходеше на тренировки два пъти седмично през всички ваканции цели три години. И още щом почна да изучава това изкуство, престана да се бие в училище, защото се страхуваше, че ще нарани сериозно някого.

Това обаче беше отдавна.

— Ако искаш копчето, ела го вземи — каза сега на Ферховен.

— И двамата сме старички за такива игри, Банбъри. Дай го или ще те арестувам за възпрепятстване на правосъдието. — Инспекторът приглади ръкавиците си, опъна кожата върху пръстите си, за да не се плъзга. Движението беше заплашително и зловещо.

Стракан се съмняваше, че холандски полицай има право да извършва арести в Англия, но въпреки това застана нащрек. Започна да свива и разпуска пръсти в джобовете си и да раздвижва ставите си.

— Инспектор Ферховен, единственият начин, по който лайнар като теб може да ми вземе копчето, е да го свали от трупа ми. — Ед се усмихна, за да му покаже, че говори сериозно.

Дясната ръка на холандеца изчезна в джоба на мантото му.

— Това може да се уреди по-лесно, отколкото си въобразяваш. — И извади стоманен бокс. Вместваше се идеално в ръката му. — А сега — добави Ферховен и спокойствието, с което говореше, подсказа на Стракан, че е сигурен в шансовете си, — за последен път те моля да ми дадеш копчето.

Ед поклати глава. Стояха във всекидневната на метър един от друг. Ръцете на Стракан изскочиха от джобовете в мига, в който Ферховен атакува.

20.

Холандецът го нападна с високо вдигнат бокс, възнамеряваше да го удари в лицето. Очевидно очакваше Ед да отстъпи, но Стракан направи крачка напред и го пресрещна. Изненадан, Ферховен побърза да нанесе удара. Ед го предугади лесно, протегна лявата си ръка, блокира китката му и в същото време го удари в брадичката с изопнатата длан на дясната си ръка. Главата на ченгето отхвъркна назад. Сигурно си прехапа езика, защото от устата му бликна кръв.

Ферховен беше въоръжен, но Стракан имаше предимство, възползва се от него и връхлетя върху агента на Интерпол. Движеше се леко и бързо замахваше с юмруци. Следващият му удар улучи слепоочието на инспектора и го повали на пода. Ритникът по главата го довърши. Ед обаче се поколеба — не искаше да убие ченге и не вложи цялата си сила в удара.

Ферховен го хвана за глезена и го изви и Стракан разпери ръце, за да запази равновесие. Очакваше, че холандецът ще го блъсне назад или ще го завърти и ще го удари с бокса. Но полицаят приклезна, дръпна и Стракан се строполи на пода като рухнал небостъргач.

Ферховен се нахвърли върху него като обезумял. От устата му се стичаше кръв. Първият му удар счупи носа на Ед и раздробил костите. Устата на Стракан се напълни с кръв. Причерня му. Още един такъв удар и всичко щеше да приключи. Ед разполагаше с две оръжия — челото и таза си — комбинира ги идеално, повдигна Ферховен и го оттласна. Инспекторът загуби равновесие и се сгромоляса на земята. Лицето му беше на два-три сантиметра от Стракан. Ед заби юмрук в носа му. Ферховен беше зашеметен. Силите го напускаха. Боксът се изплъзна от пръстите му.

Ед се претърколи на дясната си страна, хвана се за масата и стана. Беше поел един удар, а холандецът три.

Ферховен все още се мъчеше да се надигне. Стракан го изрита в ребрата. Инспекторът инстинктивно се сви на кълбо и прикри главата си с ръце. Ед прицели следващия си удар в слабините му, хвърли се върху него, заби колене в гърдите му и му изкара въздуха. После взе

падналия бокс, прокара пръсти през халките и засили още жестокостта.

Ферховен спря да се съпротивлява. Опитваше се да си поеме дъх и това даде време на Стракан да го прикове към пода. Ръката на ченгето се вкопчи в нещо на хълбока му. Мантото му се разтвори и Ед видя кобур. Боксовете бяха едно, но револверите — съвсем друго. Трябваше да сложи край на схватката, преди Ферховен да е измъкнал ръката си. Знаеше, че холандецът няма да се поколебае да го застреля, ако му се предостави удобна възможност.

Започна да го удря с бокса — бавно и методично. Първият удар разцепи скулата на полицаия и от моравата рана потече кръв. Един от предните му зъби се счупи в корена, изхвърча от венеца и заседна в гърлото му. След секунда ченгето изплю зъба и обсипа Стракан със слюнки и кръв. Спря да вика след третия удар, а след четвъртия се отпусна неподвижно.

Отначало Ед се уплаши, че го е убил. Едва ли можеше да убеди съдебните заседатели, че за втори път убива неволно. Полицаите пък бяха особено настървени, когато трябваше да заловят убийци на свои колеги. Последното, което Стракан искаше, беше целият Интерпол да хукне да го търси, така че облекчено пое дъх, когато долови пулс.

Ферховен беше изгубил съзнание. Ед не знаеше с колко време разполага, преди ченгето да се свести, но му беше пределно ясно, че трябва да е колкото е възможно по-далеч, когато това стане. Предполагаше, че има един час, а може би повече, ако инспекторът беше пил много, както загатваше вонята от устата му. Но по някакъв начин трябваше да се отърве от него.

Пребърка джобовете му, намери второто копче и после нарами инспектора на гръб. Отиде залитайки до шкафа и взе бутилка „Джак Даниълс“ — беше му необходима, в случай че някой ги забележи: тогава щеше да се престори, че са пияници, които се връщат от тежък запой. Избърса с ръкав кръвта от лицето си, извади със зъби корковата тапа и я изплю на пода. Уискито опари разцепената му устна, когато отпи голяма глътка, но му даде сили. Стракан отпи още една и понесе на рамо жертвата си надолу по стълбите.

Ферховен беше по-тежък, отколкото изглеждаше. Ед залиташе под тежестта му и това придаваше достоверност на заблудата. Излезе, зави по Тачбрук стрийт и се отправи към магазините на Уорик Уей.

Вдясно имаше задънена уличка с три кофи за смет. Бяха препълнени. До тях бяха струпани чували с отпадъци. Поне петдесет. Идеално.

Стракан хвърли Ферховен в средата на купчината и холандецът хлътна между чувалите. Ед изля бутилката „Джак Даниълс“ върху дрехите му, после я избърса и я метна в скута му. Изпита нещо като удоволствие. В действията му имаше някаква справедливост. Само преди две нощи инспекторът бе изхвърлил филмите му в боклука на летище „Шхипол“.

Гнездото сред празните смачкани кутии от китайски ресторанти, пликосе от прахосмукачки, чували със смет и кости от риба изглеждаше удобно и приятно за прекарване на нощта. Ако на Ферховен не му провървеше, щяха да го гризат плъхове. Ако не извадеше никакъв късмет, някой можеше да го пребие и обере. Но купчината отпадъци беше по-безопасно място за нощуване от стотици други, за които Стракан се сещаше, и изгледите холандецът да оцелее бяха добри. Щеше да се събуди целият подут, но жив. Щеше да отиде в болница да се погрижат за лицето му... и после щеше да тръгне да го търси.

Но дотогава Стракан отдавна щеше да е заминал — да издирва наследството си на пресечната точка между двата координата.

Стисна копчето в джоба си. След двадесет и една годишна раздяла географската ширина и дължина най-после се бяха събрали.

ВТОРА ЧАСТ

— По-нататък — продължи капитанът. —
Научавам, че отиваме да търсим съкровище.
Чувам го от собствения си екипаж, забележете.
Вижте, това със съкровището е трудна работа.
В никакъв случай не ми харесва и най-вече, когато
е пазено в тайна и — извинете ме, господин
Трелони, тайната е казана дори на папагала.

Робърт Луис
Стивънсън, „Островът на
съкровищата“^[1]

21.

Стракан не беше идвал в Сингапур. Страната беше строго забранена за контрабанда на изумруди. Драконовите закони и тежките присъди означаваха, че рискът не си заслужава. Освен това спазващите законите жители на най-богатата държава в региона не търсеха нелегално внесени скъпоценни камъни.

Пристигна рано сутринта. През стъклата на таксито видя, че Сингапур отговаря на представите му. Магистралата от летището беше безупречна. В средата имаше гъст жив плет и цветя в големи бурета. От двете страни на пътя на абсолютно равни разстояния бяха засадени палми. В повечето градове подобен път можеше да се нарече ботаническа градина. В Сингапур обаче му казваха шосе.

Бе спал през по-голямата част от пътуването. По-късно щеше да почувства умората от дългия полет, но когато се регистрира в пансиона на Дружеството на младите християни, все още крачеше енергично.

След като остави Ферховен, Ед се върна в апартамента си и се обади на Гилкрис. Редакторът потвърди, че снимките са пристигнали и са успели да стигнат в печатницата петдесет и шест минути преди крайния срок. Беше много доволен и попита Стракан как е успял да намери такава внушителна баракуда. Ед се засмя и му каза, че подобна информация е професионална тайна, но добави, че намирането на обектите изисква същите умения като да ги заснемеш.

Ако не бързаше, щеше да купи шампанско, да се обади на Тами и да я попита дали не иска да отпразнуват връхната точка на кариерата му дотук. Но вероятността Ферховен да се свести сякаш запали реактивен двигател в краката му. Все още не беше разопаковал багажа си от Кюрасао и след петнадесетина минути тръгна.

Беше късно, но въпреки това отиде на летище „Хийтроу“ и намери в книжарницата атлас. Седна на пода и огледа пак копчетата за ръкавели, за да реши за къде да замине.

Координатите на второто копче бяха 102°39'01''. И се пресичаха с онези на първото някъде около остров Сингапур. Потвърждаваха разказите на Хамилтън за миналото на дядо му. По време на войната Артър Стракан се беше сражавал в Малайзия, но по пътя вероятно бе прекарал известно време в Сингапур.

Разпита служителката на билетното гише и научи, че ще му излезе най-евтино да пътува с директен полет на „Бритиш Еървейс“. Купи си билет за отиване и връщане за петстотин лири. Не възнамеряваше да се връща в Лондон, но му казаха, че имиграционните власти в Сингапур няма да го пуснат да влезе в страната, ако има еднопосочен билет.

Прекара нощта в дрямка в залата за заминаващи пътници — използва водоплазната си чанта за възглавница. Не му беше за пръв път да спи на летище и времето мина бързо. В осем и тридесет самолетът излетя. Стракан предполагаше, че Ферховен все още е в безсъзнание, защото въпреки счупения си нос мина през паспортната проверка само с бегъл поглед от страна на дежурните.

Изкъпа се и се избърсна в пансиона на Младите християни. Носът му беше посинял и го болеше и при най-лекия допир, но го беше чупил и преди и знаеше, че все някак ще зарасне. Синусите, изглежда, не бяха запушени и това беше най-важното. Обу къси панталони, намъкна една тениска и в десет вече беше на Орчард Роуд и търсеше да си купи ръчен джипиес.

Глобалната позиционираща система е базирана в космоса радионавигационна система и обменя сигнали със сателити, като използва триангулация, за да изчислява скоростта, позицията и височината. По-модерните и сложни модели могат да пресмятат географската ширина и дължина с точност до сантиметър, но повечето са прецизни до около три метра. Атласът от Хийтроу показваше само градусите и минутите, но на копчетата за ръкавели бяха гравирани и секундите. Щом си вземеше джипиеса, Стракан щеше да отиде право там, където координатите се пресичаха.

Купи го от един търговски център за електроника. Моделът беше със среден обхват. Гилкрисст беше получил снимките и щеше да плати за календара и разходите по пътуването, тоест Стракан щеше да си

върне всичко, което беше похарчил на Кюрасао, Галапагос и в Шотландия. Следващия месец за пръв път щеше да има договор — най-добре платеният от много време, така че дори не трепна, когато брой неколкостотин долара за покупката.

Обядва в една малка закусвалня. Поръча си говеждо и сок от пъпеш. Докато ядеше, прочете книжката с инструкциите и когато приключи с храната, всичко му беше ясно. Машинката имаше силен сигнал и показваше местоположението в градуси, минути и секунди. Стракан се намираще на две мили североизточно от координатите, гравирани на копчетата, така че просто взе такси.

След пет минути шофьорът го изгони — чувството му за хумор го изостави, когато Стракан го насочи към еднопосочна улица от погрешната страна. Вторият шофьор беше по-отзивчив: нямаше представа къде иска да отиде Ед, но се вживя в ролята си и използва клаксона по целия път, сякаш случаят беше спешен. На Стракан това му хареса.

Минаха покрай някакво игрище за крикет — истински оазис в центъра на града. Сградата на клуба беше със зелени бамбукови капаци на прозорците и бе заобиколена от неокласически сгради от колониалната епоха отдясно и високи модерни банки отзад. Вляво имаше опера. Зад нея блестеше морето. В далечината се виеше петшесткилометрова опашка от товарни кораби — чакаха да влязат в пристанището.

Таксито мина по улици с палми от двете страни, после по някакъв надлез, излезе от централната търговска част на града и се отправи към Джуронг и Туаз. Пейзажът стана индустриален. Докато даваше указания от задната седалка, Стракан осъзна, че следват пътните знаци към пристанището за товарни кораби. Това не беше добре. Ако наследството му беше там, щеше да е адски трудно да го намери. Колата спря в задънена уличка с индустриални сгради досами брега. Не можеха да продължат по-нататък. Ед даде бакшиш на шофьора и тръгна пеша.

Вървеше по кея и едва сдържаше желанието си да затича. Вдясно имаше складове, а вляво се издигаха жълти кранове. Китайски хамали седяха на перилата и пушеха. Движението в пристанището беше поживено, отколкото по улиците. Между корабите сновяха очукани

търговски лодки — разнасяха изпрани дрехи, прясна храна, митнически декларации и поща.

Това съвсем не приличаше на местата, с които бе свикнал. Беше се гмуркал предимно край тропически рифове. Спускането под водата в едно от най-оживените пристанища на света не го блазнеше. Ако наследството му наистина беше тук, дядо му го бе пратил на почти невъзможна мисия. Дори да пренебрегнеше опасността от минаващите навсякъде витла, водата беше твърде замърсена. Видимостта беше като в мастило.

Продължи напред. Джипиес системата показваше, че се приближава. Скоро стана ясно, че може би няма да се наложи да се намокри. Намираше се на правилните градуси и минути, откакто стъпи на пристанището, и вече беше и на точната секунда от географската дължина. Ако отидеше по-нататък, щеше да стигне до географска ширина 43 секунди.

Вонящ ресторант до крановете рекламираше супа от рибени глави. Над Стракан кръжаха чайки и крещяха, докато готвачите изкормваха сутрешния улов в двора. Две риболовни корабчета бяха спрели до кея. Веригите им дрънчаха с издигането и снижаването на вълните. Ед вдиша дълбоко мириса на мокри въжета, рибени люспи и газ от печките на ресторанта.

Сърцето му се изпълни с надежда. Скоро щеше да намери фамилното наследство и да разкрие загадката, която занимаваше съзнанието му, откакто бе навършил осемнадесет. Усмихна се. Със съвременната технология всичко беше лесно.

Видя стара постройка, може би със стени от варовик. Издигаше се на обрасъл с трева хълм. Да, това беше. Ед забърза натам, почти затича. Пазачът на близкия склад го погледна незаинтересовано.

Възвишението беше най-високата точка на кея. Наблюдателницата беше построена на върха и гледаше към пристанището. Амбразури в стените показваха, че някога тук е имало оръдия. Стракан се качи по стъпалата — опасяваше се, че в малката крепост няма да има нищо.

Но грешеше. Вътре го чакаше изненада.

[1] Превод Милена Ангелова Трендафилова. — Б.пр. ↑

22.

Позна я веднага. Красивата дама от детската песничка на баща му. Яхнала бял кон. И жената, и конят бяха от варовик и защитени от витрина от бронирано стъкло. В единия ъгъл проблясваше аларма. В решетка във варовика беше монтирана охранителна камера, висока до кръста метална преграда не позволяваше приближаването до витрината. Статуята беше висока около метър и двадесет и гледаше към морето. Беше изваяна от един-единствен бял камък и поразяваше със semplostта си. Въпреки че годините бяха оцветили повърхността в различни нюанси, конят стоеше гордо като на парад. Имаше изпъкнали очи, издути устни, подстригана грива и сплетена опашка.

Ездачката беше изящна и държеше юздите в едната си ръка. Другата беше протегната напред. На дланта ѝ имаше скъпоценен камък. Лицето ѝ беше овално, а косите ѝ прави по традиционната китайска мода. Дрехите ѝ се развяваха и беше отрупана с накити. Усмиваше се загадъчно като Мона Лиза.

— „Там ще видиш чудна дама, бял кон язди, чака гост“ — промълви Стракан и мигновено направи връзката.

Прочете надписа на плочката на стената за повече информация. Пишеше, че това е Гонг Де Тиан, китайската богиня на късмета. Скъпоценният камък в ръката ѝ беше перла, която изпълнявала всички желания. Статуята беше от династията Хан и сингапурският Съвет по изкуствата беше преценил, че е изработена около 100 година след Христа. Беше докарана в Сингапур през осемнадесети век, за да донесе късмет на моряците и търговските кораби, напускащи пристанището. Хамилтън щеше да падне, ако я видеше — статуята сигурно струваше цяло състояние.

Богатство. Това ли беше наследството на Стракан? Изглеждаше приемливо. Статуята със сигурност си заслужаваше пътуването до другия край на света. Ед не можеше да определи стойността ѝ, но след като беше на две хиляди години, с получените за нея пари все щеше да може да си купи яхта.

Но какво трябваше да направи? Да я открадне? Дали някога дядо му бе притежавал статуята? Дали не беше плячка от войната? Може би я беше взел от японците и сингапурците му я бяха дали от благодарност? Вероятна някъде имаше документ, доказващ, че семейство Стракан има някакви права над нея. Може би дядо му я беше купил от някой, който не знаеше каква е истинската ѝ стойност? *Истинската стойност*. Хамилтън беше казал, че Ед ще разбере каква е истинската стойност на копчетата. Стракан обаче се объркваше все повече и не разбираше нищо. Имаше много въпроси, но никакви отговори.

Излезе на слънце и запали цигара. Трябваше да помисли. Беше сигурен, че отговорът е в песничката. Защо иначе баща му бе положил толкова усилия, за да се погрижи да научи стихчетата наизуст? И да го накара да се закълне, че няма да каже на никого?

Усмихна се. Стихчетата си бяха тъпи.

*Дий-дий, конче-вихрогонче, че ще ходим в Банбъри
Крос.*

*Там ще видим чудна дама, бял кон язди, чака гост.
На ръцете и краката злато носи, звънци пеят,
дето стъпи по земята, чудна музика се лее.*

*Пръстенчета две на лява, а на дясната пък звънчо.
„Висока е колкото трябва“ — кажи.
На крачето дясно звънчо, а на лявото пък брънчо.
И точно и колкото трябва тежи.*

*Дий-дий, конче-вихрогонче, че ще ходим в Банбъри
Крос.*

*Там ще видим чудна дама, бял кон язди, чака гост.
На ръцете и краката злато носи, звънци пеят,
дето стъпи по земята, чудна музика се лее.*

А после парчетата на мозайката бавно се подредиха. Зави му се свят. Може би беше от силното слънце. Банбъри беше търговско градче. Някога там бе имало голям каменен кръст. Крос означаваше и

кръстопът и може би беше точката, в която се пресичаха гравираниите на копчетата координати. Възможно ли беше това място да е статуя на красива дама на бял кон? Нямаше представа какво означава останалото, но беше сигурен в едно. Стихчето беше гатанка. И пътеводител.

Беше виждал първия и последния куплет в детски книжки, затова знаеше, че не е написано специално за него. Колебаеше се обаче за втория, който не се вместише в оригиналното детско стихче. Осъзна, че го е съчинил дядо му. Беше го повтарял на баща му, а той на него. Ключът на загадката беше във втория куплет. От възмущение плювна в пот.

Отново влезе да разгледа статуята, правеше всичко възможно да не изглежда подозрително пред камерата. Конят беше хубав. Мускулест и безстрашен. Но какво трябваше да направи с него? Не можеше да го вземе, нито дори да го повдигне. Освен че беше тежък, алармата щеше да се включи и веднага щяха да го арестуват.

Не можеше да измисли нищо. Главата го заболя от горещината. Трябваше да помисли на спокойствие и хладната струя на климатик би му помогнала. Красивата дама може и да беше яхнала кон, но не можеше да отиде никъде, и тъй като беше обед, Стракан имаше предостатъчно време да научи нещо повече за нея.

Тръгна по кея, замислен защо бяха избрали името му от детската песничка. Не беше сигурен какви чувства изпитва по този въпрос. Е, можеше да е и по-лошо. Например Звънчо или Брънчо.

Очевидно през първите шест години на живота му го бяха подготвяли за този момент. Щеше да е много по-лесно, ако баща му просто му беше казал отговора, вместо да го остави да си блъска главата с гатанка. Това обаче беше застрахователната полица на баща му и трябваше да е сложно. И да няма съмнение, че се отнася за него, в случай че копчетата за ръкавели попаднеша в чужди ръце. В ръцете на Моли или на Ферховен.

„Ед ще разбере.“ Може би да, а може би не. Стракан стигна до главния път, спря такси и каза на шофьора да го закара в Националната библиотека.

23.

Националната библиотека се помещаваше в сграда с бакърен покрив в края на парк Форт Канинг от другата страна на река Сингапур. Отвън не изглеждаше голяма, но когато влезе, Стракан осъзна, че ще му трябва помощ.

Взе си номер и чака петнадесет минути, докато цифрите не се появиха на дигиталния екран. Влизаше в библиотека за пръв път, откакто беше завършил училище, и се почувства неловко сред толкова много книги. Неговите изразни средства бяха снимките, а не думите.

Остави паспорта си и получи читателски пропуск за деня. Обясни какво иска, но библиотекарят на рецепцията не му обърна внимание.

— Попълнете формуляра.

— Не знам точно какво да търся. Нямам предвид определен автор или заглавие.

— Няма формуляр, няма книга.

Мъжът дори не си направи труда да вдигне глава.

Стракан се вторачи в него. На служебната карта с личните данни на врата на библиотекаря пишеше, че е роден през 1948 година, но лицето му изглеждаше по-младежко. Животът, прекаран сред книгите, би трябвало да не е изпълнен с напрежение, но този човек явно изобщо не гореше от желание да му помогне.

— Вижте какво — каза Ед. Умората от дългото пътуване го бе изнервила и той забарабани с пръсти по бюрото. — Искам справочна литература за китайската митология. И за да е по-забавно, вие изберете заглавията.

Библиотекарят продължи да гледа монитора пред себе си.

Дясната му ръка тракаше по клавиатурата, а лявата подбутна към Стракан лист синя хартия.

— Формуляр за поръчка.

— Не сте на кеф или винаги сте толкова груб? — Ед не изчака отговор. — Защото ако е второто, и аз мога да съм доста грубичък.

Мъжът най-после вдигна глава. За секунда на Ед му се стори, че се готви да продължи да спори, но после нещо го спря. Може би се уплаши. Стракан се надяваше, че е така. Това беше основната идея, след като учтивостта не даваше резултат. Библиотекарят написа нещо на синьото листче и го пусна в кошчето от дясната си страна.

— Благодаря. Много сте любезен.

Стракан се върна на мястото си и чака пет минути. Листчето с поръчката му беше взето от един служител и след още двадесет минути го поканиха отново на гишетото, за да се подпише за книгите.

Той ги занесе в един тих ъгъл на читалнята на втория етаж. Първата книга беше безполезна, защото разказваше за китайския пантеон и се съсредоточаваше само върху главните божества като Гуан Дай, бога на войната, и Гуан Ин, богинята на състраданието и милосърдието. Ед провери в индекса за своята богиня, но тя беше убягнала на автора и от нея нямаше и следа.

Втората книга беше посветена на митовете за сътворението на света. Стракан за малко се спря на разказите за дракони, влачеци слънца по небето. Друга легенда описваше случилото се с жената на някакъв стрелец. Тя изпила забранен еликсир и отлетяла на луната, където се превърнала в трикрака жаба. Не пишеше защо. И Моли Нокрис беше изпила забранен еликсир, но не се беше отървала толкова леко. Митовете бяха колоритни и изпълнени с жизненост. Ед можеше да ги чете цял ден, но беше дошъл тук, за да търси богатството си, а не да се образова, затова взе третата книга.

И там я намери.

Имаше само една страница текст за Гонг Де Тиан, придружена от снимка на статуята, която беше видял в крепостта. Очевидно това беше едно от най-известните ѝ изображения. Ако се съдеше по оскъдния коментар, тя беше немного известно, дори второстепенно божество. Стракан нетърпеливо прочете информацията.

Трите части на името ѝ означаваха достойнство, добродетел и рай. Първоначално била индийската богиня Лакшми, но чрез будизма била възприета и от китайците. В китайските храмове беше изобразена като сериозна, спокойна и красива, с венец от цветя и разкошни дрехи и накити. През вековете облеклото ѝ беше ставало все по-изискано и от времето на династията Мин (1368–1644) често бе издокарана като придворна на императора.

В лявата си ръка държеше перла, изпълняваща желаня, или низ от скъпоценни камъни, а с дясната обикновено показваше знака на победата. Често около нея имаше седем планини с разноцветни облаци около върховете. Върху тях стоеше слон с шест бивни и шише от ахат в хобота, от шишето се изсипваха скъпоценности. На някои рисунки до Гонг Де Тиан беше изобразен молец се мистик, облечен в бяло и с кадилница в ръка. Молитвите му гарантираха, че бутилката на слона ще продължава да изсипва скъпоценности.

Всичко това беше интересно, но още по-любопитни бяха бележките в бялото поле, написани с молив до илюстрацията. Два реда координати, оградени с въпросителни знаци:

???
01°17'43"С
103°39'01"И
???

Координатите бяха същите като на копчетата за ръкавели на Стракан. В гърлото му се надигна горчилка. Познаваше този почерк.

Обърна на вътрешната страна на корицата за потвърждение. Според датите на библиотечния картон през последните тридесет години книгата бе искана само от седемнадесет души.

И единият от тях беше Ейдриън Хамилтън.

24.

Ед прелисти книгата до края, за да провери дали има още бележки. Не намери други, затова излезе навън и изпуши една след друга две цигари. Откакто се беше гмурнал заедно с Моли край Пойнт Найф, животът му беше започнал да се движи с лудешка скорост.

Датата на читателската карта беше дванадесети октомври. Предишната седмица. Хамилтън бе идвал в Сингапур, докато Стракан беше на Кюрасао, и неизвестно как бе намерил второто копче.

Ед се опита да измисли някакво друго обяснение. Може би преди да бъде убит, баща му беше показал на Хамилтън двете копчета и кръстникът му бе записал числата. Или пък Хамилтън знаеше координатите от самото начало. Но в такъв случай защо беше чакал толкова години, за да види докъде водят? Не, Хамилтън ги беше открил наскоро. До вчера второто копче беше скрито в апартамента на Моли. Стракан беше сигурен в това.

Спомни си как Хамилтън бе повдигнал въпроса с наследството му. „По-точно статуя.“ Това бяха думите му. Подхвърлени с привидно безразличие, замаскирани с невинност.

В гърдите му се надигна гняв, закипя в тялото му като разклатена газирана вода с милиони мехурчета, търсеци отдушник. Хамилтън беше негов кръстник. Братовчед на баща му. Член на рода, ако не на семейството. Във вените им течеше една и съща кръв. И сега Хамилтън му бе изменил.

Във фойето на библиотеката имаше няколко телефонни кабинки. Ед развали една двадесетдоларова банкнота, за да е сигурен, че ще има достатъчно монети за обаждането, и вкопчи пръсти в слушалката. Кипеше от ярост. Не го свърташе на едно място. В Сингапур беше два следобед, а в Лондон шест сутринта, но не му пукаше. Ако проклетият лъжец спеше, скоро щеше да се събуди.

Хамилтън отговори на третото позвъняване.

— Намерил си второто копче за ръкавели, нали?

— Ед? Ти ли си?

— Кой друг? Ти ме излъга, Ейдриън. Намерил си географската дължина.

Последва дълго мълчание. От друга страна, събуждането беше доста грубо. Стракан си представи как кръстникът му се надига в леглото и търка очи.

— Как разбра? Къде си?

— Няма значение. Каж ми какво си правил в Сингапур миналата седмица. — Никога не беше държал такъв тон на кръстника си.

— Ти си в Сингапур?

— Не съм казал такова нещо.

— Какво става, Ед? Добре ли си?

— Слушай, Ейдриън, наистина съм в Сингапур. Всъщност съм в библиотеката. Току-що видях книгата, която си взел миналата седмица. Знаел си, нали? Затова имаше предчувствие, че наследството може да е произведение на изкуството. Намерил си статуята. Искан да знам как.

— Да, намерих я — без да се колебае, отвърна Хамилтън и това малко успокои Стракан. Ейдриън поне нямаше да отрича. — А ти как я откри?

— Няма значение. Хайде, казвай — и недей да лъжеш.

— Ед, мило мое момче! Успокой се. — Хамилтън се разсъни напълно и изненадата изчезна от гласа му. Вече владееше положението. — Разбира се, че намерих статуята.

— Как?

— Случи се, преди ти да заминеш за Кюрасао. Един ден не се чувствах добре и си тръгнах рано от работа. И вкъщи заварих крадец.

— Моли Нокрис.

Отново настъпи дълга пауза.

— Откъде знаеш всичко това, Ед?

— После ще ти кажа. Продължавай. — Стракан пусна още монети — телефонът ги гълташе с обезпокоителна скорост.

— Тя беше в кабинета ми и ровеше в чекмеджетата на бюрото. Беше толкова погълната от работата си, че не ме чу да влизам. Веднага разбрах, че е крадла, и успях да заключа вратата, за да не избяга. И после ѝ казах, че ще се обадя на полицията, ако не ми каже какво търси. Няма да повярваш какво отговори.

— Продължавай.

— Оказа се, че е дъщеря на детегледачката. Предположила, че другото копче е у мен, и дошла да го открадне. Накарах я да ми каже координатите на географската дължина и я пуснах да си върви.

— Пуснал си я?

— Нямахме смисъл да викам полицията, след като ми ги каза. Имам достатъчно проблеми в работата и без да ходя да се разправам с нея в съда. Освен това ние имахме информацията, която ни трябваше.

— Не *ние*, а *ти*, Ейдриън. Каза ли ѝ географската ширина?

— Не, разбира се.

— Каза ли ѝ, че съм на Кюрасао?

— Не, Ед. Какво намекваш?

Стракан не отговори.

— Добре. Звучи убедително. Защо не ми го каза преди два дни, когато се видяхме?

— Трябваше да е изненада. Нямахме начин да взема копчето, затова смятах да поръчам да ти направят едно. Щях да ти го подаря за Коледа. А през това време реших да видя къде водят координатите. Естествено, че бях любопитен. Не можеш да ми се сърдиш за това. Искях да проверя дали наистина ще получиш нещо ценно, или всичко е шега.

Стракан изсумтя. Може би беше реагирал прекалено остро. От вълнение беше започнал да изпитва мания за преследване и без да разсъждава, беше предположил, че Хамилтън се опитва да открадне наследството му. Човекът, който го беше отгледал след смъртта на родителите му и се беше грижил за него толкова години. Братовчедът на баща му. Неговата плът и кръв.

— Трябва да затварям, Ейдриън. Извинявай, че се държах агресивно.

— Почакай, Ед. У теб ли е второто копче? Как разбра, че трябва да отидеш в Сингапур...

Стракан не чу края на въпроса му, защото монетите му свършиха.

Ед беше уморен. Тръгна към пансиона. Мислите му се върнаха към стихчето на пощенската картичка от дядо му.

*И в годината шейсета,
като събереш и двете,
ще си струват пак среброто,
но ще стигнеш до златото.*

Стихчетата бяха написани през 1945 година. Каквото и да представляваше, наследството щеше да е ценно след шестдесет години.

Статуята беше на две хиляди години. Стойността ѝ несъмнено се беше повишила значително с времето, но статуята беше някак очебийна. Дядо му беше по-хитър.

Стракан не го познаваше и малкото, което знаеше за него, беше от разказите на Хамилтън. Преди да служи в пехотата през Втората световна война, Артър Стракан бил майстор на сребърни изделия. Бяха го изпратили в Малайзия и бе научил японски. През март 1942 година патрулът му попаднал на засада. След ожесточена престрелка мунициите свършили и той бил пленен. Корабът, на който го качили, се отправил към Япония, но се разразила буря и потънал някъде по крайбрежието на Малайзия.

Артър Стракан бил единственият оцелял от корабокрушението. Изхвърлен от вълните на най-близкия остров, той пътувал три месеца със сал в Южнокитайско море и стигнал до австралийско военно укрепление на Борнео. Впоследствие го бяха наградил с кръст за храброст. Това беше един от най-страхотните разкази за оцеляване през войната и бързо бе станал част от военния фолклор. По-късно Артър бе продал медала и бизнеса си на майстор на сребърни изделия, за да събере пари за експедиция в Далечния изток. Сега Ед знаеше защо. Дядо му беше дошъл тук, за да подготви нещата за баща му, а после се беше върнал в Англия да направи копчетата за ръкавели.

Гневът му намаля. Дори ако наистина се беше опитвал да открадне наследството, Хамилтън бе стигнал до задънена улица. Ед си го представи как стои в крепостта от варовик и в главата му минават същите объркани мисли. Беше ли дошъл тук, на другия край на света, само за да разбере, че е невъзможно да се сдобие със статуята? Заради статуята ли беше цялата тази суматоха? Какви претенции можеше да

има семейството на Стракан към статуята на китайската богиня? И как би могъл да я вземе, по дяволите?

Хамилтън се беше върнал в Англия озадачен. „Ед ще разбере.“ Тези думи сигурно го измъчваха като сол на рана. Каквито и да бяха мотивите му, Хамилтън знаеше, че задачата е по-сложна и заплетена, отколкото просто да събере двете копчета. Ето защо беше задал въпроса: „Има ли нещо, което не ми казваш?“.

„За нищо на света“ — помисли Стракан. Никога нямаше да му каже детското стихче. Когато всеки ден цели шест години от живота ти — особено първите — ти натрапват нещо, обикновено го приемаш сериозно. Указанията на баща му да не казва на никого стихчето бяха единственото свето писание, в което Стракан се вслушваше. И сега разбра защо. Статуята, пощенската картичка и детското стихче заедно държаха ключа за фамилното наследство.

Всичко му се изясни, когато стигна до пансиона. Гонг Де Тиан не беше неговото наследство, а само сочеше пътя.

25.

Умората най-после го победи и в средата на следобеда той се просна на леглото.

Буди се в три посред нощ и в четири и пет сутринта. Кончето от детското стихче галопираше в главата му като въртележка. В пет и половина се отказа от опитите да заспи и излезе. В пансиона имаше басейн. Стракан преплува сто дължини, като на всяка трета се гмуркаше под водата. Беше се научил да плува на три годинки и докато завърши училище, счупи всички рекорди. Сега плуването му помогна да се отпусне.

На закуска мислеше за гатанката и за мотивите на Хамилтън, но и за нещо друго, също толкова сериозно. Не можеше да остане дълго в Сингапур. Ферховен сигурно вече бе изпратил нареждане да го арестуват до всички бюро на Интерпол по света. Инспекторът беше видял двете копчета за ръкавели — едното на летище „Шхипол“, а другото в Лондон. Той беше детектив и работата му беше да помни подробности. Може би Рюсдаал беше записал в описа на вещите координатите на първото копче. Ферховен щеше да ги свърже и да стигне до крепостта от варовик. Дори ако холандецът предадеше случая на местната полиция, Сингапур вече нямаше да е безопасен. Гонитбата беше започнала. Стракан трябваше да действа.

Реши да се отпрати на юг към Индонезия. Бали беше добър избор поради няколко причини. Ед не беше ходил там, но знаеше, че островът е интересен за гмуркане. Освен това беше наблизко и можеше бързо да се върне в Сингапур, ако успееше да затрудни Ферховен да го открие, като се смеси с туристите. А най-хубавото беше, че билетите бяха евтини — в пансиона на Младите християни имаше обяви за намаления.

След двадесет минути Ед събра багажа си, плати си сметката и излезе. Докато чакаше такси, за да го закара на летището, забеляза бижутерски магазин в края на улицата. Това го подсети, че преди да замине, трябва да свърши още нещо.

Тръгна натам, без да бърза. Чантите му не бяха тежки, но бързането в тропиците не беше препоръчително. Показа на бижутера второто копче и попита дали може да го закачи на верижката на врата му при другото. Човекът отвърна, че няма проблем. Стракан беше първият му клиент за деня и бижутерът изпълни поръчката веднага.

Ед го наблюдаваше как работи. Не искаше да изпускат копчетата от очи. Работата щеше да отнеме само няколко минути. Той заоглежда магазина.

На масата до вратата имаше кутия за опиум, боядисана в кървавочервено и ръчно изрисувана със златисти дракони и молеци се монаси. Стракан я отвори и бижутерът изтълкува погрешно усмивката му, и му обеща намаление на всичко, което поиска. Ед обаче не го слушаше. Кутията беше пълна с пръстени и щом я отвори, той разбра, че е разгадал гатанката.

Ухили се широко, докато плащаше на бижутера. После взе такси и след двадесет минути отново беше в крепостта от варовик, а след още петнадесет — в библиотеката. След час се намираше в хладните коридори на пристанището за фериботи на полуостров Чанги, а в единадесет напусна Сингапур.

Но не се отправи към остров Бали.

Ейдриън Хамилтън тъкмо се готвеше да си легне, когато някой позвъни. Той рядко имаше гости, особено след полунощ. Погледна видеодомофона. На стъпалата стоеше някакъв мъж. Беше тъмно, но Хамилтън видя, че посетителят му е жестоко пребит. Който и да беше, не изглеждаше като човек, когото някой би пуснал в дома си.

— Кой е?

— Инспектор Ферховен от бюро на Интерпол в Амстердам.

Очите на Хамилтън неволно се стрелнаха към купчината пробити картини в коридора.

— Имате ли документи!?

Ферховен показва значката си пред камерата за наблюдение, монтирана на таблото със звънци.

— Какво искате?

— Търся Банбъри Стракан. Може ли да вляза?

Хамилтън се поколеба само за миг, после каза:

— Да.

Натисна бутона и отвори вратата.

26.

Остров Пулау Тиоман се намира на 2°46' северна ширина, 104°10' източна дължина и на четиридесет мили от източния бряг на полуостров Малайзия. Дълъг е двадесет и осем мили и широк девет. Там има планини с гъсти като джунгли гори, лазурно небе, плажове с пясък от корали и гъмжащи от риба рифове. В края на октомври на Пулау Тиоман е много приятно. Пясъкът е прекалено горещ, за да ходиш бос след десет сутринта, но дъждовният сезон приближава и повечето туристи са си тръгнали. Списание „Тайм“ го е обявило за един от най-красивите острови на света.

Стракан смяташе да го използва като база, откъдето да започне да търси наследството си. Островът се намираше само на петдесет мили югозападно от мястото и наоколо нямаше друг. Още по-хубавото беше, че имаше голяма вероятност да срещне стари приятели.

На Тиоман бяха родени Руни и Пили Паранг, крадците на изумруди от Малайзия, с които Стракан се беше събрал, след като завърши училище. Бяха се запознали преди десет години в един нощен клуб в Куала Лумпур в новогодишната нощ. Руни се появи изневиделица, донесе на Ед бира, седна до него и каза, че лицето му му е познато, но не си спомня къде са се срещали. Стракан го увери, че има грешка, но му благодари за бирата.

Руни се усмихна и продължи да говори. Ед бе озадачен. Руни Паранг беше не само приятен събеседник, но и знаеше страшно много за него. Как си е купил контрабандни цигари от сина на хазяина си. И че кара голям джип, принадлежащ на петролната компания, където работи. Че едва свързва двата края. И че учи да стане водолаз, но е скъпо за човек като него, който печели малко. Стракан стигна до извода, че наистина трябва да са се срещали, след като малайзиецът знае толкова много за него. „Да, точно така, сега си спомням кой си“ — каза той. Това беше лъжа, но пък беше Нова година и Ед беше жаден. Би направил всичко за още една безплатна бира.

Бирата не закъсня, Руни заговори по същество и когато 1994-та пиянски се смени с 1995-а, Стракан беше продал душата си и бе станал

бандит, прелъстен от сладкодумен крадец и обещанието за повече пари, отколкото може да носи.

Братята Паранг продаваха крадени изумруди на черния пазар и им трябваше нов куриер. Последният не се беше погрижил да погледне в огледалото за обратно виждане и излежаваше присъда в затвора в Малака. Държеше си езика зад зъбите, защото инак Пили щеше да уреди някой да му го отреже, така че операцията можеше да продължи, ако запълнеха свободното място. Западняците имаха идеалното прикритие, за да се движат свободно в региона, и парите в предложението улесниха решението на Ед да напусне петролния бизнес на Карл Райън. Нямаше голяма опасност, която да доведе до сериозни неприятности, но въпреки това Стракан се почувства играч. Работата го привличаше неудържимо.

Мината за изумруди се намираще близо до границата с Тайланд. Собственик беше австралийската компания „Матерсън Бланчард“. Австралийците използваша евтиния труд на местните жители и експлоатираха селяните, които отчаяно търсеха каквато и да било работа, за да се изхранват. Когато за пръв път отиде в мината, Стракан остана поразен от условията. Недохранването, скорбутът, тропическата треска и тетанусът трудно се лекуваха със седмична надница от двадесет долара, така че той почна да ограбва „Матерсън Бланчард“ без никакви угризения.

Миньорите тайно изнасяха рудата в устата и анусите си. Понякога дори я поглъщаха и после я повръщаха. Претърсваха ги всеки ден на излизане от мината, но нямаше рентген, а и Руни бе подкупил четирима пазачи. Добрите миньори измъкваха до три смарагда всяка седмица. Ед се срещаше с тях в града на няколко тайни места. Плащаше им по четиридесет долара на доставка, което значително увеличаваше доходите им. Известно време дори се виждаше като Робин Худ на Малайзия, който краде от богатите и дава на бедните. След шлифоването повечето изумруди тежаха по-малко от един карат, но от време на време някой намираще по-голям скъпоценен камък и Стракан плащаше до сто долара. Руни и Пили ги продаваха за десет пъти повече и това означаваше, че има много печалба за всеки. Ед взимаше дванадесет процента.

Следващото му задължение беше да дава пробите на Анвар Шанон, шлифовчика на бандата в Куала Лумпур. Ден по-късно

изумрудите бяха готови за колекция — шлифовани, излъскани, категоризирани и претеглени. След това Стракан уреждаше среща с Пили някъде извън страната, където малайзиецът бръкваше в стара раница с емблемата на футболния клуб „Ливърпул“ и разменяше смарагдите със зелени банкноти.

Девет месеца Ед живя като цар. Бижутерите, престъпниците и туристите търсеха евтини скъпоценни камъни. Стракан спечели тридесет хиляди долара, купи си джип и взе под наем къща на плажа на Перхентските острови. Братята Паранг направиха бизнеса си международен и той започна да разнася доставки из целия регион — първо в Тайланд и Камбоджа, а после в Лаос, Индонезия и на Филипините. В Банкок, Куала Лумпур и Джакарта имаше ресторанти, където получаваше маса дори ако заведението беше препълнено. Свалянето на жени беше по-лесно от ловене на риба в буре. След нещастията и самотата на сирак и дисциплината в пансиона Малайзия беше истински рай. Стракан имаше много пари и започна курсове за водолаз, взимаше изпитите без проблеми. Купи си и хубава екипировка и след като му омръзна да преследва акули и костенурки, купи и фотоапарат и се научи да снима. Никога не се беше чувствал по-жизнен. Животът беше невероятно хубав.

И после един ден всичко се обърка. Някой се обади на полицията.

Ударът беше тежък и кървав. Стракан празнуваше особено доходен месец с Руни, шлифовчика и двама други куриери. Пили беше на Тиоман и не можеше да дойде при тях. Бяха в шумен бар и Ед излезе навън, за да се обади на Хамилтън по мобилния си телефон. Кръстникът му имаше рожден ден и той никога не забравяше да го поздрави. Оказа се, че моментът е бил, меко казано, подходящ.

Ченгетата влязоха през задния вход с извадени палки. Руни Паранг беше мозъкът на операцията, но в случая предпочете физическата сила. Решението му беше неправилно. Стракан се върна вътре да помогне. Барът беше пълен с полицаи — налагаха с палките си трафикантите. Руни и Анвар се бяха свили на пода. Дейн и Киви, другите двама куриери, вече бяха с белезници. Ед мигновено прецени положението. Трезвият разум надделя над безразсъдната смелост и той се обърна и избяга.

Джипът му беше паркиран наблизо. Стракан се отправи на север, мина границата с Тайланд и се качи на влак за Банкок. След четири часа беше извън страната. Нямаше време да събере багажа си, нито да вземе парите си. Когато пристигна на площад „Сейнт Джордж“, имаше само дрехите на гърба си и шестнадесет долара в портфейла. Хамилтън бе много недоволен.

Стоеше на предната палуба на ферибота и се усмихваше на спомените. Годината беше изпълнена с хубави и лоши мигове и с много прежеждия, но той обичаше разнообразието.

Слънцето се беше скрило зад хоризонта и назъбените върхове на Тиоман се извисяваха към бакъреночервеното небе. Палмите шумоляха на вятъра. Голям колкото хвърчило прилеп безшумно размаха криле над плажа, после зави и отлетя към морето и една огромна луксозна яхта, закотвена в дълбокия канал. Имаше четири палуби и площадка за хеликоптери. Стракан беше виждал подобни яhti само в списанията, на снимки от Монте Карло или от курортите на Бахамите. На света имаше само няколко такива. Ед поклати глава и отново насочи вниманието си към острова. Капитанът угаси моторите и фериботът се плъзна към понтонния пристан. Стреснати от светлината на фаровете раци забързаха надолу по дървените подпори и виновно се плъзнаха в морето.

Стракан не бързаше да види отново Пили Паранг, но тъй като Руни вероятно все още беше в затвора, щеше да приеме каквато помощ успееше да получи. Ферховен беше по следите му, а времето летеше. И дори да довереше тайната си на Пили, малайзиецът пак можеше да се окаже полезен съюзник. Нуждаеше се предимно от информация, превод и преговори и Пили щеше да му осигури и трите. Информация за условията, които можеше да очаква, превод, за да общува с местните жители, и преговори за по-евтини цени за наемане на акваланги и яхта.

Яхтата беше първото, за което помисли, когато откри местоположението на наследството си. Както подозираше, ключът се криеше във втория куплет на детската песничка — той се сети едва когато видя пръстените в кутията на бижутера.

Гонг Де Тиан беше облечена красиво и богато. Имаше обеци и огърлица, но нямаше пръстени и звънчета по ръцете и краката.

Стракан се молеше да е прав, когато хукна да я види отново. Издекламира стихчетата пред статуята и облекчено се засмя, когато видя, че теорията му е правилна.

*Пръстенчета две на лява, а на дясната пък звънчо.
„Висока е колкото трябва“ — кажи.
На крачето дясно звънчо, а на лявото пък брънчо.
И точно и колкото трябва тежи.*

Да, наистина беше познал. На пръстите на ръцете и краката ѝ нямаше нищо. За да е висока колкото трябва, трябваше да има пръстени и звънче на ръцете, а за да е тежка колкото трябва — да има пръстен и звънче на краката. Музика щеше да има само ако се добавеха липсващите накити.

Беше сигурен, че *височина* означава географска ширина — разстоянието над или под екватора. Следователно *тежината* беше географската дължина или разстоянието на изток или на запад от меридиана. Липсващите пръстени и звънчета на богинята бяха градуси и минути. По дяволите, символът за градус дори приличаше на пръстен, а символът за минута можеше да се оприличи на езиче на звънче. Ако добавеше необходимия брой градуси и минути към координатите на копчетата за ръкавели, щеше да разкрие местоположението. Всичко се свеждаше до елементарна математика.

За да получи точната географска ширина, взе координатите от копчетата и добави два градуса за лявата ръка на Гонг Де Тиан и една минута за дясната. След това повтори същото с краката ѝ, за да получи географската дължина, и написа всичко на лист хартия.

ГЕОГРАФСКА ШИРИНА

Копче/Координати на чудната дама = 01°17'43" север

Плюс два пръстена на лявата ръка и едно звънче на дясната = + 02°1'

Координати на наследството = 03°18'43" северна ширина

ГЕОГРАФСКА ДЪЛЖИНА

Копче/Координати на чудната дама = $103^{\circ}39'01''$

изток

Плюс едно звънче на десния й крак и един пръстен на левия = $01^{\circ}1'$

Координати на наследството = $104^{\circ}40'01''$ източна дължина

Забърза към библиотеката, за да намери атлас. В песничката нямаше инструкции за изчисляване на секундите, затова Ед предположи, че са същите като на копчетата. Градусите го доведоха до източното крайбрежие на Малайзия, а минутите — до група от шест малки острова в Южнокитайско море. Наричаха се Керкула и бяха национален парк. Архипелагът беше дълъг само десет мили и островите бяха нанизани като мъниста на огърлица — шест раковини в огромното синьо море.

Пулау Тиоман беше центърът на цивилизацията най-близо до островите Керкула. Пътуването с ферибот беше по-евтино, отколкото със самолет, и мерките за сигурност не бяха толкова строги. Следователно на Ферховен щеше да му е по-трудно да проследи движенията му. Ед си купи пътеводител — там пишеше, че островите са прекалено малки, за да бъдат населени, и са заобиколени от остри като бръсначи рифове. Това беше решаващият фактор. Още едно парче от ребуса се намести. И тогава Стракан разбра какво търси. Нямаше никакво съмнение.

Кораловите полипи са дълги от един до три метра. Отделени един от друг, те са безобидни за всичко, с изключение на планктона, и затова образуват колонии. Израстват върху скелетите на предшествениците си и на мъртви молюски и така изграждат рифове. Големият бариерен риф е дълъг 1250 мили, което означава страшно много скелети. Рифът осигурява храна и убежище на живеещите във варовити води червени водорасли, богати на калций като скелетите. Съставките на калция са ронливи, но и твърди. Има ги в зъбите,

костите, мрамора и цимента. Могат да бъдат остри. Да режат метал и плът. И кораби.

Например японски военен кораб, пътуващ от Малайзия за Япония през 1942 година и натоварен с британски военнопленници. Пътят му минава точно покрай островите Керкула, които, както е известно, са обградени от остри като бръсначи скали. Разразява се тропически циклон. Корабът се блъска в рифовете и се разбива. Природата е прекалено силна. Рифът чака и отваря корпуса му като консерва. Оцелява само един човек. Години по-късно той записва местоположението на кораба на две сребърни копчета за ръкавели и добавя статуя и преправена детска песничка.

Стракан търсеше потъналия кораб на дядо си. И за тази цел му трябваше яхта. Пили Паранг щеше да му намери.

27.

Фериботът спря и Стракан отиде в Кампунг Еър Батанг, главният град или нещо като столицата на Тиоман. Беше идвал на този остров. Братята Паранг го използваха за прекарване на почивните дни и се забавляваха на плажа.

Островът се развиваше бързо. След още пет години сигурно щеше да настигне острови като Ко Фи-Фи и Ко Самуи. Ед преброи пет фирми за водолазни екскурзии — четири повече отпреди десет години. Главната улица беше осеяна с барове и сергии, където продаваха всичко — от фалшиви слънчеви очила „Оукли“ до бамбукови звънчета. Нечистоплътен турист му предложи вълшебни гъби и му обеща незабравими халюцинации, но Стракан отвърна, че промяната в острова е достатъчно странна.

Кампунг Еър Батанг беше направен набързо. Младежите и чиновниците предпочитаха курорта Бержая, на осем мили на юг. В северната част на острова ходеха младежи с ограничени финансови възможности. Нарамил на гръб багажа си, Ед тръгна из градчето. Беше на двадесет и девет години и се чувстваше очебийно по-стар от рояците красиви русокоси момичета, които се разхождаха по главната улица и във ваканционно настроение търсеха сувенири и ярки бикини. Оглеждаше ги плътоядно като лисица кокошарник.

Беше оставил палатката си в бързината да напусне Лондон, затова нае малко бунгало на около миля северно от Кампунг Еър Батанг. Можеше да живее без натрапчивия бас на нощните клубове и беше по-щастлив далеч от многолюдни места. Някои стаи в района струваха само два долара на нощ. Нямаха климатици, но нашествието на кокошки денем и плъхове и хлебарки нощем беше включено в цената. Стракан избра средно добри условия — двойно легло, мрежа против комари, вентилатор и душ със солена вода за шест долара на вечер. Беше прекарал достатъчно време в тропиците, за да се аклиматизира бързо, и мисълта да плати десет пъти по-висока цена за стая с климатик беше неуместна. Вероятността да получи топлинен удар беше колкото папата да се разболеє от сексуално изтощение.

Сутринта тръгна да разпитва. Започна с най-големите барове и му провървя още на третия опит. Служителите на първите два поклатиха глави и се вторачиха безучастно, когато спомена името на Руни Паранг, затова попита за Пили и получи подчертано различна реакция от управителя на третия. Да, познавал Пили Паранг, но не знаел къде е. Ед мигновено разбра, че няма да получи повече информация. Изражението на управителя бе смесица от неприязън и неодобрение.

— Хей, господине — чу се глас, докато Стракан излизаше. Той се обърна. Момчето, което метеше пода на бара, му се усмихваше.

— Пили ли търсиш?

— Да. Приятели сме.

— А, не сте. — Хлапето се засмя и заканително размаха пръст.

— Знаеш ли къде мога да го намеря?

Момчето кимна.

— Той е на „Фубуки“.

— Какво е това? Остров?

Хлапакът отново се засмя.

— Не. Голямата яхта.

— Онази в канала?

Момчето пак кимна и се усмихна, но Стракан се намръщи.

— Чия е яхтата? — попита Ед. Между Пили Паранг и луксозните яхти нямаше нищо общо.

— Не знам. Японска е.

— Японска?

Това изключваше вероятността Пили да е нает да работи на нея, пък и едва ли беше отишъл там на гости.

Управителят бързо се приближи до момчето и го плесна зад врата. Хлапето залитна и въпреки че нямаше намерение да се намесва, Стракан се почувства виновен за наказанието му. Знаеше, че насилва късмета си, като продължава очевидно изнервения разговор, но все още не беше получил отговор.

— Кога ще дойде тук?

— Двадесет *рингит* — отвърна момчето.

Стракан имаше само сингапурски долари. В пътеводителя пишеше, че вървят на Тиоман, така че не си беше направил труда да ги

обмени. Извади пет долара. Може би сумата беше прекалено щедра, но нямаше по-дребни. Освен това момчето ги беше заслужило.

Хлапето грабна банкнотата и се ухили, сякаш беше спечелило от тотото. Барманът се намръщи и измърмори нещо, което Стракан не разбра.

— „Палми“ — каза момчето. — Барът в края на града. След два дни.

Ед бе доволен. Предишната вечер беше минал покрай „Палми“ и знаеше къде е.

— А Руни? Той къде е, знаеш ли?

Хлапето отново кимна и подпря брадичката си на дръжката на метлата.

— Къде е?

— Няма го отпреди да се родя.

Стракан кимна и тръгна. Беше създал достатъчно неприятности. Руни все още беше в затвора. Десет години беше дълга присъда и Ед се разтревожи за бившия си шеф. Съжaliaваше, че го няма. Руни беше по-приятният от двамата братя. Докато Пили му беше само колега, Руни му бе станал приятел.

Ако Руни ти дойдеше на гости, обикновено можеше да очакваш шеги и закачки, но ако на вратата ти почукаше Пили, най-добре беше да се измъкнеш през задната врата и да си плюеш на петите. Стракан не се страхуваше от малайзиец, но много добре знаеше, че помладият Паранг е злобен като пепелянка. Беше чувал историята за куриера, който си позволил да вземе петдесет долара по-висока комисиона. Според слуховете Пили го беше ослепил, като притискал към очите му пипала на медуза. Независимо дали беше истина, или не, историята беше направила чудеса за славата му като главорез.

За разлика от мнозина други, Стракан беше успял да запази благоразположението му и беше убеден, че между тях все още ще има разбирателство. Като Наполеон и неговите генерали, единственото, което Пили изискваше от куриерите си, беше да имат късмет. Ед бе направил точно това и беше станал любимец на Пили. Имаше дори малка вероятност Пили да се е размекнал през изминалите десет години. Все пак вече беше на четиридесет и две и вероятно не беше толкова избухлив. Демоните, измъчвали го в миналото, може би го

бяха напуснали. Стракан изгаряше от нетърпение да разбере дали е така.

Но дотогава трябваше да свърши много неща — двата свободни дни щяха да минат бързо.

Първото, което направи, бе да се обади на Маколи Гилкрисст и да му каже номера на „Уестърн Юниън“ в Куантан, най-близкия голям град в Малайзия. Скритото наследство беше хубаво нещо, но не можеше да разчита само на него — трябваше да се погрижи за кариерата си.

Договорът с Гилкрисст беше елементарен. Ед трябваше да добавя триста и шестдесет снимки месечно към архива на „Нешънъл Джиографик“ — огромна библиотека от морски фотографии, които можеше да се преотстъпват на други издателства и впоследствие да се използват за всичко от списания и плакати до тениски и изтривалки. Единственото изискване беше да е оригинален. Стракан каза на редактора, че веднага ще започне да прави следващата серия снимки и че са му необходими парите от календара, за да има с какво да живее. Гилкрисст отговори, че няма проблем, така че на другия ден Ед се качи на ферибота за Куантан, изтегли цялата сума в брой и пазарува цял следобед. Първата му покупка беше подробна карта на Южнокитайско море. След това купи филми за фотоапарата, шест кутии ароматизирани спирали против комари, таблетки витамин С, бинокъл и десет литра минерална вода.

Върна се и скри останалите пари — сложи ги в найлонов плик и ги зарови под леглото в бунгалото. На Тиоман нямаше престъпност, но Стракан не искаше да рискува с такава голяма сума. Беше казал на Маколи да задържи хонорара за месеца за известно време. На този етап не се нуждаеше от повече пари. Имаше дванадесет хиляди долара, с които можеше да изкара на острова няколко години.

А ако нещата вървяха според плана, щеше да замине само след няколко дни.

28.

Минаха три дни, но въпреки твърдението на момчето, от Пили Паранг нямаше и следа.

Ед прекара последните две вечери в „Палми“. Търпението му се изчерпваше. Не се ядосваше на хлапето, което знаеше, че Стракан ще е лесна жертва, след като е чужденец в града, а на себе си, защото му беше повярвал. Трябваше да се довери на инстинктите си и да се досети, че Пили няма работа на яхтата на милионер. Ако обаче отново видеше момчето, щеше да му каже къде да си натика метлата.

Нямаше гаранция, че Пили ще се появи, нито че той ще си намери евтина яхта. Така че реши, че няма да навреди, ако потърси други варианти, и на четвъртия ден отиде на главната улица да разпита за пътуванията до островите Керкула. Беше в приповдигнато настроение и вървеше бодро. От местната полиция нямаше следа, още по-малко от дълги като върлина инспектори от Интерпол.

Беше изгубил представа за времето. Не знаеше дори кой ден от седмицата е. Наслаждаваше се на щастливия период на ян и се надяваше, че никога повече няма да страда в ин в склада на Хамилтън.

До една от водолазните школи имаше бюро за туристическа информация, където записваха за всякакви експедиции около Тиоман. Стракан беше минал покрай него предния ден и беше видял, че покрай стените са наредени черни дъски с обяви. Имаше реклами, вариращи от риболовни пътешествия с лодки с прозрачно дъно до изкачване на вулкан и сърфинг. Цената на пътуването с ферибот беше написана със зелен тебешир, а на прехода в джунглата — със син. Разходката и гмуркането на Керкула бяха написани с червено отдолу на най-голямото табло. Стиснал бирата си в дясната ръка, Стракан се усмихна унило. Груповите екскурзии в националния парк не го интересуваха. Той искаше да наеме яхта.

Неочаквано настъпи суматоха. Една млада жена и приятелят ѝ се скараха — изглежда, се бяха спречкали за датите на резервациите, които беше направил мъжът. Ед — вече се бе наредил на опашката — се помъчи да запази спокойствие. Двамата явно бяха американци и

според него щеше да е по-добре да запазят държането си за Щатите. Повишеният тон звучеше нелепо в тази екзотична обстановка.

Младата жена обаче беше изключителна. Не беше красива в класическия смисъл на думата, но бе поразителна. Гладките ѝ като речни камъчета скули се извиваха изящно. Носът ѝ беше направо изваян, а брадичката ѝ беше съвсем малко по-дълга, за да е наистина съвършена. Кожата ѝ имаше слънчев загар, но не тъмен, а с цвета на карамел, като чисто шотландско уиски. Беше облечена с дрехи от „Куиксилвър“ и „О’Нийл“ — жълти джапанки, розова тениска без ръкави и тесни къси джинси. Слънчевите ѝ очила бяха „Найки“, а раницата — „Да Кайн“. Изглеждаше готова за туризъм из всяко кътче по земното кълбо. Правата ѝ кестенява коса стигаше до раменете. Беше я прибрала зад ушите си, за да подчертае контурите на лицето си.

Приятелят ѝ беше едър и як, с обръсната глава и козя брадичка. От устата му хвърчаха слюнки, докато се опитваше да я убеди, че е прав. А после внезапно замахна и ѝ удари плесница.

Ед излезе от опашката и го потупа по рамото. Мъжът се обърна.

— Какво искаш ти бе?

— Извини се на дамата — отвърна Стракан и се вторачи в него.

— Я се разкарай!

— Или какво?

— Или ще те смачкам!

Ед отпи от бирата си.

— Ти това?!

Американецът замахна, но не го улучи. Стракан обаче го просна на земята с първия удар в челюстта. Туристите се развикаха развълнувано.

— Стой кротко — каза Ед.

— Или какво? — Противникът му се надигна, дишаше тежко.

— Или губиш.

Американецът обаче явно нямаше намерение нито да се извини на момичето, нито да се откаже от боя, особено пред публика. Приведе се и атакува.

Без да го изпуска от поглед, Ед отпи още една глътка бира. Американецът нападна като засилил се влак. Големите мускули и бръснатата глава обаче не са всичко в уличния бой и не могат да се сравнят с опита, бързината и три години тренировки по *крав мага*.

Атаката беше тромава. Щом американецът се приближи, Стракан пристъпи напред и заби дясното си коляно в лицето му. Противникът му рухна и този път лежа на земята по-дълго. Челюстта му беше изместена. Ед беше спечелил първия и втория рунд. Нямаше да има трети.

Младата жена гледаше зяпнала приятеля си. От устата му течеше кръв. Той опипа зъбите си с език, за да провери дали всичките са на мястото си. Стракан дори малко се притесни: пулсът му не се бе учестил, дори не бе разлял бирата си. А беше разкривил физиономията на американеца като нещо, нарисувано от Пикасо.

Американецът се изправи. Олюляваше се. В същия миг приятелката му реши, че в края на краищата състезанието се състои от три рунда, стисна устни, гневно пристъпи към него и го удари в слепоочието. Той отново падна. Ударът беше силен и тя затръска пръсти, за да притъпи болката.

Стракан ѝ се усмихна, за да покаже одобрението си. Постъпката му обаче беше глупава — момичето все още кипеше от ярост и без да спре да си поеме дъх, го цапардоса по ухото. Главата му изкънтя като камбана, той залитна и се ухили от изумление. В тънката ѝ ръка имаше много сила. Ед понечи да каже нещо остроумно, но така и нямаше възможност: младата жена се обърна и тръгна по плажа, изпод петите ѝ хвърчеше пясък.

След няколко минути Стракан влезе в туристическото бюро. Американецът вече се беше разкарал.

Служителката беше ниска мъжкарана. Лицето ѝ сякаш беше изсечено от гранит. Приличаше на швейцарка — и размести книгата пред себе си, сякаш се намираще на бюрото си в Цюрих. Ед я попита за пътуване до островите Керкула и тя веднага извади формуляр за записване. Той ѝ каза, че иска само да говори с капитана, и попита дали корабът ще се върне скоро. Отговорът беше поглед, който би изпепелил дори камък, и кратка рязка забележка, че корабът трябва да пристигне следобед на следващия ден.

— Благодаря — каза Стракан, излезе и отиде във водолазната школа „Морска мания“ — точно навреме за следобедния курс.

В сянката на палмата наблизко стоеше и го наблюдаваше стар познат.

29.

Гмурнаха се близо до северния край на острова. Носеха се слухове, че там била забелязана риба трион, но Стракан не им обърна внимание. Мълвата обикновено се разнасяше, когато някой новак видеше нещо и понеже не знаеше какво е, му приписваше познато име. След това всички на острова скачаха във водата да го търсят, а съществото вече се беше отдалечило поне на двадесет мили.

Ед остави групата. Туристите се гмурнаха покрай рифа с надеждата да видят акули, скатове и костенурки. За Стракан много по-забавно беше да стои на едно място и да наблюдава какво става. Само на петнадесет метра от мястото на гмуркането видя две преплетени морски змии — ухажваха се в корала.

Очевидно не желаеха да позират пред обектива и бяха трудни за снимане.

Повечето водолази знаят, че морските змии са много по-отровни от кралската кобра, и ги отбягват. Не знаят обаче, че зъбите им са малки и не могат да захаят нещо по-дебело от плот на маса. Опасността е незначителна, ако човек има опит.

Двете змии непрекъснато изчезваха в дупките в корала и принуждаваха Стракан да ги издърпва за опашките.

Вече беше готов да се откаже, но изведнъж змиите застанаха в поза, която щеше да се нареди сред най-добрите му снимки. Мъжкият последва женската под скалата, но се обърна да го заплаши, когато го дръпна за опашката. Едната змия гледаше наляво, а другата — надясно. Опашките им бяха скрити от скалата и те приличаха на двуглава змия. Стракан успя да направи няколко снимки, после морските змии избягаха, стреснати от светкавицата на фотоапарата. Той се усмихна. „Пукни се от яд, Бил Танър!“ Морските змии щяха да изглеждат великолепно. Сините ивици на шиите им ярко контрастираха с пурпурночервените водорасли, покрили корала. Гилкрисст щеше много да ги хареса.

Работният ден му донесе удовлетворение и след като върна екипировката си във водолазната школа, Стракан се прибра, легна в

хамака пред бунгалото и прочете още една глава от романа, който си беше купил на пристанището. Не искаше да си губи времето, като чака и слуша тихото плискане на вълните на брега, но нямаше как. Нямаше какво друго да прави, поне в момента.

Вечерта пак отиде в „Палми“ с надеждата да намери Пили, но напразно. От бившия му работодател нямаше и следа — но сърцето му подскочи, когато видя американката от туристическата агенция на бара. Пиеше бира от бутилката и подхвърляше подложки за бира с палец — беше наредила десетина на ръба на плота. Ръката ѝ се движеше по-бързо, отколкото можеше да проследи поглед, и подложките литваха, преобръщаха се и пак се подреждаха на бара. Стар номер, но Ед не беше виждал някой да го прави толкова бързо.

Не видя приятеля ѝ и реши, че няма да обърка много нещата, ако я поздрави. Предполагаше, че изглежда добре. Боксът на Ферховен не беше оставил трайни белези. Подутините под очите му бяха спаднали и носът му беше горе-долу в средата на лицето му. Пък и бе потъмнял от слънцето и синините се забелязваха трудно. Както и да е, нямаше намерение да я остави да пие сама.

Тя гледаше видеофилм за живота на рифа. Беше с къса черна памучна рокля с тънки презрамки, която следваше извивките на тялото ѝ. Личеше, че се е пекла на слънце — ръцете и краката ѝ се бяха зачервили. Тъмните ѝ очила прибираха дългите ѝ кестеняви коси зад ушите като диадема и откриваха лицето ѝ. Не се нуждаеше от грим. Стракан усети, че пулсът му се учестява. Тя го зареждаше с енергия и решителност. Караше го да се бори с мечки, да избягва куршуми, да прескача каньони, да жонглира с планети и да цепи дърва с голи ръце, като каратист.

Отиде до бара и застана на четири-пет метра вдясно от нея. Тя се престори, че не го вижда, но все пак сбърчи нос и това му подсказа, че го е забелязала. Ед си поръча бира и отиде до нея.

— О, заповядайте. Седнете до мен. Чувствайте се като у дома си. — Явно беше иронична вечер, както беше агресивна денем.

— Просто искам да ви кажа, че съжалявам за случилото се следобед. Мисля, че реагирах прекалено остро.

— Не се тревожете. Беше много галантно от ваша страна. Много кавалерско. Типично английско.

Стракан не можа да прецени дали говори иронично, или сериозно. Надяваше се да е второто.

— Приятелят ви добре ли е?

— Той не ми е приятел. — Младата жена започна да отлепя етикета на бутилката си, отбягваше погледа му.

Ед я наблюдаваше, особено тънките ѝ ръце. Бяха толкова сръчни и подвижни, че дори нещо прозаично като отлепването на етикет изглеждаше изящно.

Тя отпи от бирата и го погледна в очите.

— Вече не. Замина си следобед. Всъщност точно затова се скарахме. Трябваше да летим утре, но аз исках да останем още един ден. Можеше да сменим билетите със загуба само петдесет долара, но той винаги се придържа строго към графика си. Много е задръстен. В смисъл — сериозен. Живее по наръчника, който родителите му са му заврели в задника, когато е бил малък.

— За пръв път ли ви удари?

Тя наведе глава. Стракан се извини и добави, че не е негова работа.

— Майк иска да съм такава, каквато не съм. Домакиня. Кобила за разплод. Да спазвам фамилните му традиции. Той е от заможно семейство от Филадельфия. Те ценят само традициите и старомодните ценности. Голяма къща, голяма морава, голяма кола, голямо самочувствие. Свикнал е всички да правят каквото той каже. Не му харесва, когато възразявам. Очакваше да си държа устата затворена и краката разтворени. Не знам защо изобщо тръгнах с него.

— И сега всичко свърши? — Банбъри Стракан полагаше усилия да не проявява очевидно любопитство.

— Да. И не преждевременно. Отдавна трябваше да го разкарам. Не е моят тип.

Той протегна ръка.

— Аз съм Ед Стракан.

— По дяволите. Аз пък помислих, че сър Ланселот се е притекъл на помощ на своята дама, която е изпаднала в беда. — Тя сложи ръката си в неговата. — Кей Ти Лукър.

— Кейти или Кей Ти? — Стракан се замисли как беше казала „своята“ дама, а не само „дама“, сякаш вече се смяташе за обект на интереса му. Това му хареса.

— Второто.

— На какво е съкращение?

— Съжалявам, скъпи. Трябва да ме опознаеш много по-добре, преди да ти кажа.

— Колко по-добре? — попита той и мигновено съжали за въпроса си. Не трябваше да забравя, че бе имала ужасен ден. Притискаше я прекалено много.

— Не слушаш ли, Ланселот? Много повече.

— Откъде си? — попита Ед просто за да поддържа разговора.

— За съжаление от Форт Уейн.

— Защо за съжаление? — Стракан очакваше, че ще каже само: „От Щатите“. Форт Уейн беше подробност, която не искаше да знае. Нямахте представа къде се намира, но му прозвуча като студено място.

— Форт Уейн е в Индиана. Там няма нищо. Само няколко фабрики и една магистрала.

— И какво правиш там, като няма нищо?

— Нищо не правя. Напуснах дома си отдавна. По дяволите, Ланселот, на колко години съм според теб?

— Двадесет и осем?

Кей Ти се засмя и го блъсна в гърдите.

— Позна бе! Браво!

Тонът ѝ отново стана неразгадаем. Как можеше да изтълкува какво означава това? Нямахте представа дали я разбира правилно, или погрешно.

— Напуснала си Индиана. А после?

Разговаряха още половин час. Кей Ти му разказа за себе си — как отишла в Принстън да учи театрално изкуство и после в Ню Йорк, където играла незначителни роли в реклами и сапунени сериали, как се запознала с Майк зад кулисите, след като неговата застрахователна компания финансираше продукцията на „Укротяване на опърничавата“, в която играла Кейт. Стракан познаваше творчеството на Шекспир толкова, колкото и градовете в Индиана, но реши, че Кейт е опърничавата и са избрали Кей Ти още на първото прослушване. Ако

се съдеше по изпълнението ѝ сутринта, изглежда, никой не беше успял да я укроти.

Той имаше слабост към хубави момичета, замесени в улични кавги, и разговорът вървеше лесно. Кей Ти му говореше като на стар приятел. След като Майк беше изпратен да ходи по дяволите с подвита опашка, тя не виждаше причина да бърза да се прибере у дома. Стракан я харесваше. Много.

— На почивка ли си тук? — попита тя.

— Донякъде. Аз съм подводен фотограф. — Наблюдаваше реакцията ѝ и мигновено бе възнаграден, когато очите ѝ блеснаха. Ед познаваше консултант по набиране на кадри, който се радваше на значителен успех сред жените, като казваше, че си изкарва прехраната с дресировка на делфини. Въпреки че професията му не беше толкова привлекателна, Ед беше доволен, че не се налага да лъже.

— Страхотно — отвърна Кей Ти. — Да ти трябва помощник? Аз съм добър водолаз. Всъщност съм воден спасител.

Стракан отпи от бирата си и поклати глава.

— Вече имаш помощник, така ли?

— Не. Работя сам — отговори той.

Това всъщност беше необичайно. Повечето морски фотографи си взимаха помощник — или като модел, или да носи резервната екипировка. За Ед обаче фотографията беше лично удоволствие и опитът му беше доказал, че помощниците са по-скоро пречка, отколкото придобивка.

— Вземи ме де! Ще е забавно. Няма да те ухапя.

Стракан не устоя и се засмя. Предложението ѝ беше страшно съблазнително, но в същото време рисковано. Ако намереше Пили, нямаше да му каже каква е истинската причина за идването му на Тиоман. Още по-малко пък имаше намерение да я споделя с абсолютно непозната. Освен това след случилото се на Кюрасао апетитът му да се гмурка с хубави момичета драстично беше намалял.

— Много мило, но отговорът пак е не. Може и да се погмуркаме заедно тук, но на Керкула ще отида сам.

— Ще ходиш на Керкула? Господи, трябва да дойда с теб!

Стракан изтръпна. Беше се изпуснал и нещата се изплъзваха от контрол. Да се среща с Кей Ти изглеждаше забавно, но в момента най-важното беше наследството. Така че смени темата.

— Какво търсиш тогава, след като не искаш спокоен семеен живот?

— Приключения. Като всички хора.

— Не всички търсят приключения.

Тя го погледна състрадателно, после се усмихна.

— На света има два вида хора, Ланселот. Едните търсят приключения... а другите просто не се броят.

Ед се ухили, но нямаше време да отговори, защото Кей Ти продължи.

— И стига си ме гледал така! Искаш ли още една бира?

Стракан стана и сложи ръце на бара. Мъчеше се да не се усмихне. Госпожица Лукър беше взривоопасна, а той обичаше подобни предизвикателства. Но пък понякога животът не е справедлив.

— Не, благодаря — отвърна той. — И не се тревожи за това как те гледам. Не си моят тип.

30.

Пили Паранг ги наблюдаваше от края на плажа.

Минаваше девет, но пясъкът все още беше топъл и той лежеше по корем и пушеше цигара с марихуана. Ако не беше толкова зает с мислите си, може би щеше да забележи, че фасът вече изгаря пръстите му. „Палми“ беше шумно заведение и макар че не чуваше какво говорят флиртуващите западняци, все пак бе събрал полезна информация.

— Та значи каза, че ми е приятел, така ли?

— Да. — Момчето кимна. Страхуваше се от мъжа под дървото и внимаваше да не се приближава твърде много до него. Пили Паранг ръководеше бизнеса си безмилостно и наказваше грешките с жестокост, която му беше спечелила лоша слава от Джохор Бахру на юг до Кота Бахру на север. — Каза, че иска да се срещне с теб. Помислих, че може да е полицай.

— Справил си се добре — изсумтя Пили. — Сега изчезвай.

Даде му една банкнота и хлапето я взе предпазливо, като внимаваше да не го гледа в ръцете. Пили го проследи с поглед как подскача по плажа, после отново насочи вниманието си към „Палми“. Обектът му, изглежда, се приготвяше да тръгне.

Пили се забавляваше добре на японската яхта, затова когато видя високия русокос бял мъж да стои на бара, помисли, че зрението му върти номера. Позна обаче наперената му походка и всичките му съмнения се изпариха. Това беше Ед Стракан. Призрак от миналото. Мислеше, че никога повече няма да го види. Отначало се развълнува толкова много, че гриза ноктите си, докато от пръстите му не потече кръв.

Бяха минали десет години, откакто Пили Паранг видя за последен път Стракан, и оттогава животът му се беше променил драстично. Кръгът за контрабанда на изумруди се беше разпаднал в нощта на внезапната полицейска акция и той три години не се осмели да напусне Тиоман от страх, че ще го арестуват. Беше принуден да стане порядъчен, да работи в барове и като носач на игрището за голф

и да мъкне багажа на разни европейци и китайци. После, когато усети, че опасността е отминала, се върна в Куантан и шест години ръководи малък кръг за разпространение на наркотици. След това го купиха сегашните му работодатели.

Японците знаеха повече за нелегалната търговия с дрога, отколкото Пили мислеше, че е възможно, и тъй като империята им се простираше от Токио до Сингапур, той бързо осъзна, че е безсмислено да се опитва да ги конкурира. В Малайзия пренасянето на наркотици се наказваше със смърт, но същото те очакваше и ако откажеш да сътрудничиш на най-големия шогун на хероина в Югоизточна Азия. Предложиха на Пили избор — или да работи за Уакахама сан, или да умре. За да му покажат, че намеренията им са сериозни, единият от хората на Уакахама отрязва кутретата му и ги използваше, за да си бърка в носа. Ако Пили беше отказал, щяха да отрежат крака му до глезена, да го натикат в устата му и по този начин да го удушат. Той реши да приеме предложението и да стане техен представител на източния бряг на Малайзия. Не използва тактиката им срещу тях. В края на краищата имаше още много да учи.

Уакахама беше един от най-могъщите хора в региона. Избягваше подозренията, като прекарваше повечето си време на яхтата, и напускаше териториалните води само за да презареди с гориво. Ако се наложеше да се срещне с някого, гостите отиваха при него с хеликоптер. На борда на „Фубуки“ имаше по-малка опасност от засада и онези, които трябваше да изчезнат, лесно можеше да бъдат хвърлени в морето. В момента той беше на яхтата за годишната си инспекция на бизнеса си в Малайзия. Пили и колегите му бяха свършили добра работа и предложението на Пили Уакахама да опита вкуса на морските деликатеси на Тиоман беше прието радушно. Успехът на Пили беше толкова голям, че го поканиха да остане на борда още един ден.

Цигарата с марихуана угасна върху твърдата кожа на пръстите му. Пили размишляваше върху думите на момчето. Стракан, изглежда, не беше дошъл на почивка. Беше се разположил като у дома си и очевидно имаше някаква цел. Гмуркаше се два пъти дневно, но вечер дълго изучаваше картата, което предполагаше, че фотографията не е единствената му цел. Ед не се беше променил. Все още гонеше жените и явно вече се беше бил с някого.

Пили затвори очи и се усмихна, после се обърна по гръб и се вторачи в звездите. Ед Стракан отново беше в Малайзия. Как да не повярваш в Божията воля?

На сто и петдесет мили югозападно от Кампунг Еър Батанг двама европейци чакаха багажът им да пристигне по конвейерната лента на международното летище „Чанги“ в Сингапур. Напоследък полетът от Лондон продължаваше по-дълго, защото самолетите заобикаляха въздушното пространство на Ирак и Афганистан. Мъжете бяха уморени и схванати от дългото пътуване. Лицата им бяха зачервени и подпухнали, сякаш бяха ожулени с коприва, а не избърсани с вдигащата пара хавлия на стюардесата. Довечера щяха да започнат издирването. Следата беше почти отпреди седмица и нямаха време за губене.

Стракан не знаеше, но примката около врата му бързо се затягаше.

31.

На другия ден корабът от Керкула се появи на хоризонта. Стракан вдигна ръка да засенчи очите си от слънцето и загледа как се приближава. Корабът се движеше с дванадесет-тринадесет възела в дълбоководния канал между Пулау Тулай и Пулау Тиоман. Белите му платна се диплеха от лекия бриз. На половин миля от брега екипажът ги свали и включи двигателите. Скоростта намаля.

Корабът беше стар и красив — двумачтова шхуна с лъскав бял корпус и палуби от лакирано тиково дърво. Слънцето се отразяваше в месинговия рул. Дори от разстояние Ед забеляза безупречно изгладените униформи на моряците, които се готвеха да хвърлят въжетата на кея. Името на кърмата беше „Ариадна“. Сърцето му се сви. Бе предполагал, че ще е малка яхта, за която можеше да си позволи да плати, а не плаваща тридесетметрова антика. Ако наемеше „Ариадна“, нямаше да му остане нищо от неговите дванадесет хиляди долара.

Гостите на „Ариадна“ започнаха да слизат по въжена стълба. Посрещна ги лодка. Членовете на екипажа подаваха багажа над предпазните перила сред оживени сбогувания, бакшиши и снимки в последната минута. Пет дни на борда на „Ариадна“ в националния парк беше ваканцията на живота за много хора. Но не и за тези пътници. Те щяха да се върнат в банките и застрахователните си компании с подновени сили и енергия, готови да печелят още повече пари, за да направят още по-хубаво преживяването следващата година. Това беше играта им — ваканция на живота всяка година. Стракан ги гледаше неодобрително. Опита се да се убеди, че не е като тях, че неговият цикъл на ин и ян е по-благороден.

— Мислиш да го наемеш, а? — Гласът зад него беше пронизителен и носов. Ед го позна мигновено и се обърна. Пили Паранг седеше на брега досами вълните на плажа и рисуаше фигури на пясъка с пръчка.

— Пили! Къде ли не те търсих! — Лицето на Стракан засия. Двамата бяха преживели заедно много неща и нямаше начин да не се

зарадва, че го вижда. Ед се затича и протегна ръка.

Пили не беше остарял, а само напълнял, по-здрав на вид и по-очевидно малайзиец. Кожата му беше по-тъмна, отколкото Стракан си спомняше, и костите му не стърчаха толкова много. Животът явно се отнасяше добре към него. Прическата му все още беше по модата от седемдесетте години — влажни къдрици като на Кевин Кигън, неговия герой от „Ливърпул“.

Английският футболен клуб беше другата му голяма страст наред с нелегалната търговия с изумруди и насието. Избереш ли си която и да е година между 1970 и 1980, Пили можеше да ти каже какви награди е печелил отборът, на кое място се е класирал в първенството, кои футболисти са играли през сезона и кой е вкарал головете в решителните мачове. Изпълнението му на химна на клуба „Вие никога няма да бъдете сами“ беше ужасно. Той стисна ръката на Ед и отвърна на усмивката му.

— Господи, Пили, какво е станало? — Стракан веднага усети липсата на кутрето му и когато погледна, видя, че макар да е зараснала отдавна, раната е страшна.

— Друг път ще ти разкажа — отговори малайзиецът. — Та значи кораб ли ти трябва?

Стракан отмести очи към усмихнатото му лице и съзря напомняне за доброто старо време, когато за него светът беше стрида, а Пили Паранг — един от двамата, които му я поднасяха на чинийка. Късни нощи в Куала Лумпур. Купони по пълнолуние на плажа на Перхентските острови. Пили и Руни вдигат наздравица за успеха му и съобщават, че бизнесът им става международен. Спомни си с какво въодушевление бъркаше в раницата с емблемата на „Ливърпул“ и удоволствието, което изпитваше от усмивките на миньорите, докато възнаграждаваше кражбите им.

— Изглеждаш добре, приятелю.

— А ти си напълнял. Кожата ти се е опънала. — Стракан посочи голия му, украсен с татуировки торс. Около раменете се виеха синьо-черни пламъци, същински горящи клони, а върху гърдите му сякаш бушуваше огън. На гърба на Пили беше изрисуван сложен мотив от спирали и концентрични кръгове, покриващи всичко от врата до колана на късите му панталони. Нямаше хора, нито символи, животни или девизи, а само изобилие от синьо и черно мастило. Нещо като

водовъртеж или вихрушка, направени с игла. На Ед винаги му бяха приличали на бойна окраска.

— Лодка ли ти трябва? — повтори малайзиецът.

— Да. Как разбра?

— Познавам те добре, Ед. Гледаше „Ариадна“ с копнеж. Искаш да се гмуркаш, нали?

— Да. На островите Керкула. Но трябва да съм сам.

— Защо? — попита Пили. „Трябва“ беше силна дума и английският му беше достатъчно добър, за да оцени значението ѝ. Стракан беше намислил нещо. Имаше морски карти и джипиес, а сега му *трябваше* лодка. Цялата тая работа намирисваше на благоприятна възможност.

— Специални снимки. После ще ти обясня. — Ед беше сигурен, че няма да го направи, но сега, след като „Ариадна“ беше непостижима за него, повече от всякога се нуждаеше от помощта на Паранг. — Знаеш ли някоя лодка, която мога да наема?

— Има една. Риболовна. Много бърза и много красива.

— Твоя ли е?

— Не. Но познавам капитана. Казва се Сумо.

— Сумо?

— Ще видиш защо, като се запознаете. Мога да го уредя, ако искаш.

— Разбира се. Кога мога да се срещна с него?

— Тази вечер в „Палми“.

— И той ще се съгласи да наема лодката?

— Да.

— И ще ми уговориш изгодна сделка?

— Ще се опитам. — Пили се изсмя насила. — В колко часа искаш да се срещнете?

— Осем?

— Нека е седем. Имаме да наваксваме за много години. Може да дойда с теб. Отдавна не сме се виждали. Ще поговорим за едно време.

Стракан си сложи тъмните очила. За втори път някой предлагаше да се присъедини към него и му ставаше все по-трудно да отказва. Все още нямаше представа колко ценно е наследството му, при положение че наистина съществуваше, но на този етап беше по-добре да внимава, отколкото после да съжалява. Вярно, повечето участници щяха да

улеснят работата, но трябваше да прекара известно време с Пили, за да възстановят предишното си разбирателство. А дори и тогава да се довери на хитрия малайзиец щеше да е рисковано.

— Не, благодаря, Пили. Познаваш ме. Работя по-добре сам.

— Е, ще видим. До скоро — каза Паранг, обърна се и тръгна по пясъка.

— Пили! — извика след него Стракан. Малайзиецът забави крачка. Пляскаше с пръчката по бедрото си като с камшик. — Как е Руни?

Пили спря, но не се обърна. Не смееше да разкрие чувствата, които го накараха да се намръщи и да стисне юмруци. Прехапа устна и болката го върна в настоящия момент.

— Хубаво е, че те виждам пак, Ед — каза през рамо малайзиецът.

32.

Стракан отиде в „Палми“ в седем без петнадесет, поръча си бира и пиле с фъстъчен сос и зачака.

Екипажът на „Ариадна“ вечеряше на една маса наблизко. Капитанът беше облечен в риза с къси ръкави и бели панталони, навити до коленете. Кожата му имаше цвета на печен кестен, а прасците му бяха осеяни с възли от живота в морето. Беше по-възрастен поне с десет години от останалите и докато те вдигаха врява и бърбеха оживено, се движеше между тях грациозно и с достойнството на лебед сред патици. Беше слаб и жилав като мнозина местни жители, но когато вдигна чашата си, се видя, че сухожилията му са като стоманени въжета. Държеше халбата с две ръце и пиеше със затворени очи.

Стракан изпита завист, докато наблюдаваше как този непретенциозен човек се наслаждава на дребните удоволствия на живота. Професията му не беше обикновена и безинтересна, но въпреки това трябваше да мисли за бъдещето си. Все още го изграждаше. Нямаше бунгало на плажа в залива Сан Михиел, нито яхта за пътувания до Аруба и Бонайре, и докато не постигне тези неща, нямаше да почувства същото задоволство като човека, когото в момента наблюдаваше. Капитанът вече имаше всичко това.

Пили закъсня и се появи от мрака едва когато Стракан изпи третата си бира. Малайзиецът седна и поръча още две бутилки. Беше се изкъпал и бе облякъл бяла тениска. Ед се учуди, като видя, че е изгладена.

— Намери ли Сумо?

— Да — отвърна Пили. — Ще дойде. Но не е доволен.

— Защо?

— Не иска да вземе само един човек. Яхтата му има четири места и ще изкара повече пари, ако изчака да се напълни.

— Колко струва цялата?

— От двудневно пътуване с четирима печели хиляда и шестстотин долара, бакшишите отделно.

Стракан подсвирна.

— Американски или сингапурски долари?

— Американски.

— По дяволите! — Ед планираше четириднешно пътуване. Един ден отиване, два дни проучване на мястото и един ден връщане. Според цитирания от Пили ценоразпис Стракан трябваше да се раздели с повече от три хиляди долара — една четвърт от сумата, която беше скрил. Парите бяха твърде много за първо разузнаване. Трябваше да запази още доста, в случай че се наложи да отиде отново. Тиоман се превръщаше в много по-скъпа авантюра, отколкото бе предполагал. Несъмнено близостта до Сингапур поддържаше цените високи. — Не можеш ли да ми издействаш отстъпка?

— Едва ли. Сумо не ме харесва много.

— Никой не те харесва много, Пили. С изключение на мен. Значи работата ми е спукана, а?

— Не. — Паранг отпи голяма глътка бира и сви устни. — Ще ти помогна. Ще дойда с теб и ще си поделим разходите.

Стракан онемя от изумление. Не беше сигурен дали Пили говори сериозно и ако е така, дали новината е добра, или лоша. Риболовната яхта щеше да му осигури идеално прикритие, от каквото се нуждаеше, за да разузнае около архипелага Керкула, но ако откриеше потъналия кораб, щеше да е трудно да го запази в тайна. От друга страна обаче знаеше, че Пили не се гмурка, затова може би беше възможно малайзиецът да дойде и да не разбере нищо.

— Можеш ли да си го позволиш?

Пили присви очи.

— Не забравяй, че ти бях шеф, Ед.

Стракан се засмя. Беше спечелил тридесет хиляди долара през първите си девет месеца като куриер, а Пили вероятно беше изкарал десет пъти повече.

— Любезно предложение и звучи примамливо. Нека обаче да си помисля.

— Хубаво — отвърна Пили. — Имаш двадесет секунди, защото Сумо пристига.

Ед се обърна, видя Сумо и веднага разбра защо го наричат така. Нямаше начин да го сбърка човек. Беше грамаден и с лице на усмихнат Буда. Морскосинята му тениска беше опъната на огромните му гърди.

Краката му се подаваха като бирени буренца от късите жълти панталони. Центърът на тежестта му сигурно беше по-ниско, отколкото дори на хипопотам. Лесно беше да си го представиш как се навежда през борда на лодката си, изважда с куката петдесеткилограмова риба тон и лениво я хвърля на палубата. Стракан мигновено го хареса.

Сумо носеше раница и нисък плетен кош — сложи ги в краката си под масата. Ед пристъпи направо към въпроса.

— Трябва ми яхта.

Сумо кимна.

— Знам. Пили ми каза. Колко души сте?

— Само аз.

— Ще ти излезе много скъпо. — Сумо го погледна и в очите му блеснаха искри. — На риболов?

— Гмуркане.

— Къде искаш да отидем? — Гласът на Сумо беше плътен и акцентът му силен, но говореше добре английски. Хората, занимаващи се с туристически бизнес, не можеха да си позволят да не говорят добре английски.

— На Керкула. За четири дни.

Сумо се ухили, намигна му, извади калкулатор, занатиска копчетата и замърмори нещо неразбрано.

— Колко? — попита Стракан и запали цигара.

Лицето на Сумо засия в усмивка. Очите му заблестяха. Той прокара огромната си лапа по орделите си кестеняви коси, даде му калкулатора и също запали цигара.

— Две хиляди долара! Ти да не си ял от онези гъби, дето ги продават на плажа? — Ед се облегна на стола и се ухили.

В отговор Сумо се изсмя гръмогласно, чак гърдите му се разтресоха. Не се обиди. Пазаренето беше част от всекидневието на Тиоман.

— Включени са три яденета на ден и моят племенник ще ти помага с екипировката.

— Да, но въпреки това е прекалено много.

— Тогава не мога да ти помогна. — Сумо се опита да отмести назад стола си, за да стане, но беше толкова тежък, че краката му

затънаха дълбоко в пясъка. — Утре пристига клиент от Германия. Банкер. Много богат.

Може би блъфираше, но Стракан усети, че удобната възможност му се изплъзва. А нямаше време. Ферховен може би вече беше в Сингапур. Щеше да му отнеме няколко дни, докато намери друга яхта.

— Пили, все още ли искаш да дойдеш?

— Да. Няма проблем. Ще платя половината. После ще ми върнеш парите.

Сумо изсумтя и се изплю в пясъка. Очевидно не му харесваше идеята да дойде и Пили Паранг. Пулсът на Стракан се учести. Отново го обзе вълнението от търсенето на неизвестното и изпита желание да приключи със сделката. В същото време обаче отлично знаеше, че Сумо беше поискал повече пари, отколкото той би приел. Време беше за втория рунд.

— Хиляда и петстотин — заяви той. — Аз и Пили. Половината в предплата.

Сумо отново се засмя. Май умееше да се смее по-добре, отколкото да се пазари.

— Яхтата е хубава. Ще платиш дори повече, като я видиш.

— И кога мога да я видя?

— Ела. — Сумо неочаквано хвана Стракан за ръката. Ед беше едър и в добра форма, но Сумо го повлече по плажа като куфар на колелца. Стигнаха до водата. В мрака морето изглеждаше тежко като живак. Сумо посочи към „Ариадна“, която беше закотвена в дълбоководния канал. Всъщност не сочеше точно нея — Стракан проследи посоката. В плитчините до „Ариадна“ леко се поклащаше лъскава бяла яхта за спортен риболов, блестеше на светлината на пълната луна.

— Ето я.

Стракан се усмихна. Беше я видял, когато се връщаше от Куантан. От мястото си във ферибота се бе възхитил на очертанията ѝ, докато потегляше в открития океан да търси риба. Моделът беше „Викинг 57“ от 1989 година, с три палуби и наблюдателна кула. Не беше нова, но беше добре поддържана и задвижвана от два огромни дизелови двигателя. Беше напълно подходяща за четириднешно плаване сред големите вълни в Южнокитайско море. И беше

издръжлива и стабилна — точно каквато смяташе да си купи един ден, за да организира фотографско сафари в Южните Кариби.

— Как се казва?

— „Еспри Блу“. — Сумо се усмихна гордо. Странно, но френският му беше по-добър от английския.

„Еспри Блу“ — помисли Стракан. Името му се стори подходящо. „Синият дух“. Също като най-известната експортна стока на Кюрасао. Обзе го добро предчувствие и реши да я наеме.

— Колко ще струва всъщност? — попита, за да спечели време — и поне някакво предимство.

— Не, не, не! Ти колко искаш да платиш?

Сумо явно не искаше да отстъпи. Ед се замисли. Все едно се намираше на пазара в Куантан или Мерсинг. Методът на продавачите беше да те въвлекат в безмилостна игра на блъфиране. Погледна още веднъж Пили. Очите му го молеха да му подсказе, но Пили само сви рамене, сякаш казваше: „Нищо не мога да направя!“.

Ед се почеса по главата и изду бузи, за да покаже колко му е трудно да вземе решение.

— Хиляда и петстотин.

— Хиляда и осемстотин.

— Хиляда и петстотин. Това е последното ми предложение. — Трудна топка. Играта беше „всичко или нищо“. Трябваше да е готов да загуби.

— Откажи се, Ед. Ще намерим друг човек. — Пили застана между тях и погледна Сумо в очите. — Ако искаш работата, взимай я. Този човек е мой приятел.

Лицето на Сумо помръкна. Тонът на Пили не му хареса. А и не разбираше защо местен жител ще взима страната на бял човек. Знаеше обаче, че не бива да ядосва Пили Паранг. Въздъхна тежко и каза:

— Хиляда и петстотин. Ако победи змията.

— Какво означава това? — попита Стракан.

— Да победиш змията значи да спечелиш отстъпка.

— Каква змия?

— Ела. — Сумо отново го хвана за ръката и го помъкна към „Палми“.

Пили ги последва. Изражението му беше развеселено. Стракан го погледна за увереност и малайзиецът кимна насърчително. Каквото и

да се случеше, Пили очевидно го одобряваше.

Сумо се наведе под масата, взе коша — бе висок тридесетина сантиметра — и го разклати няколко пъти.

Стракан се дръпна, уплашен от онова, което щеше да последва.

33.

Сумо приклепна, махна капака на коша и го обърна.

Черната змия тупна на пясъка, свита на кълбо. Стракан не разбираше много от змии, но когато тази надигна глава, веднага позна каква е. Кобра. Качулката на врата ѝ се изду.

Сумо я погали по задната част на главата, за да я накара да се издигне още. Змията незабавно се извиси на три педи във въздуха. Половината ѝ тяло все още лежеше на земята. Ед се смрази, хипнотизиран от красотата и големината ѝ, но и изпълнен с опасения и страх. Вече беше тъмно и той си беше свалил слънчевите очила. Имаше голяма вероятност змията да се изплюе, а той не искаше отрова в очите си.

Неколцина туристи видяха какво става, помислиха Сумо за уличен укротител на змии и спряха да гледат. Сред тях бе и Кей Ти Лукър — разбута тълпата и застана най-отпред. Гледаше го предизвикателно и като че ли изпитваше удоволствие от затруднението му, сякаш Ед заслужаваше точно това заради отказа си да я вземе със себе си. Той я погледна и ѝ се усмихна. В същия миг змията се раздвижи и Стракан бързо насочи вниманието си към нея. Сервитьорите от ресторанта се спогледаха многозначително и се заусмихваха, сякаш това беше атракцията на вечерта.

Без да обръща внимание на насъбралите се хора, Сумо сложи капака на коша на метър от кобрата и протегна ръка зад себе си, за да извади нещо от раницата, без да откъсва очи от змията. Стомахът на Ед се сви, когато видя какво държи. Сумо го хвърли върху капака — малка топка сива козина.

Плъхът се завъртя няколко пъти. Краката му дращеха по ракитовия капак. Кобрата мигновено се дръпна и се изви за нападение. Черните ѝ очи се вторачиха в храната. Раздвоеният ѝ език се стрелкаше напред-назад. После тя изсъска — все едно някой отвори разклатена газирана напитка.

Плъхът замря, прикован от неописуем ужас. Не виждаше над ръба на капака и нямаше представа къде е змията, но знаеше, че е

наблизо и го чува. Гърдите на животинчето запулсираха, после то изпружи задните си крака и страхът изтече от пикочния му мехур.

Кобрата се люшкаташе напред-назад, преценяваше разстоянието до плъха. Сумо обясни правилата на играта.

— Взимаш плъха, когато си готов. Но трябва да си много бърз. Змията е гладна. — Ухили се. — Ако си бавен, ще те откарат в болницата. Ще ти покажа как се прави.

На Тиоман нямаше болница и Сумо сто на сто знаеше това. Ед унило поклати глава.

Сумо коленичи, протегна дясната си ръка и започна да мърда пръсти. Змията насочи вниманието си към танца им. Смъртоносният ѝ черен език продължаваше да се стрелка от устата ѝ без устни.

Сумо спря и кобрата мълниеносно се съсредоточи върху плъха. Той отново размърда пръсти и змията се обърна към него. Ръката му се спусна в идеална дъга като меч, разсичащ въздуха, грабна плъха и го хвърли през лявото му рамо. В същия миг главата на кобрата се тресна в капака на коша и той изтрака от силния удар. Сумо обаче вече беше грабнал плъха и змията не можа да го налапа.

Сумо погледна Стракан. На лицето му беше изписано очакване. Очите му бяха черни и немигащи като на кобрата.

— Опитай.

Това беше директно предизвикателство към смелостта му. Сумо го подлагаше на изпитание. Змията запълзя към плажа, но малайзиецът я хвана за опашката и я дръпна назад.

— Хайде, Ланселот, направи го. — Кей Ти също го предизвикваше.

Стракан почервения от гняв. За каква се мислеше тази, по дяволите, че го наричаше и Ланселот? Погледна Пили, който стоеше малко в страни. Лицето му беше изопнато в очакване. Изглежда, всички искаха Ед да приеме предизвикателството.

— Хиляда и осемстотин долара. Хиляда и петстотин, ако изпревариш змията. — Сумо повтори условията на сделката, усмихваше се все така като Буда. Невъзможно беше да не го харесаш. Той беше човек, когото всеки би искал да има на своя страна. Силен като бик, костелив орех и по-бърз от нападаща змия.

Стракан също се усмихна. Беше изпил четири бири и нямаше начин да победи кобрата. Взе решение. Щеше да наеме Сумо.

— Хиляда и осемстотин. Договорихме се. Ще се срещнем утре, един час преди залез-слънце. — Вдигна ръка, за да се сбогува, после тръгна към бунгалото си.

Не беше минал и двацет крачки, когато усети нещо странно. Шепотът и вълнението в ресторанта бяха утихнали. Плискането на вълните сякаш се усили. Стракан се обърна да разбере защо и видя, че Кей Ти Лукър е коленичила пред коша. Дясната ѝ ръка беше протегната. Тя мърдаше пръстите си и кобрата се беше надигнала, за да приеме предизвикателството. Тълпата се беше приближила зад нея и Кей Ти нямаше накъде да отстъпи. Ед побягна натам. Какво се опитваше да докаже тя, по дяволите? Премиятането на подложки за бира не означаваше, че отговаря на изискванията да изпълни подобен номер. Подложките за бира не хапеха. Бирата не беше отровна. Подложките не поразяваха смъртоносно.

— Кей Ти! Недей! — Той разблъска насъбралото се множество и се приближи до нея, наблюдаваше ръката ѝ и кобрата.

Сумо, изглежда, се забавляваше.

Стракан се надяваше, че всичко това е шега. Може би змията не беше отровна. Може би отровата ѝ беше изцедена. Може би зъбите ѝ бяха извадени. А после погледна лодкаря и изражението му му показва, че няма лъжа и че всичко е наистина.

Ръката на Кей Ти се издигна на височината на рамото ѝ. Тя подражаваше на техниката на Сумо и мърдаше пръсти, сякаш трескаво свиреше на пиано. Кобрата насочи вниманието си към ръката ѝ, но Кей Ти сякаш не забеляза това. Беше се съсредоточила върху плъха. Върху въртенето и извиването му на капака. Върху потрепването на муцунката му. Върху мигането на очите му. Преценяваше разстоянието между ръката си и тялото му и си представяше успеха си.

И в следващия миг застина. Ако Стракан я разсееше, кобрата щеше да я ухапе. Беше преминала точката, откъдето няма връщане. Змията обърна глава към плъха, той я видя да се извисява над него и се вцепени. Кей Ти помръдна пръсти. Черната като абанос кобра се обърна към ръката ѝ... и тя посегна.

Ед не видя ръката ѝ, защото наблюдаваше змията. Забеляза само началната и крайната ѝ позиция, но не можа да проследи светкавичното ѝ движение. Чу удара на главата на кобрата в капака и

после тракането му, докато влечугото се опитваше да измъкне зъбите си.

На капака нямаше нищо. Кей Ти отскочи и вдигна високо плъха, сякаш беше трофей. Отстъпи още крачка от ядосаната кобра и победоносно се усмихна на Сумо.

И тогава Стракан видя, че е било на косъм. Ризата на Кей Ти беше раздрана на китката — зъбите на кобрата бяха закачили ръкава ѝ и бяха минали на милиметри от кожата ѝ. Важното обаче беше, че не я бе ухапала.

Кей Ти подаде плъха на Пили, все едно искаше да ѝ го пази като трофей, но той го хвърли върху капака на коша. Змията атакува мълниеносно. Беше измамена два пъти и нямаше да допусне същата грешка отново. Челюстите ѝ се впиха в безобидния гризач, тя изви глава, уви се около плъха и го стисна. Гризачът потрепери и отвори уста да си поеме въздух в беззвучен писък. Във вените му потече отрова — нахлуваше все по-навътре с всеки удар на сърцето му.

Сумо се наведе, спокойно завря главата на змията в пясъка и когато кобрата престана да мърда, я вдигна и я пусна в коша. Опашката ѝ недоволно перна китката му, но той затвори капака и влечугото се усамоти в мрака, за да изяде наградата си.

Сумо се ухили на Кей Ти така, сякаш беше открил осмото чудо на света. Усмихваше се с беззъбата си уста, клатеше глава и ѝ се кланяше. Малайзийският лодкар не уважаваше много жените, но държането му показваше, че е готов да се опълчи срещу столетията на културни условности и традиции. Вдигна победоносно ръка. Кей Ти го разбра и плесна дланта му за поздрав. Той изрева от удоволствие. Това освободи напрежението и двамата се разсмяха весело. Плъхът беше забравен, а Кей Ти и Сумо вече бяха добри приятели.

Стракан бе видял достатъчно. Обърна се, пхна ръце в джобовете на късите си панталони и с тежки стъпки тръгна по плажа. Кей Ти го беше направила да изглежда страхливец, като рискува кобрата да я ухапе. Доверието на Сумо в него беше унищожено. Той беше публично унижен.

Но имаше превоз.

По-късно същата вечер до японската яхта се приближи малка моторница. „Фубуки“ беше закотвена на миля от брега и моторницата стигна до нея за петнадесет минути. Служителите на Уакахама сан не изчезваха на четириднешно пътуване до островите Керкула, без първо да поискат разрешение. И им трябваше много основателна причина, за да го получат.

Оказа се обаче, че причината на Пили Паранг е достатъчно убедителна.

34.

Заминаха късно следващия следобед. Бяха чудесен екипаж, опиянен от обещанието за приключения. Стракан, Пили, Сумо и племенникът му, чието име Ед не можеше да произнесе. Накрая реши да го нарича Дребсън — смесица от „дребен“ и „сънлив“. Прякорът подходеше на ниския му ръст и спокойното му, дори отпуснато държане.

Дребсън беше възпъльничък, закръглен и добродушен като чичо си. Генът на щастието ясно се виждаше в широката му усмивка, с която покани Стракан в така наречената лоцманска кабина на кърмата. В добър за риболова ден палубата сигурно цялата беше залята с морска вода и кръв, но тази вечер блестеше от чистота. Сумо явно се гордееше с бизнеса си и това беше още една причина Стракан да го харесва.

В средата на палубата беше монтиран голям въртящ се стол. Ремъците и закопчалките му приличаха повече на уреди за изтезания, отколкото на принадлежности за спортен риболов. Имаше шкафове за голям улов, мивка с прикрепена към нея маса за рязане и резервоар за живи риби. От двете страни на палубата бяха наредени пейки за зрителите, за да наблюдават човека на стола. Стракан огледа кърмата, за да прецени дали е подходяща за гмуркане.

Перилата се намираха ниско над водата, за да се улесни изваждането на големите риби. Достъпът до морето беше директен. Имаше стъпала, което означаваше, че няма да е необходимо да се претъркаля на една страна, и дори душ със сладка вода за измиване на водолазната екипировка. Ед остана доволен, защото държеше техническите му средства винаги да са в изправност. Фотоапаратът му беше „Никонос Про 90“, в комплект с различни обективи, прожектори и водонепроницаеми калъфи. Струваше над две хиляди английски лири и той правеше всичко възможно да се грижи добре за него.

Дребсън взе багажа му и слезе на долната палуба, а Сумо бързо започна да проверява екипировката и съоръженията на лодката. На пейките за зрителите бяха сложени сини възглавници. Сумо ги премести на палубата. Под пейките имаше дълбоки шкафове. Първият

съдържаше спасителни жилетки, вторият — въжета и фендери, третият — фенерчета, ръкавици и сандък с инструменти.

След това отидоха на десния борд. В първия шкаф там имаше стръв. В следващото шкафче имаше два харпуна и Сумо каза, че там е забранено да се пипа. Стракан не се изненада — там се съхраняваше и нещо друго, доста по-опасно от харпуните. Револвер. Ед предположи, че сигналният пистолет е на открития мостик, а този стреля с истински куршуми.

„Еспри Блу“ беше в отлично състояние. От плажа изглеждаше лъскава и бърза, но щом се качи на борда, Стракан осъзна, че е била последната дума в технологията доста отдавна. Моделът беше отпреди шестнадесет години, но и по днешните цени вероятно струваше поне половин милион долара. Ед за пореден път се запита откъде малайзийски рибар е намерил пари да я купи.

Сумо го заведе в главната каюта — хладна, просторна и семпло обзаведена с канапета, аудио- и видеоуредба, барче с напитки и маса с шест стола. Щом влезе, Ед видя отговора на въпроса си.

На стените бяха окачени снимки също като във всекидневната му на Тачбрук стрийт. Първата беше на Мика Хакинен, финландския състезател във „Формула 1“, застанал до сиво торпедо. Стракан разпозна сърповидната опашка на малка морска лисица. Хакинен се беше подписал с черна писалка на снимката. Кантарът показваше тридесет и пет килограма. До автомобилния пилот под мустаците си като на морж се хилеше Том Селек. В краката му лежеше триметрова риба меч. Вдясно Жан-Мари льо Пен държеше за опашката риба тон. Бицепсът му се беше изопнал. Стракан знаеше колко иска Сумо от редовните си клиенти за един ден риболов и предположи, че измъква още повече от известните личности. Само бакшишите сигурно възлизаха на доста прилична сума.

— На кой по-точно от островите Керкула отиваме? — Сумо застана в средата на каютата и сложи ръце на кръста си. Дребсън мина покрай него. Носеше джин и тоник и купа фъстъци за госта. Пили се беше качил на наблюдателната кула. Не желаше да общува с никого.

Стракан извади картата от раницата си. Беше използвал новите координати, за да изчисли местоположението на потъналия кораб, и бе проверил теорията си поне сто пъти. Посочи мястото на Сумо и почука с пръст по картата.

— Керкула Кетам — каза малайзиецът.

— Точно така. Какво означава?

— Кетам е рак. Какво търсиш?

— Риба. Аз съм фотограф.

Сумо сбърчи чело.

— Каква риба?

— Риба химера. Рядка е и неуловима. — Ед се опита да го каже безразлично, но разбра, че не е успял, още преди думите да излязат от устата му. Рибата химера наистина съществуваше, но историята му за прикритие беше твърде прозрачна.

Сумо се ухили, после се изплю през отворения прозорец.

— Може би твоята риба химера вече е отплувала.

— Може би — съгласи се Стракан.

— Не трябва да стоиш дълго на слънце, Ед. Ще ти изпържи мозъка. — Малайзиецът се засмя гръмогласно и го сръга в ребрата, после вдигна пръст пред устните си, за да покаже, че Стракан може да сподели с него истинската причина за пътуването.

Ед обаче все още му нямаше доверие. Трябваше да помисли по въпроса, преди да стигнат до потъналия кораб.

— В такъв случай защо не потеглим и не си намерим някой хубав сенчест плаж, където да хвърлим котва? — попита Стракан.

Сумо излезе и се качи по стъпалата на открития мостик. От мястото на кормчията се виждаше цялата лодка. Мисълта, че Сумо и Пили са тук, окуражи Ед. Те щяха да наблюдават, докато той беше под водата. Не очакваше неприятности, но не искаше компания, а и револверът му напомни, че Южнокитайско море е известно с пиратите си. Но щом Пили и Сумо бяха на борда, пиратите биха избрали неподходяща лодка за атака.

Дребсън развърза въжетата, Сумо подаде тяга и двигателите забръмчаха. Витлата разпениха морето във водовъртежи с формата на разбити белтъци и „Еспри Блу“ рязко потегли напред.

Сумо включи светлините на носа и те осветиха вечерта в червено и зелено — рубин на левия борд и смарагд на десния. Водеха ги към островите Керкула.

35.

„Еспри Блу“ полетя през океана като чайка.

Стракан изнесе питието си навън. Пили беше слязъл от наблюдателната кула и дремеше на пейката. Ед седна на възглавницата срещу него и се загледа в слънцето, което вече се скриваше зад заострените като триони върхове на Тиоман. Замисли се за Кей Ти и се усмихна, като си припомни лицето ѝ, изящно изваяния ѝ нос и зелените ѝ очи, искрящи по-ярко и от нелегално пренасяните изумруди.

Интригуваше го обаче не само приятната ѝ външност. Под фасадата на мъжко момиче все още се забелязваше основният пласт на щастливо и безгрижно буржоазно детство. Стракан предполагаше, че родителите ѝ не са одобрили желанието ѝ да стане актриса. Вероятно предпочитаха дъщеря им да смени късите панталони „Куиксилвър“ с костюм от „Дона Каран“ и да се присъедини към редиците на адвокатите, счетоводителите и брокерите, които беше видял да слизат от „Ариадна“. Майк беше от богато филаделфийско семейство и те може би го смятаха за изгодна партия за Кей Ти. Само че той я беше ударил и тя бе останала на Тиоман, за да надхитри кобра и да търси приключения. Едно беше сигурно — Кей Ти не говореше празни приказки. Жалко, че не я бе взел. Но щом Пили беше на борда, вече имаше един съучастник повече, отколкото беше планирал първоначално, а докато не разбереше какво представлява наследството му, беше по-добре да поддържа броя на съдружниците си до минимум.

Сумо намали тягата. Двамата с Дребсън бяха на открития мостик и си разказваха вицове. Силният смях на капитана кълтеше като гръм. „Еспри Блу“ скоро намери ритъма. Моторите забръмчаха приспивно и настроението в лоцманската кабина стана сънливо. Пили се протегна и каза, че си ляга. Ед допи чашата си. Най-после остана сам с мислите си, които би трябвало да са щастливи. Стадо делфини мина пред носа, звездите на екваториалната нощ блестяха като диаманти сред възлища. Загадката на наследството му скоро щеше да бъде разкрита и той би трябвало да е изпълнен със същото вълнение, което го бе обзело в

апартамент на Моли. Но беше завладян от други мисли. Това беше раздяла. Трябваше да сложи край на нещо, което занимаваше мислите му, откакто беше осемнадесетгодишен. И поради някаква необяснима причина това го изнервяше.

От единадесет години носеше на врата си едното копче. Беше се превърнало в част от него като косата му или белега на рамото му. Другото копче обаче променяше нещата. Ед все още не беше свикнал с допълнителната му тежест. Имаше мрачното предчувствие, че пътуването няма да е обикновено. Имаше ляво и дясно, географска ширина и дължина, *ин* и *ян*. Добро и зло.

Замисли се и за други неща, но никое от тях не беше привлекателно като Кей Ти. Най-голямата му грижа беше фактът, че не знаеше какво да направи, ако търсенето не разкриеше нищо. Нямахте резервен план за момента, когато Ферховен си спомнеше за връзката му с „Нешънъл Джиографик“. Рано или късно холандецът щеше да тръгне по тази следа. И най-лекото съмнение, че Стракан има неприятности, щеше да е достатъчно да го уволнят. „Нешънъл Джиографик“ беше най-голямата в света научна организация с идеална цел и трябваше да пази славата си. Щом научеше какво се е случило на Кюрасао, Гилкрист веднага щеше да се отърве от Стракан. Ед не можеше да се върне и в склада на Хамилтън — Интерпол щеше да го чака на Хийтроу, както го бяха чакали на Шхипол. Експедицията трябваше да успее на всяка цена. Втората му мисъл беше по-неприятна и настойчиво го преследваше, откакто беше напуснал Лондон, вкопча се в съзнанието му като прилепало в акула. Имаше черна коса и сини очи. Детето на Моли. Стракан не знаеше името му. Момченцето изглеждаше на година и половина. Баща му беше изчезнал, а майка му нямаше да се върне. Ед неволно я беше убил. Не можеше да я съживи.

Все още нямаше как да разбере дали Моли се беше опитала да го упои, или да го убие. Мишел Нокрис бе настояла, че става въпрос за първото, но Стракан знаеше, че не бива да ѝ вярва. Донякъде се надяваше да е второто, защото това до известна степен би обяснило факта, че някой е платил на Моли да извърши престъплението, за което бе платила с живота си. Око за око, зъб за зъб. Дозата наистина беше голяма, може би прекалено силна дори за едър мъж като него. От друга страна обаче не беше необходимо Моли да го убива. Изпадането му в

безсъзнание би послужило на целта ѝ. Предположи, че никога няма да разбере истината.

Но макар и сериозни, тези мисли не можеха да се сравнят с последната, досущ риба, заловена в мрежа. Колкото по-усилено се опитваше да избяга от нея, толкова повече се оплиташе. Ставаше дума за отговора на въпроса, който Мишел Нокрис на два пъти бе избегнала да му даде. Как тя и Моли бяха разбрали, че той е на Кюрасао?

Имаше само едно обяснение. Хамилтън им беше съобщил информацията. Бе хванал Моли на местопрестъплението и я беше принудил да му каже географската дължина. Защо иначе не се беше обадил на полицията? Може би не излъга, когато твърдеше, че не ѝ е казал числата на географската ширина. Това обаче не означаваше, че не ѝ е казал къде може да ги намери. Не беше видял нищо опасно да насочи Моли към Кюрасао. Дори ако тя беше успяла да открие второто копче за ръкавели, Хамилтън пак щеше да има седмица преднина.

Вбесен от предателството на кръстника си, Стракан дълго седя буден в мрака.

36.

Събуди го писък на жена. Преряза го като гарота гърло. Той скочи от леглото и удари главата си в тавана. Нахлузи късите си панталони, грабна ножа от водолазната чанта и хукна навън. Изкачи стъпалата на два скока, мина през плъзгащите се остъклени врати и излезе на главната палуба... и спря като поразен от гръм и ахна.

Кей Ти Лукър плуваше до лодката. Последва втори писък — от радостно въодушевление, а не от страх, и Дребсън скочи от наблюдателната кула и профуча покрай ухото му: хвърли се във водата от шест-седем метра, притиснал колене до тялото си. Падна като бомба и обля палубата с пръски. Кей Ти го посрещна с канонада от пръски в лицето, после насочи вниманието си към Стракан.

— Съжалявам, Ланселот. Честно и почтено си спечелих билет за пътуването. — И втренчи в него големите си зелени очи.

— Пътуването е *частно*. Знаеш ли какво означава това?

— Разбира се. Но аз победих змията, а ти дори не се опита да го направиш. Знаеш ли какво означава това?

— Сумо! — викна Ед ядосано. — Веднага ела тук!

Грамадният малайзиец слезе по стълбата на открития мостик. Усмиваше се.

— Виж какво, Ланселот, няма нищо лично, но ти ме ядоса онази вечер. — Кей Ти отново се изтласка във водата. Беше облечена в цял черен бански и се носеше по гръб като тюлен. — Не ми пука дали съм твой тип, или не. Не става дума за това. Опитвах да се държа приятелски, а ти го превърна в сексистка надпревара. Имаш ли представа колко си арогантен? Ако исках хубаво гадже, което да ме накара да се почувствам по-добре, щях да отида в Бержая и да си намеря някой десет години по-млад от теб.

Стракан се засмя.

— И аз съм бил арогантен, така ли?

— Искам да се гмурна на островите Керкула. Сумо няма нищо против. И не се тревожи за парите. Ще си платя. И няма да ти преча, миличък, ако това ще те накара да се почувстваш по-добре.

Ед не го каза, но ако нещо можеше да го накара да се почувства по-добре, това беше Кей Ти в целия си бански костюм и фактът, че го нарече „миличък“. Усмихна се на собствената си слабост и усети, че враждебността му към нея се изпарява.

— Тръгнал съм по работа. Не разбираш ли?

Сумо слушаше разговора и се мъчеше да не се разсмее. Ед се обърна към него.

— Какво прави тя тук, по дяволите?

— Ако не ти харесва, може да слезеш от лодката. Тиоман е натам. — Сумо се разсмия така, че от очите му потекоха сълзи.

— Пътуването трябваше да е частно.

— Но ти доведе приятеля си, който е лош човек. — Сумо посочи с брадичка Пили, който седеше на наблюдателната кула. — Затова и аз си доведох приятел. Чия е лодката?

Въпреки яда си Стракан се усмихна. Веселото настроение и смехът на Сумо бяха заразителни. Освен това беше очевидно кого от пътниците на борда харесва най-много. Сумо явно беше скрил Кей Ти в каютата за гости и сега двамата се бяха сближили като крадци, които действат в комбина. Стракан се замисли дали да не продължи караницата, но после реши да не го прави — предпочете да изругае и да махне пренебрежително към капитана. Не можеше да направи нищо. Разстоянието до Тиоман беше шестдесет мили. Връщането на Кей Ти щеше да означава заплащане за още един ден. А докато не разбере какво представлява наследството му, излишните разходи бяха немислими.

Прибра ножа си в ножницата и я остави в главната каюта. Не знаеше какво да очаква и беше смутен от прекалено острата си реакция. Ножът беше сериозно оръжие — „Оушън Мастър“ с осемнадесетсантиметрово назъбено титаново острие. Беше с идеално тегло за всякаква употреба, включително за хвърляне. Ед го използваше предимно за белене на плодове, разцепване на кокосови орехи и за рязане на въжета. Единственият път, когато го бе употребил като оръжие, беше при самоотбрана срещу една ядосана тигрова акула на Сейшелските острови — тя първо отхапа част от левия му плавник, а после се плъзна покрай него и одра ивица кожа на дясното му рамо. Все още носеше белега.

Беше се успал, но закуската го чакаше на масата. Той си наля кафе и яде киви и манго, после се приближи до перилата и вдигна лъжицата си, за да покаже благодарността си на Дребсън. Момчето и Кей Ти бяха подновили играта и крещяха, редуваха се да скачат във водата и да се плискат. Дребсън все още не беше загубил детската си пълнота, но когато пораснеше, щеше да стане хубав младеж. Беше на дванадесет-тринадесет години и имаше кафяви очи и кръгло ангелско лице.

Морето беше тюркоазносиньо. Стадо риби гризяха налепите по котвената верига. Стракан се вторачи в морето. Копнееше за спокойствието на подводния свят. Вълшебен свят. Там нямаше никакъв шум, нито напрежение. Водите край островите Керкула бяха национален морски парк. Гмуркането в тях беше едно от най-хубавите на света, но поради отдалечеността им от континента ги посещаваха рядко. Ед изгаряше от нетърпение. Гневът му от хитрината на Кей Ти бързо се разсейваше.

Той се протегна, направи няколко лицеви опори и отиде на носа, за да види къде се намират. Бяха хвърлили котва в малък залив на Керкула Кетам. Беше задушно и палмите бяха клюмнали от жегата. Листата им бяха крехки, сякаш бяха изсъхнали.

Районът беше вулканичен. Право от брега се издигаше стена от обрасли с шубраци склонове. Ед забеляза в края на плажа три водни гуцера монитор, разхождаха се в храстите. Черните им езици се стрелкаха от устата. Бяха роднини на комодските варани, но доста помалки — с размерите на кучета. Стракан се запита дали Кей Ти ги е видяла. В сравнение с Тиоман Керкула бе изгубен свят и тези динозаври имаха повече право да са тук от хората.

Стракан засенчи очи с ръка. Мястото на гмуркането бе на две мили по-нататък по крайбрежието — беше проверил на картата. Намираще се далеч от границите на националния парк и това означаваше, че не му трябва разрешително да се гмурка. „Еспри Блу“ беше лодка за спортен риболов и щеше да му осигури идеално прикритие в случай на нежелани посещения на охраната на парка.

Кей Ти и Дребсън приключиха играта и Ед проследи с поглед как младата жена се качва на борда и тръгва към лоцманската кабина. По тялото ѝ бяха полепнали капки — като утринна роса. Тя застана под душа, за да измие солта от косата си, изви гръб и Стракан не можа да

не забележи изящните очертания на шията и гърдите ѝ. Побърза да отмести поглед, преди да го е хванала, че я зяпа.

Слезе на долната палуба и дълго се къпа с гореща вода — изобщо не мислеше да я пести. Излезе изпод душа освежен, ободрен, изпълнен с енергия и готов за гмуркане. Докосна копчетата на врата си, за да си вдъхне увереност.

Денят беше страхотен за търсене на съкровища.

37.

— Сумо, хайде! — извика Стракан, запали цигара, махна му и почука по часовника си.

Якият малайзиец може и да беше капитан на лодката, но Ед плащаше за пътуването, затова Сумо веднага дойде на открития мостик.

— Значи правим следното. — Стракан разгъна картата на масата. В Кампунг Еър Батанг беше оградил в квадрат с червено района на издирването. Страните на квадрата се равняваха на една морска миля. В Центъра беше пресечната точка на координатите $03^{\circ}18'43''$ северна ширина и $104^{\circ}40'01''$ източна дължина. Беше използвал секундите, гравирани на копчетата за ръкавели. Дори предположението му да се окажеше погрешно, това нямаше задължително да означава неуспех. На екватора една минута географска ширина беше приблизително една морска миля. Тъй като се намираха на триста мили северно от екватора, той изчисли, че ще трябва да претърси една квадратна миля. Ако дядо му беше определил района погрешно, щеше да се прибере у дома с празни ръце. — Искам да претърсиш района отвън навътре.

На картата районът изглеждаше малък, но когато потеглиха, Ед осъзна, че става дума за огромно водно пространство. Сумо беше на същото мнение.

— Голямо място, за да търсиш една малка риба.

— Знам. Наистина е неприятно. Може да поддържаш постоянна скорост, за да не ни отнеме цял ден, но не изпускай от очи сонара. Търсим нещо голямо или необикновено.

— Колко е голяма рибата?

— Голяма е, Сумо. Колкото потънал кораб.

Каза го все пак. Какво пък, по дяволите! Бяха на много мили от цивилизацията. Беше невъзможно да опази тайната и след като не умееше да борави със сонар, се нуждаеше от помощта на Сумо. Освен това, дори да се наложеше да каже на другите, че търси потънал кораб, пак той щеше да е единственият, който знае какво има долу. Поне така мислеше.

В очите на Сумо блесна смесица от веселие, разбиране и съчувствие. Очевидно мислеше, че шансовете на Стракан да намери потънал кораб са колкото да открие и риба химера. Малайзиецът присви очи, огледа отново картата и се почеса по врата, после се намръщи и бучна пръст в центъра на оградения в червено квадрат.

— Тук е много опасно. Теченията между рифовете са бързи.

Ед кимна.

— Точно така. Хубаво място за корабокрушение.

Този път Сумо само изсумтя. Стракан отбеляза това като малка победа.

Картата показваше драстична промяна в дълбочината в средата на квадрата. Там морското дъно се издигаше и образуваше два успоредни рифа, дълги триста и широки шестдесет метра. Минаваха перпендикулярно на северния бряг на Керкула Кетам. Дълбочината между рифовете варираше от шестдесет до петнадесет метра. Морето наоколо беше дълбоко повече от километър, така че течението в канала бе много силно. Щеше да има яростно дърпане, докато приливът и отливът влачеха водите напред и назад два пъти дневно. Мястото наистина беше подходящо за корабокрушение. Рифовете се извисяваха изневиделица. Всеки кораб, застигнат от буря, лесно можеше да бъде изтласкан към кораловите ръбове.

Това беше очевидното място, където да търси, но залогът беше голям и Стракан не искаше да рискува. Разполагаше с два дни. Имаше въздух за осем гмуркания. Нямаше намерение да провери повърхностно и да пропусне кораба. Смяташе да претърси и морето наоколо.

— Откъде познаваш Пили? — Веселието на Сумо беше изчезнало. Очите му предупредиха Ед, че трябва да внимава какво ще отговори.

— Приятел съм с брат му.

— Руни?

— Да. Руни.

Промяната в изражението на Сумо беше очевидна. Стракан явно не беше единственият, който предпочиташе по-големия от братята Паранг.

— Руни беше добър човек. Винаги делеше с хората от селото парите, които печелеше. — Сумо го погледна, за да провери дали го

разбира.

— *Беше* добър човек? Вече не е ли?

Сумо превключи на автопилот и сложи ръка на рамото му.

— Не знаеш ли?

— Не. Какво е станало? — Ед се изпоти. Лошите новини пристигаха бързо.

Сумо погледна надолу към лоцманската кабина и заговори тихо, макар че Пили не можеше да ги чуе оттам.

— Руни е мъртъв. Полицайте го убиха. Когато го арестуваха, го били толкова жестоко, че заспал дълбоко.

— Искаш да кажеш, че е изпаднал в кома?

— Да, кома. След седмица съдията заповяда на лекарите да изключат апарата за поддържане на живота му.

— По дяволите!

Седна и сам се изненада от реакцията си. Не беше виждал Руни от десет години, но го помнеше ясно, сякаш се бяха разделили вчера.

— По дяволите — повтори.

По-изненадващо от угризенията на съвестта му обаче беше мигновеното му съчувствие към Пили, който във всичко подражаваше на брат си. Обличаше се като него, пушеше същите цигари, пиеше същата бира и караше същата марка мотоциклет. Когато Руни зарежеше някое момиче, Пили също веднага зарязваше приятелката си. Направо не можеше да си представи как се е чувствал.

— По дяволите!

Някъде сред угризенията и съчувствието изпита и вина. Помнеше всичко. Горещата вечер в центъра на Куала Лумпур. Препълнения бар. Руни с тениска и джинси „Ливайс“ разговаряше с шлифовчика и двама куриери. Пиеха бира и хапваха. Той излезе, за да се обади на Хамилтън. А полицията нахлу през задния вход. Когато се върна, побоят вече беше започнал. Ударите се сипеха като порой... и той се обърна и избяга.

Погледна притеснено към лоцманската кабина. Дребсън изнасяше урок по риболов на Пили и Кей Ти — учеше ги как да хвърлят въдицата и да изваждат рибите, без да ги закачат за лебедката. При скорост петнадесет взела това беше по-трудно, отколкото изглеждаше. Лицето на Пили беше съсредоточено. Сърцето на Ед се

сви от състрадание. Реши да подбере внимателно момента да му поднесе съболезнованията си.

Сумо усети, че разговорът е приключил, изсумтя и насочи вниманието си към управлението на лодката.

След няколко минути Кей Ти дойде при тях на открития мостик. Зад стола на Сумо имаше извито канапе и тя метна върху него хавлии, защото възглавниците направо пареха от слънцето.

— Какво правим чак тук? По-добре да се гмурнем на по-плитко.

Стракан въздъхна. Отново трябваше да сподели тайната, която толкова се мъчеше да опази. Кей Ти пък едва ли щеше да реагира пасивно като Сумо.

— Търся един потънал кораб.

— Глупости!

— Добре. Права си. Това са глупости.

— Потънал кораб? Сериозно ли говориш?

Ед потупа Сумо по рамото, после махна на Пили и Дребсън да дойдат при тях. Вече бяха екип и можеше да им каже всичко. А и изпитваше желание да говори — за да не мисли за Руни.

Всъщност трябваше да им каже. Ако потъналият кораб беше тук и го намереше, щеше да е невъзможно да скрие това от тях. Разбира се, можеше да им спести част от истината. Не беше необходимо да знаят, че се крие от полицията, нито че на потъналия кораб има нещо ценно. Не беше нужно и да споменава думата „наследство“.

Никой не го прекъсна.

Стракан говореше и се взираше в лицата им. Три от тях се усмихваха — колебаеха се дали да му вярват, или не. Четвъртото лице беше безизразно.

38.

Стракан свърши цензурирания си разказ. Дребсън и Пили се върнаха към риболова, а той, Кей Ти и Сумо останаха на мостика. Кей Ти му подаде крем против изгаряне и му обърна гръб, без да каже нито дума.

Ед се зарадва, че има с какво да отвлече вниманието си, и прекара пет блажени минути да я маже под неодобрителния поглед на Сумо. Стракан имаше тъмен слънчев загар от Кюрасао и не се нуждаеше от плажно масло, но когато приключи, се обърна, помоли я да намаже и него и затвори очи от удоволствие.

— Не започнахме както трябва — каза след малко. — Съжалявам. Мисля, че и двамата трябва да направим компромис.

— В смисъл?

— Носиш ли си бутилки със сгъстен въздух?

— Четири.

Две повече, отколкото очакваше да чуе. На „Еспри Блу“ имаше компресор и Стракан беше взел четири бутилки — купи ги от „Морска мания“ и дори успя да договори отстъпка срещу няколко подводни снимки за магазина.

— Ще се гмурнем заедно. Четири пъти. Два днес и два утре. Но ако се наложи да отида надълбоко, ти ще останеш на яхтата.

— Какво? Защо?

— Не мога да ти позволя да се гмурнеш на повече от тридесет метра.

Щом беше завършила курсове по водно спасяване към Сдружението на професионалните водолазни инструктори, би трябвало да има представа какво да прави в критични обстоятелства. Ед беше убеден, че може да се справи сама в топли морета на разумна дълбочина, но въпреки това нямаше намерение да я взима на повече от тридесет метра. Под тази граница гмуркането за развлечение се превръщаше в друг вид спорт. Последниците можеше да са пагубни.

— Я стига. Мога да се справя.

— Не мисля.

— Ланселот, щом търсим потънал кораб, искам да дойда с теб. Стига си се държал като квачка.

Стракан не искаше да спори, затова ѝ предложи друг компромис.

— Добре. Но ще трябва да се придържаш към горните слоеве.

— За бога! Ще ти покажа дневниците на гмурканията си. И дипломата си. За какъв се мислиш, че да ми казваш какво да правя и какво не? И като си толкова отговорен водолаз, защо ще се гмуркаш сам, без партньор? Това е първото правило!

— Първото правило е да дишаш дълбоко.

— Педант!

Стракан се усмихна.

— Страдала ли си от кесонна болест?

— Не. А ти?

— Веднъж.

— Лошо ли беше?

— Едва ли има по-лошо.

— Разкажи ми?

— Беше преди две години на рифа Ха Ха край Кюрасао. Аквалангът ми се заклеци в тавана на една пещера.

— Така ти се пада — изсмя се тя. — Какво търсеше в пещерата?

— Преследвах един омар. Панулирус Аргус. Истинско чудовище.

— Сериозно? Е, сигурно е бил по-умен от хомо сапиенс.

Стракан се засмя.

— Десет минути се мъчих да се измъкна. Нямах избор. Наложих се да откача акваланга.

— На каква дълбочина беше?

— Четиридесет и три метра. И бях стоял там двадесет минути.

— И какво стана?

— Дори да смъкнех водолазния елек, пак нямаше да мога да измъкна акваланга, затова реших да изплувам. Направих всичко, както трябва, и издишвах полека чак догоре. Мислех, че ми се е разминало.

— И след това?

— След това дойде Петер. Бяхме се разделили и той излязъл да ме търси на повърхността. Чаках го в лодката. Изскочих толкова бързо, че азотът в кръвта ми нямаше възможност да се освободи. Първо почувствах силни болки в ставите. Петер ме закара на брега и ме

сложи да легна на задната седалка в джипа. Устните ми бяха посинели, гадеше ми се, главата ми сякаш беше стегната в менгеме.

— Доста страшничко.

— Беше екстаз в сравнение с онова, което последва.

— Защо, какво последва?

Ед се отпусна назад и замърка доволно под пръстите ѝ, които втриваха крема в раменете му.

— Кръвта ми сякаш започна да кипи. Лежах и виех от болка. Бях се превил на две. Азотът клокочеше в ставите ми. Лактите ми бяха най-зле. Изподрах ги да се чеша. След двадесет минути стигнахме до камерата за декомпресия във Вилемстад и после още няколко часа изпитвах мъчителни болки, докато организъмът ми не се възстанови.

— По дяволите!

— Да, точно така. Сега знаеш.

— Какво да знам?

— Защо няма да дойдеш на повече от тридесет метра дълбочина. Кей Ти не отговори. Умно момиче.

Сумо прекъсна разговора им — каза, че са стигнали. Те скочиха като нетърпеливи деца. Контролното табло беше сложно. Имаше система за автопилот, високочестотен радиопредавател, уред за измерване на температурата на водата, радар с обхват седемдесет и две мили и ехолот. Върхът на сладоледа беше „Фуруно FCV 600L Фишфайндър“ — течнокристален монитор за намиране на риби на дълбочина до две хиляди и петстотин метра. Сумо го погали с обич, преди да го включи, после намали скоростта на пет възела, за да е сигурен, че няма да пропусне нищо, и превключи на автопилот на предварително програмираната настройка.

Първият квадрат не разкри нищо и това вероятно беше хубаво. Средната дълбочина беше над хиляда метра. Ако бяха открили нещо, нямаше да могат да стигнат до него без подводница. Докато се приближаваха към отправната точка, Сумо насочи „Еспри Блу“ към центъра на квадрата, скъси разстоянието до периферията със стотина метра и започнаха отново.

Беше приятен начин за прекарване на сутринта. Припичаха се на слънцето, пушеха и радостно викаха на летящите риби, които скачаха по вълните. Рекордът беше тридесет метра. По едно време близо до

перилата на десния борд се появи стадо делфини, но изчезна, преди Стракан да успее да донесе фотоапарата.

След час приключиха с втория квадрат. Все още нямаше нищо. Ед не се тревожеше — знаеше, че професията на подводния фотограф изисква безкрайно търпение. Неговият запас не беше неизчерпаем, но все още не му беше омръзнало да чака. Кей Ти се беше качила на наблюдателната кула и четеше някаква книга. Пили спеше в лоцманската кабина. Сумо си мълчеше. Стракан взе една черупка от кокосов орех от камбуза и почна да деля медальон за Кей Ти. След петнадесет минути и още една обиколка медальонът беше почти готов. Той го вдигна пред очите си да го огледа и да му се възхити — искаше да издялка делфин.

Но видя и нещо друго освен недоиздялания медальон.

Вече не бяха сами.

Беше дошла друга яхта. Беше по-малка от „Еспри Блу“ и плаваше на стотина метра от носа им. Движеше се успоредно на островите Керкула по посока на Тиоман. Не приличаше на риболовна. Стракан не забеляза водолази и стигна до извода, че е яхта за развлечения на богат турист, наета за едnodневна разходка. На борда се виждаха двама души — бели мъже.

Наближаваше пладне. Горещината беше тежка като парен чук и принуди Ед да се прибере долу. Кей Ти го последва. Той ѝ даде делфина и ѝ каза, че е символ на помирение. Тя го целуна по бузата и той се развълнува като ученик.

Следобед квадратите започнаха да стават все по-малки, но сонарът продължаваше да мълчи. Минутите се влачеха бавно. Двамата запълниха времето с две кутии студен чай и пакет цигари „Кемъл“. Но поне се приближаваха към успоредните рифове.

Стракан пак се качи на мостика и се втренчи в сонара, сякаш се мъчеше да му внуши да намери нещо. Апаратът регистрираше подводния релеф с поредица от максимуми и минимуми, изписваше назъбена линия на екрана като монитор за сърдечна дейност, прикрепен към пациент, изпаднал в сърдечна недостатъчност.

Ед стискаше палци. От една страна, животът беше хубав. Дребсън току-що му беше донесъл още един студен чай и след поредния квадрат щяха да стигнат до рифовете. От друга страна обаче Стракан беше започнал да осъзнава колко малка е вероятността да

намери наследството си. Ако там долу в морските дълбини наистина имаше кораб, сигурно някой вече го беше открил. Беше лудост да мисли, че ще попадне на недокоснат потънал кораб. От време на време Микронезия изхвърляше по някой боен самолет от Втората световна война, но да намери нещо пропуснато толкова близо до национален парк беше изключено. Той поклати глава и пак се взря в екрана.

Сонарът изпиука.

39.

И пак изпиука. Беше открил нещо.

Стракан се взираше невярващо в монитора. Точно под тях имаше нещо голямо — и дълго като кораб. Разтрепери се от вълнение и викна:
— Намерихме го! Ей, намерихме го!

Сумо дотича пръв. След него дотърчаха Дребсън и Кей Ти. Пили спеше в лоцманската кабина, изтегнат като влечуго на камък. Сумо бързо изключи двигателите. За миг настъпи тишина, чуваше се само лекото пликане на вълните в корпуса. Сумо и Дребсън се вторачиха в сонара, а Стракан извади цигара. Да, долу наистина имаше нещо.

— Икан уи раус? — Момчето погледна чичо си.

— Икан уи раус — потвърди Сумо и двамата се разкикотиха.

— Какво ви е толкова смешно, по дяволите?

— Корабът ти се движи, Стракан. Може би е подводница. — Сумо се разсмя така, че едва не падна.

— Подводница? Сериозно?! — Отначало Ед не разбра, но когато отново погледна монитора, осъзна, че имат право. Каквото и да бе имало отдолу, вече не беше там, а ги беше изпреварило с двадесетина метра. А и пиуканията затихваха.

— О, Ланселот, миличък. Мисля, че е кит.

— Не е кит, а китова акула. Най-голямата риба в морето. — Сумо я погледна добродушно. Огромните му кафяви очи блестяха.

Ако някога си направеше труда да си води дневник, Стракан би написал нещо като енциклопедия на най-хубавите места за гмуркане в световния океан. Бе правил снимки на хиляди риби чук край Сипидан, на танцуващите скатове в Палау и на пасажите сардини в крайбрежието на Калифорния. Беше се гмуркал на Сейшелите, Малдивите, Филипините, Карибите, Хебридските острови и Галапагос. Беше ходил навсякъде освен под ледените шапки. За десет години беше видял хиляди видове същества, които обитаваха рифовете, крайбрежията и откритите морета. Но през цялото това време не беше попадал на китова акула.

Не го интересуваше дали ще му се смеят. Отдавна искаше да види китова акула и нямаше да пропусне тази възможност. Потъналите кораби, наследствата, загадката на Гонг Де Тиан и сребърните копчета за ръкавели можеха да почакаат. Стракан се наведе над предпазното стъкло. Китовата акула беше далеч напред, движеше се като цепелин. Беше толкова голяма, че приличаше на сянка на минаващ облак. Беше великолепа, дълга най-малко петнадесет метра и вероятно тежеше двайсетина тона.

Ед слезе по стъпалата за секунди, без да обръща внимание на виковете на Кей Ти да чака. Бързаше да вземе плавниците, маската, шнорхела и фотоапарата. Безпокоеше се, че акулата ще изчезне, преди да е сложил нов филм. Обикновено използваше „Фуджихром Велвия“ за кадри в едър план на рифа, защото цветовете бяха хубави, но сега взе „Провия 100“ — тези филми бяха по-подходящи за положения, които изискваха средна скорост на отваряне и затваряне на обектива.

— Ще плуваш ли, Ед? — Пили му се ухили и белите му зъби лъснаха. Виковете го бяха събудили.

— Китова акула, Пили! Най-голямата риба на света. — Стракан се усмихна. Знаеше този факт още от дете: имаше няколко по-едри вида китове, но те бяха бозайници, а не риби.

Пили също се усмихна. Въпреки че току-що се беше събудил, вече се беше заразил от общото приповдигнато настроение.

Китовата акула плуваше бавно и дори излизаше на повърхността да се храни. Сумо намали скоростта, за да не я уплашат. Стракан и Кей Ти се покатериха на перилата на кърмата и се приготвиха да скочат в морето. Сърцето на Ед биеше като бясно. Китовите акули уж бяха безобидни, но тази си беше същинско чудовище. Един приятел на Петер се беше приближил до една такава акула в Коста Рика и тя му бе счупила шест ребра с един-единствен замах на опашката си. Кей Ти стискаше ръката му толкова силно, сякаш искаше да му строши кокалчетата.

„Еспри Блу“ се понесе успоредно с огромната акула. Тя се гмурна на шест-седем метра под повърхността. Гърбът ѝ бе грамадна кобалтовосиня плоча, осеяна с бели петна с размера на чинии. Върхът на голямата ѝ колкото платно на уиндсърф гръбна перка щръкна над водата. Стракан и Кей Ти се спуснаха в морето и заплуваха.

Необятна синева.

Нямаше по-уместно определение. Гмуркането в океана в слънчев ден беше като реене в космоса. Не виждаш дъно. Няма прегради. Нито страни и стени. В периферното ти зрение няма нищо. Липсват ориентири. Нямаш представа какво има под теб и зад теб. Всичко е синьо. Великолепна, дълбока, непристъпна бездна — страховита, без начало и без край, която те кара да се чувстваш нищожен. Необятна синева. И неописуемо красива.

Плуваха бързо, за да настигнат китовата акула. Дишането на Ед звучеше като пръхтене на бик в шнорхела. Изведнъж под тях се появи опашката на рибата. Беше по-голяма, отколкото изглеждаше отгоре. Беше дълга колкото автобус. Стракан и Кей Ти плуваха близо до повърхността, където съпротивлението на водата беше минимално, и постепенно я настигнаха.

Китовата акула сякаш не забелязваше присъствието им. Беше отворила огромната си уста и прецеждаше планктона през грамадните си хриле. Време беше за работа. Ед се гмурна. Без акваланг можеше да издържи под вода три минути. Ако не пушеше, можеше да изкара и четири. Световният рекорд беше осем минути и шест секунди. Умение като всички други. Можеше да се усвои. Стракан беше започнал като дете във ваната в банята.

Приблужи се до главата на китовата акула и известно време плува заедно с нея, обмисляше какви снимки да направи. Условиата не бяха много добри. Частиците във водата отразяваха светлината и имаше гъст слой планктон — виелица от живи същества, която поддържаше цяла хранителна верига и танцуваше на слънчевата светлина като мушички в лъч на фенерче.

Ед отплува встрани, за да намери подходяща позиция — нито твърде близо, нито твърде далеч от гигантската риба. Преценяването на правилното разстояние, от което да направиш снимката, е изключително важно умение в подводната фотография. Коефициентът на пречупване на водата е по-голям от този на въздуха, затова повечето предмети изглеждат с една четвърт по-близо, отколкото на сушата. Дори с шестнадесетмилиметров обектив тип „рибешко око“ беше невъзможно да обхване цялата акула във визьора. Стракан плуваше под водата вече двадесет секунди.

Тъй като не работеше на пазара за обикновени снимки, се отказа от опитите си да побере в кадъра цялата риба и се гмурна под нея.

Коремът ѝ се белееше. Ед сякаш минаваше под корпуса на боинг 747. Под грамадното туловище се бяха скрили две риби лоцмани и чакаха остатъци от храна. Стракан направи шест снимки на акулата от тяхната гледна точка и после изскочи на повърхността да си поеме въздух.

При следващото гмуркане прояви по-голяма дързост. Кей Ти също — тя се спусна заедно с него. Двамата усилено размахаха плавници, за да излязат пред главата на акулата. Стракан искаше да направи снимка, подобна на онази на ската, която бе отвлякла вниманието на Ферховен: кадър в анфас, който да покаже размерите на устата и хрилете.

Двамата се обърнаха. Акулата плуваше право срещу тях. Пастта ѝ беше отворена като вход на пещера, черна дупка, движеща се с неудържима сила. Стракан разбра какво е изпитал пророкът Йов, изхвърлен от кораба по време на буря, защото не се е подчинил на Господ, и погълнат от огромна риба. Кей Ти можеше да стъпи на раменете му и китовата акула пак щеше да ги погълне цели. Всичко това или беше прекалено много за нея, или въздухът ѝ свърши, защото тя пусна ръката му и се стрелна към повърхността. Ед остана. Пулсът му глухо биеше в ушите.

Превъртя кадрите толкова бързо, колкото позволяваше автоматичният механизъм за презареждане. За разлика от ската, това чудовище нямаше намерение да спира. Ако го блъснеше, можеше да го убие. Въпреки че акулата се движеше само с два възела, Стракан не искаше да го ударят двацет тона мускули. Ребрата му щяха да се счупят като кибритени клечки. Вътрешните му органи щяха да се смачкат като презрели плодове. В последната секунда акулата рязко промени посоката си и зави наляво. Вълната от налягането от изместената вода бутна Стракан настрана, сякаш беше водорасло. Преживяването беше вълшебно. Ед се изтласка към повърхността, като мина точно покрай немигащото око на рибата.

Преследваха китовата акула още три минути. Кей Ти се приближаваше все повече. Стракан изщрака почти целия филм и тя най-после се осмели да го хване за ръката. Бяха под водата и Ед нямаше как да ѝ каже да не го прави. Акулата плесна с грамадната си опашка и се отправи към дълбините. Наблюдаваха я, докато дългото ѝ тяло не се стопи в синевата.

Едва когато се скри от погледа им, Стракан осъзна, че това не е единствената акула до тях.

40.

Има три вида атаки на акули и ако си водолаз, трябва да си абсолютно без късмет, за да им се натресеш. Стракан беше запознат със статистиката. Човек имаше по-голям шанс да го удари гръм. Или да го убие паднал кокосов орех, докато е на курорт. Всяка година средно осемдесет и пет души от целия свят съобщаваха, че са били ухапани от акула. А само в Ню Йорк годишно имаше хиляда и шестстотин случая на хора, ухапани от други хора. За съжаление Ед и Кей Ти не се гмуркаха с акваланги, а само с шнорхели.

Неочакваната атака е най-необичайната. И почти винаги смъртоносна. Акулата напада отдолу и не я виждаш. Издига се бързо, като погрешно те мисли за тюлен или за морска костенурка. Нападението е предназначено да донесе мигновена смърт. Големите бели акули и акулите мако са майстори в това изкуство. Общо взето при внезапна атака човек не оцелява.

Другият вид е нападение и после бързо бягство. Тези атаки обикновено се случват в зоната на прибой, където видимостта е лоша. Отново те объркват с друго същество. Шансовете ти за оцеляване обаче са по-големи, защото акулата не се връща.

Третият вид е блъскане и ухапване. Доста коварно и неприятно. Приближаването е по-предпазливо, затова разбираш какво става. Акулата идва лениво. Любопитна е. Побутва те с муцуната си, за да види как ще реагираш. Ако покажеш признаци на страх, става по-смела и отново те бута. Захапва те бавно, експериментално, сякаш ти се извинява. И после се връща. Отново и отново. Защитна мембрана покрива очите ѝ, докато хапе. Тигровите акули и океанските бели акули предпочитат този подход.

В момента ги нападаше именно гигантска океанска бяла акула — познаваше се мигновено по закръглената гръбна перка с бяло по края. Белите рифови акули са съвсем различен вид. Тази беше *Carcharhinus Longimanus*, дългокрила акула.

Известни са само пет такива атаки, откакто е започнало документирането им, но белите акули вероятно са убили повече хора

от всички свои сродници. Смята се, че тъкмо те са отговорни за смъртта на над шестстотин моряци от торпилирания американски кораб „Индианаполис“ през 1945 година и за гибелта на стотици италиански военнопленници от кораба „Нова Скотия“, потопен от германците край Африка две години преди това.

Стракан знаеше всичко за белите акули. И на първо място — най-важното: че се хранят със сепии, костенурки, риба тон, скатове... и боклук.

Двамата с Кей Ти не приличаха на сепии и не миришеха на боклуци, но Стракан нямаше намерение да рискува. Беше маркирал тигрови акули, беше изваждал бронзова акула от мрежата и веднъж бе дал ранена риба на бикова акула. С изключение на разменените чаши вино това беше най-безотговорното нещо, което беше правил през живота си.

Той уважаваше всички видове акули, но се страхуваше само от една — *Carcharhinus Longimanus*. Защото тя не подбира храната. И е почти единствената акула, която напада от любопитство, без да задава въпроси. Хапе всичко, за да провери дали става за ядене. Най-непредсказуемата акула.

Хищникът беше на пет метра от Кей Ти и вече обикаляше около нея. Стракан се намираше на двадесетина метра. Кей Ти беше до опашката на китовата акула, докато Ед снимаше устата ѝ. Дългокрилата акула се движеше бързо. Кей Ти я забеляза. Стракан видя страха в очите ѝ. Маската увеличаваше изписания на лицето ѝ ужас. Кей Ти изплува и трескаво замаха към лодката.

Стракан заплува към нея. Акулата беше възбудена. Отказа се от обиколките в кръг и започна да минава покрай Кей Ти, сякаш разузнаваше. Стрелна се покрай нея, обърна се и профуча отново. Плуваше в зигзагообразна схема, предшестваща атака.

Най-важното беше Кей Ти да запази спокойствие и да се отпусне неподвижно с лице във водата, за да наблюдава акулата. Не трябваше да рита с крака, нито да размахва ръце. Това обаче не беше лесно.

Стракан изрита силно, за да привлече вниманието на акулата, и най-после стигна до Кей Ти. Тя се скри зад него, когато рибата предприе първото нападение. Движеше се бавно, на метър под повърхността. Одевешното мълниеносното стрелкане беше само за разузнаване. Вече беше по-предпазлива. Целта ѝ беше да захапе.

Ед протегна фотоапарата напред и заплува срещу акулата. Трябваше да ѝ покаже, че не се страхува. Да ѝ даде да разбере кой командва. Беше уплашен, но въпреки това го направи. Акулата беше на три метра от него и се ухили широко. Редиците зъби лъснаха. Той беше готов да я удари с фотоапарата. Надяваше се, че чудовището ще разбере посланието, а и пластмасата не миришеше на риба тон. Стракан се подготви за сблъсъка... който обаче не последва. „Еспри Блу“ изрева точно навреме.

Моторите „Детройт 12V92ТА“ имаха по хиляда и осемдесет конски сили — Сумо му го беше казал. Водата запулсира. Акулата се уплаши, размаха опашка и избяга.

Стракан се обърна, за да направи знак на Кей Ти, че всичко е наред. Сумо обаче вече я беше хванал и я измъкваше. Вдигна я с такава лекота, сякаш вадеше бебе от коритце. Ед се присъедини към тях след секунди. Кей Ти трепереше, но се усмихваше. „Смела е. Много“ — помисли Стракан, а после се тръшна на палубата и започна да се смее като луд от облекчение.

Инстинктивно погледна към островите. Другата лодка все така беше наблизно. И не бе дошла за островите, а за тях.

41.

Това изобщо не му хареса. Моретата в региона бяха опасни. Беше чел за пирати в местната преса. Съвременните пирати нямаха инкрустирани скъпоценни камъни в зъбите и папагал на рамото и не превземаха на абордаж корабите, а бяха въоръжени с картечни пистолети „Узи“ и те застрелваха между очите. Обираха кораба и го запалваха.

Пиратите обаче не бяха единствените злосторници, които обитаваха тези морета. Те бяха светци в сравнение с Абу Саяф, ислямската терористична групировка от Филипините. През април 2000 година Абу Саяф се бяха промъкнали в малайзийския водолазен курорт Сипидан. Стракан беше там предишната седмица. Терористите бяха отвлекли двадесет и един туристи и двама служители. Поискаха откуп. Парите се забавиха и те обезглавиха малайзийците от персонала, за да покажат на света, че намеренията им са сериозни.

Ед взе бинокъла от каютата и повика Сумо и Пили на мостика. Искаше да чуе мнението им, преди да изрази безпокойството си пред Кей Ти и Дребсън. Нагласи фокуса и образът на другата лодка придоби ясни очертания. Лодките и състезателните коне често са собственост на хора с извратен вкус към имената и тази не правеше изключение. Наричаше се „Пинг-понг Табу“. Стракан направи гримаса и подаде бинокъла на Сумо.

— Погледни. От няколко часа обикалят около нас. Какво мислиш?

— По-бавни са от нас.

Отначало Ед реши, че Сумо се хвали, но после осъзна, че му вдъхва увереност. Ако „Табу“ беше на пирати, „Еспри Блу“ можеше да избяга.

— Нещо друго?

— Тегли шамандура със сонар.

— Какво?! — Стракан грабна бинокъла от ръцете му. Сумо имаше право. Зад кърмата се точеше кабел и в браздите между вълните подскачаше оранжева топка.

Хората на „Пинг-понг Табу“ не бяха пирати, нито терористи, а нещо много по-лошо. Претърсваха морското дъно и бяха екипирани със сериозна техника.

— Сумо, да отидем да се представим на нашите нови приятели.

— Добра идея. Може би вече са намерили рибата химера.

„Еспри Блу“ полетя с максималната си скорост от тридесет и два възела.

Китовата акула ги беше привлякла към открито море и се намираха доста далече от островите. Между двете яхти имаше около миля и половина. Докато се приближаваха, Стракан видя как вторият човек отива на кърмата на „Пинг-понг Табу“ и започва да издърпва шамандурата със сонара. Бял мъж. Висок и с тъмен слънчев загар, с бейзболна шапка и черни очила. Беше невъзможно да се каже нещо друго за него, освен че, разбира се, беше видял „Еспри Блу“ да се приближава и се махаше. Двамата със спътника му вероятно ги бяха помислили за полицаи, пирати или терористи от Абу Саяф.

„Пинг-понг Табу“ увеличи скоростта и Стракан викна на Сумо да кара по-бързо. От изпускателната тръба на „Пинг-понг Табу“ излезе облак дизелов пушек и тя се понесе по вълните, оставяйки разпенена диря. С такава преднина Сумо нямаше шанс да я настигне. Не можеше да мине напърно през канала. Нямаше избор, освен да плава по дългия път, около успоредните рифове. За по-малко от две минути другата яхта се скри зад най-близкия остров и вероятно се отправи към Тиоман.

Отказаха се от преследването. Щяха да загубят много гориво, за да покажат предимството си в скоростта. Доброто настроение на Стракан се развали. Беше зърнал бегло мъжа на руля... и отчаяно искаше да го види отблизо.

Беше три.

Сега, след като „Пинг-понг Табу“ се беше измъкнала, Ед искаше да поднови издирването, но Сумо беше непреклонен — скоро щяло да се свечери и не бивало да се приближават до рифа по това време на деня. Няма намерение да излага на опасност от сблъсък „Еспри Блу“ на помръкващата светлина.

Стракан го умоляваше, но Сумо не искаше и да чуе. Кей Ти взе страната на малайзиеца и не остави на Ед друг избор, освен да се откаже. От друга страна, денят не беше лош. Стракан беше направил

тридесет снимки на огромната китова акула. След това бе оцелял от грациозната и бърза атака на един от най-свирепите и красиви хищници в океана. Искаше му се да беше заснел и бялата акула, но беше прекалено зает с безопасността на Кей Ти.

Вечерта ядоха сурова риба тон. Дребсън я улови и я изкорми над перилата, а после я одра, изми я, нарязва я и я сложи в чиниите. Беше чудесна. Насладата на Ед беше помрачена единствено от измъчващия го спомен за човека зад руля на „Пинг-понг Табу“.

Ако не знаеше, че Ейдриън Хамилтън почти не напуска галерията си на Слоун стрийт, би се заклел, че този човек е кръстникът му.

42.

Стана на зазоряване. Дребсън и Сумо вече приготвиха закуската. Пили се появи малко след това и макар че беше последна, Кей Ти излезе на палубата точно в седем. Закусиха салата от пресни плодове. В седем и петнадесет „Еспри Блу“ вече се плъзгаше към рифа по гладкото като стъкло море.

От „Пинг-понг Табу“ нямаше следа. Бяха ги уплашили и Стракан се съмняваше, че ще ги видят пак. Двамата вероятно бяха учени и влачеха шамандурата със сонара с научноизследователски цели. Не можеше да ги обвини, че избягаха, когато „Еспри Блу“ обърна и се насочи към тях. Фактът, че мъжът на кормилото приличаше на Хамилтън, беше просто съвпадение. Хамилтън не обичаше да пътува по море. За него гмуркането беше като долнопробен нощен клуб в Сохо. Не би разпознал шамандура със сонар дори ако някой го удареше с нея по главата. Ед се упрекна за подозренията си. Напрежението от последните няколко дни явно му се отразяваше.

Сумо ги докара до мястото, където бяха видели китовата акула, превключи на автопилот и подновиха издирването, като се движеха в стесняващи се квадрати. Първата обиколка за сутринта им отне по-малко от половин час. Вече се приближаваха към успоредните рифове. Стракан беше настроен оптимистично. Търсенето достигаше връхната си точка. Беше убеден, че успоредните рифове крият нещо.

Остави Сумо да наблюдава „Фишфайндър“ и слезе в лоцманската кабина при Кей Ти, за да подготвят аквалангите. Реши, че тя може да дойде с него на първото гмуркане. Искаше да използва колкото е възможно повече от нейния кислород, така че когато се стигне до изследването на потъналия кораб, да разчита на личните си запаси. Пили предложи да му помогне с екипировката, но Ед отказа. Дребсън бе прибрал въдиците, макарите и стръвта в шкафчетата и лоцманската кабина беше на тяхно разположение.

Ед си беше донесъл два неопренови костюма. Единият беше дебел три милиметра и с къси ръкави и крачоли, а другият — пет милиметра и за цялото тяло. Като имаше предвид температурата на

водата, той избра първия — черен, със семпла бяла емблема на гърдите. Не искаше да прилича на германски турист, затова избягваше ярките цветове, харесвани от учениците в „Корал Краал“. С облекчение видя, че Кей Ти е скромна във вкуса си като него. Като повечето ѝ дрехи, и неопренът ѝ беше от „О’Нийл“, черен, със сини ивици на раменете. Изглеждаше топъл и често обличан — поредното доказателство, че тя е опитен водолаз.

Преди две години Ед си беше купил нов ПКП — приспособление за контролиране на плаваемостта: надуваем елек, който държеше акваланга. Джобовете му бяха пълни. От едната страна имаше плоча за писане, фенерче и ръкавици, а от другата — въже, надуваема шамандура и кутийка с трохи. Стракан редовно сменяше трохите. Неведнъж беше примамвал срамежливи обекти, за да може да ги снима.

Лодката се приближи до рифовете и мина покрай канала между тях. Сумо увеличи скоростта, за да прекоси по-бързите води. Стените на рифа създаваха естествен канал и водата там течеше като бърза река. Дизеловите мотори ръмжаха недоволено. Когато се изравниха с рифа вляво, Сумо повика Стракан на мостика.

Уредът за измерване на дълбочината показваше, че рифът се спуска стръмно надолу от височина петнадесет метра до дълбочина един километър. Морското дъно беше назъбено като хълмовете на Тиоман. Обикаляха около угаснал вулкан. Намираха се недалеч от линията на свързване на континенталните плочи на Азия и Австралия и дъното бе с драстични разлики в дълбочината. Промените в дълбочината означаваха и промени в температурата. Стракан предположи, че през канала минава голяма стара термоклинала и ще е студено, така че реши да облече целия неопрен.

— В канала е твърде опасно. Течението е много бързо. — Сумо поклати глава и се изплю над перилата.

Ед проследи накъде му сочи капитанът. Вълните се диплеха на равни промеждутъци. Нещата не изглеждаха толкова зле.

— Всичко ще е наред. На яхтата няма да ѝ стане нищо, ако я държиш в средата.

— Не. Прекалено плитко е. Водата е прекалено бърза.

Не бяха минали толкова път, за да се провалят на последното препятствие.

— Нищо няма да се обърка — настоя Стракан. — Двигателите са над хиляда коня.

— Не конските сили са проблемът, а коралите.

— Престани, Сумо.

Капитанът обаче не отстъпи, затова Ед опита друга тактика.

— Трябва да видим какво има в канала. Колко още пари искаш?

Кей Ти беше дошла при тях на открития мостик, слушаше съсредоточено и изчакваше подходящ момент, за да се включи в разговора. Стракан нямаше нищо против това. Отношенията ѝ със Сумо бяха по-добри и тя имаше по-голям шанс от него да го убеди.

— Не искам пари. Няма да отидем там. Прекалено е опасно. — Сумо заби показалеца си в гърдите на Ед и той залитна назад. Имаше чувството, че са го ударили. Лицето на малайзицеца потъмня от гняв и той спря лодката. Искаше ръцете му да са свободни, ако клиентът му реши да го убеждава със сила.

Стракан не го направи. Положението беше нелепо. Безизходно. Очите на Сумо му казваха, че по-скоро адът ще замръзне, отколкото да насочи лодката си към канала.

Разбира се, Сумо имаше право. Ед вероятно също щеше да откаже, ако лодката беше негова. Коралите бяха остри и на места се издигаха само на два метра под повърхността. Независимо дали се движеха по течението, или срещу него, трябваше да поддържат постоянна равномерна скорост, за да са сигурни, че ще имат достатъчно съпротивителна сила срещу потока. Най-дълбокото място в канала беше шестдесет метра. Дълбочината наоколо стигаше до няколко хиляди. Водата течеше в улея с около дванадесет възела в час. Ако плаваха по-бавно, лодката щеше да се обърне на една страна. Избягването на коралите в тези условия щеше да е адски рисковано.

Изведнъж Стракан осъзна, че и гмуркането няма да се увенчае с успех. Подводните течения убиваха повече водолази от всички други изненади. Всяка година в Женевското езеро загиваха трима-четирима души. Да не говорим, че там река Рона тече спокойно — а край островите Керкула течението препускаше като олимпийски спринтьор. Гмуркането можеше да е пагубно. Течението щеше да го отнесе за минути. Спуснеше ли се под водата, Стракан можеше никога да не излезе на повърхността, освен може би чак в Перу, с полуизядено, подпухнало и разлагащо се тяло.

Коварното местоположение го убеди, че каналът крие тайната на дядо му. Външните стени на рифа вероятно бяха посещавани много пъти, но едва ли имаше някой достатъчно луд, за да се гмурне в канала. Ако там наистина имаше потънал кораб, може би все още не беше открит.

В съзнанието му се оформи идея.

— Сумо, имаш ли друг сонар?

Малайзиецът потупа „Фишфайндър“ с огромната си лапа.

— Това е най-доброто.

— Да, убеден съм, но ми трябва още един. Имаш ли сонар, който да не е прикрепен за дъното на яхтата?

Сумо го погледна така, сякаш Ед се беше изплюл в храната му, после се усмихна и очите му потънаха в бръчките на лицето му.

— Разбира се. Имам всичко.

И изръмжа някаква заповед на Дребсън. След минутка пълничкият му племенник донесе бяло пластмасово куфарче и го сложи на палубата. В средата, между уплътненията от стиропор, имаше малък сонар и ръчен компютър. Около куфарчето беше увит кабел. Дребсън бързо сглоби частите, свърза кабела със сонара и включи компютъра.

— Какво е това? — попита Кей Ти.

— Ами сонар. Хидролокатор. Открива разни неща в морето. Обикновено го прикрепяме към шамандура и го влачим зад лодката. Като онзи, който видяхме вчера.

— Идеално — отбеляза Стракан.

Трябваше им точно това. Подводниците използваша по-големи апарати за издирване на вражески плавателни съдове. Сонарът излъчва високочестотни звуци във водата и улавя отразените в големи предмети вибрации. Сумо търсеше риби меч или риби тон, а Стракан — потъналия кораб на дядо си.

— Какъв обхват има? — попита Ед.

— Петдесет метра.

Стракан погледна канала. Беше дълъг колкото писта за спринт и тройно по-широк. Трябваше да минат няколко пъти.

— Сумо, искам да ни докараш до началото на канала. Ще се гмурнем с водолазните елечи и ще влачим сонара. Ако долу има нещо, уредът ще го засече.

Всички го погледнаха така, сякаш си беше загубил ума, но на Ед не му пукаше. Може би щеше да успее. Нямаше по-добри идеи и следователно нямаше какво да изгуби.

— Щом навлезем в течението, карай около другата страна на рифа. Вземи ни от отсрещния край. Би трябвало да намалим скоростта на петдесетина метра от изхода. Чакай ни и ни хвърли въже, докато минаваме.

Ед не изчака да обсъдят предложението му, а слезе по стълбата в лоцманската кабина. Водолазният му елек го чакаше на една от пейките. Той го нахлузи на раменете си, закопча каишките и духна в клапана. Кей Ти реши, че си заслужава да опита, и дойде при него. Даде му сонара и облече неопрена си. Сумо насочи „Еспри Блу“ към канала.

Играта започна.

43.

Сумо обърна на сто и осемдесет градуса и яхтата се понесе към бързите води. Течението я повлече и Стракан го видя как върти кормилото, за да я удържи. Колкото по-нататък отиваха, толкова повече тяга подаваше Сумо на моторите. „Еспри Блу“ се придвижваше като че ли с по няколко сантиметра в секунда.

— Давай! Давай! Давай! — изрева Сумо.

Хванати за ръце, Ед и Кей Ти се затичаха по задната палуба и без да си правят труда да отворят портата, прескочиха перилата на кърмата. Сумо увеличи скоростта още докато летяха във въздуха. Моторите се напрегнаха до краен предел. Кей Ти и Ед изплуваха на повърхността в облак от дизелови изпарения, но не останаха дълго в тях. Стракан едва имаше време да пусне сонара — и течението ги понесе.

На Кей Ти май й хареса и изпищя от удоволствие. Завъртя се в кръг и наплиска лицето му. Приливът се оттегляше. Двамата се носеха към открития океан. Той стисна ръката й, но без да изпуска от поглед компютъра. Сумо ги беше оставил от лявата страна на канала и вече го бяха преполовили. Сонарът излъчваше пулсации в петдесетмилиметрова дъга. Три преминавания на еднакви интервали щяха да са достатъчни.

След минута стигнаха до по-бавно движещи се води. Сонарът не регистрираше нищо, но пък това бе само първият опит. Ед и Кей Ти се качиха на яхтата.

— Открихте ли нещо? — попита Дребсън.

— Не. Нищо.

— Ще опитате ли пак?

— Да.

Дребсън се втурна към мостика, за да съобщи новината на чичо си. Ед му изкрещя да не бърза, запали цигара и изпи чаша студен чай. След десет минути двамата с Кей Ти бяха готови да се гмурнат пак.

Този път Сумо ги пусна в средата. Водата тук течеше малко по-бързо. Испитаха същото въодушевление, когато течението ги повлече и

ги запремята в канала.

„Еспри Блу“ се движеше успоредно с тях от другата страна на стената на рифа. Стракан не откъсваше очи от сонара. Ами ако намереха нещо? Какво щяха да правят? Сумо беше непреклонен, че няма да вкара яхтата в канала. Е, за това щеше да мисли, ако наистина намереха нещо. Но и този път не откриха нищо.

Уморени и разочаровани, Стракан и Кей Ти решиха да си починат по-дълго, за да възвърнат силите си. След късния обяд и кратката почивка се спуснаха от дясната страна на канала за трети и последен път. Тук течението беше по-бавно. Приливът се обръщаше и започнаха да търсят от другия край. Ед отчаяно се молеше сонарът най-послед да издаде звук.

Докато се носеха към Керкула Кетам, осъзна, че каналът се намира точно срещу един нос, който познаваше от картата. Наричаше се Дракон — и Стракан разбра защо. Скалите се появяваха от морето в дълга линия и постепенно се сгъстяваха към пясъчната ивица. От разстояние приличаха на опашка на гуцер. Можеше дори да се различат очертанията на тяло и глава.

И изведнъж Стракан разбра как дядо му е успял да определи точните координати. Ако бе влязъл в канала, корабът сигурно беше потънал срещу нос Дракон. Ед се съсредоточи върху компютъра и се помъчи да му внуши да намери кораба.

Сонарът мълчеше.

Стракан и Кей Ти плуваха в кръгове, чакаха „Еспри Блу“ да ги вземе и отбягваха погледите си. Не пророниха и дума. Кей Ти усещаше, че моментът не е подходящ, за да се опита да развесели Стракан, и направи единственото разумно нещо: затвори очи, за да се наслади на слънцето.

След малко се качиха при другите. Дребсън взе сонара и им донесе зелен чай и кокосов орех. Луната вече се беше издигнала. Оставаха само още два часа дневна светлина. Ед се чудеше какво да прави. Беше наел лодката за още един ден, но нямаше смисъл да остават. Ако тръгнеха довечера, щеше да спести много пари. Сонарът не бе открил нищо. Трите преминавания по канала доказаха, че там няма потънал кораб. Многообещаващото място се беше оказало празно. Пътуването започваше да се оформя като пълна загуба на време.

Можеше да си запази парите и да продължи да се занимава само с фотография, но вместо това се беше впуснал в гонене на вятъра. Нямаше потънал кораб. Нито съкровище. Никакво злато — а само смъртоносен канал от пясък и солена вода. Обзе го отчаяние. Последната му надежда да организира фотографско сафари на Карибите угасна.

Като всичко останало на борда, ръчният сонар на Сумо беше в отлично състояние. Нямаше начин да е разбрал погрешно показанията му. Ако в канала имаше нещо голямо, уредът щеше да го засече. От друга страна, малко вероятно беше Артър Стракан да е допуснал грешка. Хамилтън беше потвърдил, че корабът е потънал някъде в крайбрежието на Малайзия, и Ед не можеше да си представи, че дядо му се е объркал.

Спомни си за книгата на лавицата в дома на Моли. „Потънали кораби през Втората световна война“. Може би ако я беше прегледал, щеше да разбере, че корабът е бил открит и изваден преди години. Всъщност това беше много вероятно. Японското и британското правителство сигурно знаеха за изчезването му и го бяха търсили. Британското разузнаване вероятно беше разпитвало дядо му.

Беше ли им казал къде е корабът? Едва ли. Защо си бе направил труда да изработи копчетата за ръкавели и да измисли гатанката, ако играта беше свършила? Не. Дядо му сигурно бе казал, че не знае къде е корабът. Не беше трудно. „Беше тъмно, сър. Носих се по вълните няколко мили, преди да ме изхвърлят на брега. Не знам, сър. Имаше някакъв остров, само това помня.“

Трябваше да има друго обяснение. Може би координатите не отбелязваха мястото на потъването, а друго събитие в миналото на Артър Стракан. Или отбелязваха мястото точно, но Ед не трябваше да търси потънал кораб, а нещо друго. А може би изобщо не бяха географски координати, а шифър, който не беше успял да разгадае?

„Пълен провал.“ Думите отекнаха в съзнанието му като куршуми.

Постепенно проумя истината. Беше объркал всичко. Решението на гатанката беше остроумно, но грешно. Беше се върнал на стартовата позиция. Трябваше да започне отново и да анализира стихчето ред по ред.

Запали цигара. Не знаеше какво друго да направи. Седеше и пушеше. Ако не беше толкова погълнат от мислите си, щеше да чуе, че Пили Паранг използва радиопредавателя, и това щеше да му се стори странно.

44.

Седеше и мислеше.

Кей Ти дойде при него. Беше с обикновен син саронг, тънкият плат плющеше по краката ѝ като знаме на пилон. Тя се уви по-стегнато и това даде възможност на Ед да зърне невероятните ѝ стройни крака. Сърцето му пропусна един удар. Беше невероятно красива.

И го интригуваше. Въпреки че беше разочарована от Майк, се държеше с него абсолютно спокойно. Все едно нямаше какво да крие и да доказва. Същинска риба в свои води. Беше крехка, но и силна. Беше чувствителна и докачлива, но можеше да е и нежна и сдържана. Имаше чувството, че я познава, откакто се е родил.

Последните два дни ги бяха сблизили. Харесваше му посоката, в която се движеха нещата, но след като в началото го беше упрекнала за държането му, нямаше намерение да предприема първата стъпка. Усмиваше се достатъчно, за да ѝ покаже, че е неговият тип, въпреки твърдението си, и тя реагираше, като ставаше все по-дръзка. Сега седна до него и коленете им се допряха.

Предишната нощ бяха стояли до късно, говориха за Кюрасао. Ед ѝ разказа за плановете си да построи бунгало на плажа в залива Сан Михиел, да си купи яхта и да организира фотографско сафари около Аруба и Бонайре. Кей Ти все още не знаеше за Моли Нокрис и наложената му забрана да посещава Кюрасао и Стракан се преструваше, че тези неща не са се случили. Не искаше да разваля вечерта.

— Горе главата, Ланселот. Хайде да се гмурнем.

Беше четири следобед. Този ден бяха похарчили почти хиляда долара, а дори не бяха слагали аквалангите. Кей Ти имаше право — гмуркането щеше да му се отрази добре и да му помогне да се отпусне.

Ед извика Сумо и му каза да ги закара на външната страна на рифа вляво, в безопасната зона на стената на канала.

Когато стигнаха, надникна през перилата. Рифът се спускаше почти отвесно. Гмуркането щеше да е интересно. Ед не искаше да пускат котва, за да не повредят коралите, така че каза на Сумо да

следва мехурчетата от аквалангите им. Щяха да се спуснат на двадесетина метра. Четиридесет минути щяха да са достатъчно.

Гмурнаха се покрай рифа. Гледката беше зашеметяваща. Видимостта беше тридесет и пет метра. Коралите се сгъстяваха. Дъното беше осеяно с морски звезди, морски краставици и празни раковини. Заобикаляха ги ята от риби пеперуди, същински падащи листа. В пасаж прозрачни дребни рибки се беше приютила морска игла. Встрани от наклонения риф проблясваха в сребристо по-големи риби, после се разтапяха в сенките.

Ед се поотпусна. Никой в морските дълбини не се интересуваше от положението му. Наследствата, обвиненията в среща с цел изнасилване, редакторите от „Нешънъл Джиографик“, непочтените кръстници и инспекторите от Интерпол ставаха безсмислени в подводния рай. Рифът правеше всичко възможно да повиши настроението му и да му вдъхне надежда. Ако му дадеше още двадесет минути, може би щеше да успее.

Покрай тях мина октопод — използваше невидима реактивна изтласкваща сила. Стракан протегна ръка да го докосне, но октоподът се стрелна надолу, към скалите. Кей Ти го последва. Ед заплува след нея.

Октоподът се скри в някаква дупка и Стракан извади фенерчето от джоба на елека си. В някой момент през последните сто години тук беше станало срутване — океанското дъно се беше размърдало в съня си. Фотоапаратът му беше готов в другата ръка. Октоподите имат колоритни отънъци и са зрелищна гледка. Ед надникна в пролуката. Лъчът на фенерчето освети малка част от мрака и Стракан бръкна в дупката, за да подмами октопода да излезе.

Това беше глупаво. Ужасен, октоподът изпусна облак черно мастило, изскочи, блъсна ръката му и той изтърва фенерчето. „Неблагодарен нещастник — помисли Ед. — Можеше да те направя прочут.“

Бръкна навътре в дупката. Не напипа нищо и се помъчи да откърти камъка с надеждата да намери фенерчето. Камъкът беше голям колкото плажна топка. Трябваше да използва всичката си сила, за да го отмести. Коралът го беше циментирал за съседите му, но накрая той започна да се клати. Ед не даваше добър пример на Кей Ти, но фенерчето беше скъпо и той нямаше намерение да го оставя тук. Не и

след като договорът му с „Нешънъл Джиографик“ беше изложен на риск. Ферховен сигурно вече се беше представил на Маколи Гилкрисст и бъдещите доходи на Стракан и доброто му име висяха на косъм.

Кей Ти го потупа по рамото и предупредително размаха пръст. Ед се наежи. Знаеше как да опазва природата и не искаше лекция, че не трябва да поврежда рифа. Изпуснатото фенерче обаче заплашваше да нанесе поражения на портфейла му. Пък и ако не бяха неговите снимки, хората нямаше да знаят какво да опазват. Беше си заслужил правото да премести един-два камъка. Нямаше начин да обясни всичко това на Кей Ти, затова написа на дъската: „Помогни ми“.

Тя не го направи.

Това обаче нямаше значение. Камъкът най-после престана да се съпротивлява и се откърти във вихрушка от корали и пясък. Нещата са много по-леки във водата и Стракан го търкулна по склона. Камъкът се устреми надолу и изчезна в бездната. Никой от двамата не беше подготвен за онова, което видяха на неговото място.

Водолазните инструктори ги наричаха „изолирани околни среди“, но за Стракан това си бяха обикновени пещери.

45.

Ед сякаш отмести плочата от гробница. Под тях зейна черна дупка и те се вторачиха в нея. В бездната като снежинки падаха отломки от изкъртения корал. Стракан и Кей Ти отместиха очи от дупката и се спогледаха.

От фенерчето на Ед нямаше и следа. Беше паднало толкова надълбоко, че светлината му не се виждаше. Дъното очевидно беше много надолу. Имаха чувството, че са повдигнали капак и са открили кратера на угаснал вулкан. Стракан избърса плочата и написа на Кей Ти: „Взemi другото фенерче от чантата ми. Завържи го за колана с тежестите и го пусни. След пет минути излизам.“

Тя го погледна така, сякаш искаше да каже, че не е дошла с него, за да му слугува, така че Ед ѝ изпрати няколко целувки и примига като предано куче. Кей Ти грабна плочата от ръката му и написа отговора си: „Добре. Не се бави. Не влизай дълбоко в пещерата“.

Той кимна. Това беше едно от първите правила в гмуркането. Не влизай в затворени пространства, ако не си обучен и нямаш подходяща екипировка и поне един другар.

Второто правило беше не по-малко важно, що се отнасяше до Стракан. „Не противоречи на Кей Ти Лукър, ако не искаш да бъдеш жестоко наказан.“ Ед вече си представяше гнева ѝ, ако изследваше пещерата без нея. Опасенията му обаче бяха излишни. Нямаше никакво желание пак да се заклеци. Нужна му беше само повече светлина, за да намери фенерчето.

Кей Ти се обърна да отплува, но Ед я хвана за глезена и я дръпна. Бяха под водата вече петнадесет минути. Той посочи часовника си и ѝ показа пет пръста, после три. Три минути на дълбочина пет метра, стандартната почивка за безопасност и основна процедура след всяко гмуркане на повече от осемнадесет метра. В противен случай организмът не може да отдели азота. А излишъкът на азот в кръвта води до декомпресия или така наречената кесонна болест.

Кей Ти завъртя очи, за да му покаже, че не е забравила, после ритна с плавниците и се издигна. Ед издуха няколко кръгчета въздух,

които да я гонят по пътя ѝ, и зачака. Животът в пещерата по принцип беше оскъден, но достатъчно оживен, и Стракан знаеше, че ще намери нещо, заслужаващо да бъде заснето.

Повдигна друг камък, по-малък, и видя млада каменна риба, сляла се с дъното. Беше дълга само половин педя, но въпреки това беше по-смъртоносна от гигантската акула от предишния ден. Каменната риба има тринадесет остри като игли бодливи шипа на гърба и всеки е снабден с жлеза, която изпуска отрова, когато я настъпиш. Стракан нямаше намерение да я докосва. Настрои светломера и направи три снимки. Във водата имаше множество частици и светлината не беше идеална. Фотографиите на каменната риба нямаше да станат хубави. Това беше жалко, защото рибата нямаше нищо против да я снимат. Стоеше абсолютно неподвижно и не реагираше на светкавицата.

Ед все по-силно се изкушаваше да разгледа пещерата, въпреки че изпитваше опасения и се колебаеше. Е, щеше да надникне набързо. Нямаше да му се случи нищо лошо. Беше пропътувал половината земно кълбо, за да се гмурне тук — сега ли да се чуди и да играе по правилата?

Кей Ти щеше да му донесе резервното фенерче чак след няколко минути. Пролуката беше достатъчно широка. Нямаше опасност аквалангът му да се заклепти, както беше станало на рифа Ха Ха. Щеше само да надзърне. Кей Ти нямаше да разбере.

Стракан издиша и се вмъкна между скалите.

И се озова в друг свят. От цепнатината проникваше достатъчно светлина и той видя тавана на огромна пещера. Приличаше на катедрала от корали. Лишена от слънчевите лъчи, водата беше няколко градуса по-студена и невероятно чиста. Тук не растяха водорасли и нямаше планктон. Стракан сякаш се гмурна в течен кристал.

Опитните водолази се придържат към закона за трите трети. Една трета от запаса от въздух, за да стигнеш там, където искаш, една трета да се върнеш — и една трета за непредвидени случаи. Бяха му останали две трети от кислорода и той реши, че този запас е достатъчен. Консумацията на въздух се определя от няколко фактора. Техниката и капацитетът на белите дробове са два от тях, а страхът, студът и дълбочината са другите. Стракан не се безпокоеше за първите

два фактора. Проблемът бяха следващите три. Щеше да изразходва кислорода си бързо. Наистина трябваше само да надникне.

Спусна се по-надолу, за да види колко дълбока е пещерата. Сърцето му блъскаше като обезумяло. Все още нямаше следа от фенерчето. Вероятно бе изчезнало в пясъка на дъното. Ед почувства, че е попаднал на нещо. Уредът за измерване на дълбочината показваше четиридесет и пет метра. Дупката над него светеше като ореол. Той заплува надолу в снопа светлина. Имаше усещането, че влиза в криптата на катедрала.

Слънчевата светлина намаля и на петдесет метра лъчът угасна. Без да губи кураж, Стракан продължи да плува в мрака. Овладяваше страха си с мисълта, че все ще намери пътя обратно. Можеше да излезе винаги когато поиска, щом намереше снопа слънчева светлина. Това имаше резултат още три метра. А после той се уплаши.

В пещерата цареше непрогледна тъма. Все едно се намираще в шахта на изоставена мина или в космоса и беше безтегловен. Далеч от естествената среда на човека. Протегна ръце да се защити. Нямаше представа от какво. Може би нещо дебнеше само на няколко сантиметра. Скали или термоклинали. Или нечии зъби. А може би се спускаше в дълбока стесняваща се пукнатина, задънена улица без пространство, където да се обърне.

Не виждаше протегнатите си напред ръце и дълбокомера на китката си и започна да измерва дълбочината наум. По един метър за всяко ритане с плавниците. Петдесет и три, петдесет и четири метра. Нищо. Само мрак. Реши да стигне до шестдесет метра.

Вероятно беше открил падина, съперничеца на Марианската, която се намираще в югозападното крайбрежие на Гуам и всъщност не беше далеч. Според изчисленията се предполагаше, че Марианската падина е дълбока единадесет хиляди метра. Ед беше достигнал петдесет и седем. Дишането му наподобяваше порив на вятър в тъмна нощ. Кънтежът на страха беше единственият му ориентир.

Мракът беше непрогледен. Стракан поемаше твърде голям риск. Петдесет и осем метра. Можеше да дойде отново със специална екипировка. Петдесет и девет. Фенерчета и сигнални ракети. Шестдесет метра. Дори неопренът му не беше достатъчно топъл. Шестдесет и един. Разтрепери се от студ. Време беше да излиза. Шестдесет и два. Гмуркането беше донякъде успешно. Беше открил

подводна пещера, която заслужаваше да бъде изследвана по-внимателно. Шестдесет и три метра. Нямахте нищо срамно, ако се откажеше. Шестдесет и четири. „Добре. Стига толкова.“

И точно когато стигна шестдесет и пет метра, ръката му се удари в нещо твърдо, плъзна се по него и той го закачи и с рамо. Не плуваше бързо, но сблъсъкът го изненада и той се дръпна от ужас. Засмука наустника и дишането му стана като на Дарт Вейдър.

Когато нощем се препъваш към банята, ръцете ти са протегнати напред само като предпазна мярка. Ако се блъснеш в нещо, знаеш какво е. Изругаваш, но не ти става лошо от прилив на адреналин. Не се задъхваш, сякаш поемаш въздух за последен път. Не размахваш ръце, за да запазиш равновесие. Ед направи всичките тези неща и изразходва ценен въздух.

Опипа с пръсти мрака и отново докосна неравна повърхност. Вероятно беше скала. Беше стигнал до дъното. За трети път прокара пръсти по нея. Сърцето му заблъска като обезумяло. Нещото под дланите му не беше създадено от природата и сякаш продължаваше безкрайно.

Придвижи се два метра наляво. Имаше представа от какво е направена повърхността. Не беше скала. Сви пръсти и почука. Звукът отекна в пещерата зловещо силно като звън на погребална камбана. Дрънчене на метал. Предметът беше стоманена плоскост.

Въображението му се развихри, обзе го въодушевление. Искаше да изследва по-нататък, но въздухът му свършваше. Нямахте светлина. Проучването беше невъзможно. Трябваше да изплува. Размаха плавниците, но в същия миг си спомни, че носи фотоапарат. Беше се превърнал в придатък на тялото му. Можеше да работи с него със затворени очи. На тъмно.

Настрои светкавицата на максималната яркост, насочи обектива по дължината на стоманената повърхност и натисна копчето. Пространството наоколо мигновено се озари от ослепителна бяла светлина, досущ мълния в тъмна нощ.

Стоманената плоча беше огромна и ръждясала. Стракан видя болтовете, които я скрепяха. Беше широка и се извиваше наляво. Това показваше, че Ед все още не е стигнал до дъното на пещерата.

А после всичко изчезна. Отново настана мрак, още по-непрогледен.

Той се придвижи наляво, плъзгаше ръка по металната плоскост. Извивката ставаше все по-изпъкнала... и изведнъж свърши. Пръстите му докоснаха ръб. Вече беше сигурен какво е намерил. Спря, отдалечи фотоапарата на една ръка разстояние от себе си и отново натисна копчето.

Пещерата пак се озари от ослепителна бяла светлина, само за част от секундата. Това обаче му беше достатъчно, за да потвърди, че теорията му е правилна. Видя ги — на тридесет метра вдясно. Снимката беше историческа. Двете дула на ръждясало противовъздушно оръдие на борда на японски кораб.

Беше намерил наследството си.

46.

На Пили Паранг му бяха необходими само четиридесет и пет секунди, за да превземе „Еспри Блу“. Стракан и момичето бяха във водата и той можеше да се справи с останалите. Единствената помощ, от която се нуждаеше, бяха елементът на изненада и револверът.

Беше взел оръжието от шкафчето в лоцманската кабина по-рано през деня и го беше скрил в главната каюта така, че да е готов, когато настъпи моментът. Даде на гмуркачите десет минути и пристъпи към действие. Знаеше, че когато се спуснат на повече от осемнадесет метра, ще трябва да направят почивка за безопасност, преди да изплуват на повърхността. Това му гарантираше най-малко пет минути.

Отмъщението изисква чакане и търпение, а Пили Паранг жадуваше за отмъщение. Омразата му към Стракан беше като отрова, просмукваше се във вените му и обагреше кръвта му в черно като мастило. Стракан бе човекът, който ги беше предал. Човекът, виновен за смъртта на Руни.

Шлифовчикът беше видял всичко с очите си и се беше заклел в живота на детето си. Пили му пишеше писма, докато беше в затвора, накара го да му разказва историята отново и отново, запомни всяка подробност и си я представяше толкова ясно, сякаш беше присъствал.

Гореща вечер в центъра на Куала Лумпур. Препълнен бар. Брат му, облечен в тениска и джинси „Ливайс“, разговаря със Стракан, Анвар и двама други куриери. Пият бира. Стракан излиза да се обади по телефона. След минута полицаите нахлуват в заведението през задния вход. Стракан се връща, за да провери дали сигналът му е приет, после побягва като жалък страхливец, какъвто си беше. Анвар каза, че Руни се съпротивлявал смело и достойно и повалил няколко ченгета, но накрая те надделели. Удряли го дълго след като изпаднал в безсъзнание и когато го повлекли навън, бил отпуснат като труп. Пили научи новината чак след няколко дни, когато съдията от Върховния съд вече беше издал заповед да изключат животоподдържащия апарат на брат му.

И виновникът беше Стракан.

Ед Стракан. Пили мислеше, че никога повече няма да го види, но Господ му го изпрати отново. Какво друго обяснение можеше да има? Стракан се бе появил ненадейно от другия край на света. Беше дошъл на Тиоман и го бе потърсил, твърдеше, че му е приятел. Това си беше дар божи. Господ искаше Пили да отмъсти за убийството на брат си.

Пили изгаряше от нетърпение да го направи незабавно, но знаеше, че е по-добре да изчака. В честен двубой Стракан би го победил, но Пили го превъзхождаше в *нечестната* игра и ако беше търпелив, щеше да измисли нещо хитро. Шансовете да го хванат в малката островна общност бяха големи. Хората щяха да говорят. Да задават неудобни въпроси. Ето защо, когато видя, че Стракан гледа „Ариадна“, идеята да го убие в морето му се стори прекрасна и логична. Ако си разчистеше сметките със Стракан на Тиоман, всичко щеше да свърши прекалено бързо. Омразата го измъчваше вече десет години. Щеше да издържи още няколко дни.

След като разбра, че Стракан търси лодка, качването на борда беше по-лесно, отколкото предполагаше. Отмъщението беше идея, която японците разбираха добре, и Уакахама веднага му разреши отпуск. В същото време любовта на Сумо към американските долари беше по-силна от неприязънта му към нежелани гости. Пили обаче продължи да чака, черпеше от неподозирани запаси самообладание, докато не разбра какво е намислил Стракан. И след това вече нямаше причина преструвката да продължи. Пили познаваше архипелага Керкула и въпреки че не беше водолаз, бе израснал сред хора, цял живот ловили риба край тези острови. Тук нямаше потънал кораб. Експедицията на Стракан беше изгубена кауза, халюцинация, мотивирана от алчност.

Пили беше донякъде разочарован. Испитваше уважение, но и завист към джентълменското отношение на Стракан. За известно време, разбира се, съвсем кратко, беше заблуден от юношеския му ентузиазъм. Беше си позволил да мисли, че пътуването може да му донесе и материални облаги освен отмъщението. След като обаче разбра какви са намеренията на Стракан, прогони тези мисли от съзнанието си. Нямаше да спечели нищо и това означаваше, че няма причина да протака.

Планът му беше великолепен. Отмъщението щеше да е зрелищно. Пиршество на възмездие, състоящо се от две блюда. Щеше да има косвени жертви, но това беше допустимо, като се имаха предвид обстоятелствата. Познаваше Сумо и Дребсън от много години, но те бяха от континента и идваха на Тиоман само през туристическия сезон. Не му бяха приятели, а познати. Бяха заменими. Животът им не означаваше почти нищо в контекста на отмъщението му.

Огромният капитан беше с гръб към него на открития мостик. Чу, че Пили се приближава, но му заговори, без да се обръща. Грешката щеше да му струва скъпо. Пили се почувства малко нелепо, докато стоеше до извитата пейка зад стола на Сумо. Само така можеше да му нанесе поразяващ удар отвисоко. Дръжката на револвера се стовари с огромна сила върху главата на Сумо, той рухна върху командното табло, без да издаде звук, като прострелян дивеч. Пили го сграбчи за яката и го смъкна от контролните уреди, после тръгна да търси Дребсън.

Намери го в главната каюта. Момчето беше в камбуза, режеше риба и приготвяше къри. Видя револвера в ръката на Пили и веднага разбра, че положението е на живот и смърт. Пили остана смаян от смелостта му. Страхът в очите на Дребсън продължи не повече от секунда. След това те се присвиха и инстинктът за оцеляване се задейства. Пили видя как Дребсън стисна кухненския нож и натисна спусъка.

Куршумът улучи момчето под рамото и го завъртя. То се блъсна в мивката и се свлече по корем на пода. Пили изчака тридесет секунди, целеше се в главата му, но Дребсън не помръдна — също като чичо си. Локвата кръв под лявото му рамо убеди Пили, че не е необходимо да стреля втори път.

Отмъщението беше все по-близо. Яхтата вече беше негова. По-късно щеше да я запали, за да изглежда като нещастен случай. Все още не беше решил дали да е скъсана тръба за гориво, или спукан цилиндър с газ в камбуза. Нямахше да има веществени доказателства, нито разследване. След това щеше да се върне със спасителната лодка на островите и да чака „Фубуки“ или хеликоптерът ѝ да го приберат. Вече се беше обадил по радиопредавателя на японската яхта, за да съобщи местоположението си и да каже на Уакахама сан, че ще е готов да го вземат, след като се мръкне. Оставаше му да направи само едно.

Отиде на мостика и закара яхтата над гмуркачите, спря и погледна надолу. Мехурчетата им излизаха на повърхността на равни интервали и в две отделни струи — Стракан и Кей Ти очевидно вече не бяха заедно. Единият излизаше. Пили се вгледа по-внимателно и забеляза във водата тъмен силует. Младата жена бе на дълбочина пет метра и бе заела поза „лотос“ — почиваше си. Беше хубава. Жалко, че се беше появила на неподходящото място в неподходящия момент. Пили не изпитваше угризения, че я е включил в отмъщението си. В края на краищата той само изпълняваше божията воля.

Стисна револвера и тръгна да я посрещне.

47.

Корабът лежеше на морското дъно, затворен в гробница. Стракан се сещаше само за едно обяснение за това.

Някога пещерата вероятно бе представлявала кратер на вулкан, страничен отвор в стръмния склон, покрай който се бяха гмурнали. С времето върху кратера беше израснал рифът, беше образувал тънка кора от корали и бе затворил пещерата. Стотици, хиляди, дори милиони години по-късно японският кораб бе спрял, за да вземе група военнопленници от Куантан. Потеглил и го връхлетяла буря. Капитанът изгубил пътя в лошото време. В бързината си да избегне плиткия канал между двата рифа се беше блъснал във външната им стена и коралите се бяха врязали в корпуса.

Пробитият кораб се бе разцепил като консерва, бе се напълнил с вода, бе потънал, плъзнал се беше по склона на рифа и беше стигнал до покрития с корали кратер. Кората се бе вдлъбнала под тежестта му, пещерата се бе отворила и той бе паднал през нея като камък.

Целостта била временно нарушена — но процесът бе започнал отново. Рифът се беше сраснал повторно. В тези води това става много бързо, растежът стига до един метър годишно. За шестдесет и три години океанът бе имал достатъчно време да скрие съкровището си. Морското дъно беше погълнало плячката като гигантска мида и се беше затворило за любопитни очи. Потъналият кораб бе останал тук неоткрит от 1942 година, невидим за човешко око и неоткриваем за сонар. Местонахождението му беше известно само на единствения оцелял.

Но вече не беше така.

Стракан си представи как паниката обзема хората на борда. В суматохата дядо му беше избягал. Останалите се бяха удавили, но Артър Стракан беше плувал или се беше носил по вълните две мили до брега — и се беше ориентирал къде е мястото на корабокрушението по отличителните очертания на нос Дракон. Той бе знаел японски — значи бе разбрал, че на борда има нещо ценно. После, вероятно след края на войната, бе проверил на картата на Южнокитайско море и бе

разпознал архипелага Керкула и нос Дракон, и за да гарантира запазването на тайната, беше отбелязал местоположението на кораба върху две сребърни копчета за ръкавели, древна статуя и преправена детска песничка.

Онова, което беше на борда, щеше да е по-ценно след шестдесет години. Ед все още не беше проумял напълно тази част, но стихчето на откраднатата картичка започваше да придобива повече смисъл.

*И в годината шейсета,
като събереш и двете,
ще си струват пак среброто,
но ще стигнеш до златото.*

Затова значи дядо му и баща му не бяха положили усилия да извадят плячката. Те бяха пазители на тайната, но се бяха отказали да я разкрият и му бяха дали копчетата. Отначало едното — а после като магнит и другото бе потърсило другарчето си. Двете късчета метал се бяха привличали във времето и пространството. *Ин* и *ян*. Ляво и дясно. Географска ширина и географска дължина.

Стракан не знаеше какво да направи в този трогателен момент, така че извади наустника, измъкна верижката изпод неопрена и целуна копчетата. „Благодаря, дядо“ — промълви и загледа как мехурчетата отнасят думите му към повърхността. Това беше най-малкото, което можеше да направи, а после благодари и на баща си и накрая се разсмя радостно.

Мигновено разпозна симптомите на кесонната болест — сигурен знак, че трябва да излезе от водата. Беше разговарял с водолазните физиолози и те все още не бяха наясно какво предизвиква чувството на еуфория, но бяха единодушни по въпроса, че азотът в кръвта се разтваря и се превръща в мастно вещество, обвиващо нервите. Масите пък смущаваха предаването на нервните импулси. Само по себе си това не е опасно, но може да те накара да правиш опасни и непредсказуеми неща като например да говориш на мъртвите си роднини, когато трябва да се измъкнеш на повърхността.

Стракан отново щракна със светкавицата на фотоапарата, за да провери колко въздух му е останал. Имаше едва шестдесет бара.

Стрелката клонеше към червеното. Време беше да излезе. Можеше да дойдат пак с фенерчета, сигнални ракети — и истинска еуфория, а не предизвикана от азота.

Оттласна се от кораба и размаха плавници, за да се издигне нагоре.

Плуваше бавно, за да пести въздух. Гмуркането на шестдесет и пет метра беше страшен риск с традиционната смес от кислород и въздух. Трябваше да направи няколко спирания за декомпресия по пътя нагоре. Щеше да е по-добре да има лека смес за дишане, в която азотът да е заменен с хелий или водород. Каза си да запомни да провери кое ще е по-подходящо за следващото му посещение.

Първото спиране бе на тридесет и пет метра, на входа на пещерата. Ед стоя там десет минути. Не му беше скучно, защото трябваше да свърши някои неща — по-точно да намери камъни, с които да скрие отвора.

Едва ли някой щеше да се гмурне тук, преди да се върнат, но Стракан нямаше намерение да рискува и да позволи на друг да участва в играта. Първият камък се беше търкулнал надолу по склона, затова той потърси наоколо и откри гигантска мидена черупка. Сложи я върху дупката като капак и после я замаскира с мъртви корали, камъчета и шепи пясък. Прикритието изглеждаше като създадено от природата.

Тъкмо преди да заплува нагоре, отново забеляза каменната риба. Не беше помръднала от мястото си. Стракан се вгледа по-отблизо и разбра защо. В хрилете ѝ се беше заклецило нещо сребристо, може би станиол или халка от кутия сода или бира. Несъмнено бе дело на човешка ръка и ако още малко останеше в хрилете на рибата, щеше да я убие, преди да има възможност да порасне. Ед поклати глава. Човешките боклуци замърсяваха околната среда дори в такова отдалечено място като архипелага Керкула.

Операцията щеше да е деликатна и изискваше ръкавици и пинцети, но мисълта да остави каменната риба да умре изобщо не му мина през ума. Той извади пластмасовата кутия от джоба си, изсипа трохите, предпазливо взе рибата и я пусна вътре. Добави няколко камъчета, така че рибата да се чувства като у дома си, и затвори капака. Кутията беше достатъчно голяма, за да запази живота на каменната риба, докато Стракан се върнеше на лодката и махнеше металната частица. Той пхна кутията в джоба си... и в същия миг

осъзна, че не вижда колана с тежестите на Кей Ти, нито второто фенерче.

Кей Ти не се беше гмурнала, за да му донесе фенерчето.

48.

Корпусът на „Еспри Блу“ беше точно над Ед. Коланът с тежестите би трябвало да е наблизо. Стракан заплува и се заоглежда. Кей Ти се беше гмурнала, за да му донесе фенерчето.

Това обаче нямаше значение. Долу в пещерата му трябваха бавно горящи сигнални ракети, а не фенерчета с батерии. Ед отново спря, за да направи следващата почивка — десет минути на всеки десет метра. Секундите се влачеха като години. След седем минути чу приглушен удар от лодката горе. Звукът се разпространява бързо във водата и затова морските бозайници го използват, за да общуват. Дълбочинна бомба, взривена в Австралия, може да се чуе със сонар чак на Бермудите. Този глух удар не беше от дълбочинна бомба, но въпреки това прозвуча обезпокоително. Сумо беше строг и взискателен капитан и не допускаше разни неща да падат и да повреждат хубавите му палуби. Стракан прекрати почивката и забърза към дълбочина пет метра.

Тук беше по-топло. Измина минута, после още една. След още две-три минути Ед можеше да излезе от водата и да види какво става. Вероятно нямаше нищо, но липсата на колана с тежестите и ударът на палубата бяха обезпокоителна комбинация. Над него поне имаше само един корпус, следователно не бяха дошли неканени гости.

Ед изброи наум видовете акули, които знаеше, за да провери дали не страда от кесонна болест или азотна наркоза. Имаше триста и петдесет вида акули и той назова седемдесет от тях. Беше снимал поне четиридесет и пет. Започна с най-примитивната от древните акули, плащеносната акула, единствената останала от вида си, и продължи с подразред *Heterodontoidei* — рогати акули, а след това със семейство *Lamnidae*, към което спадат селдовата и исполинската акула, и морската лисица. Бързо се сецаше за имената. Семейство *Orectolobidae*, планктоноядна акула. Семейство *Carcharinidae*, хищните сини и бели акули. И дългокрилата, разбира се. Семейство *Sphyrnidae*, риба чук. *Squalidae*, бодливи акули. *Scymnidae*, полярни акули. *Pristiophoridae*, триононос. *Squatinae*, морски ангели.

Почувства се по-добре. Съзнанието му работеше отлично. Опитва се да си спомни още видове акули. Тигрова акула, акула платноход, бикова акула, акула мако, акула чук и старата му приятелка от Кюрасао — карибската рифова акула. Внезапно клапанът на наустника му изщрака. Ед всмукна. Нищо. Независимо дали беше готов, или не, време беше да излиза. Нямаше въздух. Изплю наустника, издиша и се издигна последните няколко метра до мястото, където морето се срещаше с небето.

Главата му се подаде на повърхността. Стракан присви очи на слънчевата светлина, свали маската, избърса солта от очите си с опакото на ръката си... и в следващия миг съжали, че е изплувал.

Първото, което видя, беше револверът на Сумо, насочен към лицето му. Само че не го държеше Сумо, а Пили Паранг. И изглеждаше страшно доволен.

Ед за пръв път виждаше насочено към него огнестрелно оръжие и това никак не му хареса. Не разбираше много от оръжия, но знаеше някои неща. Ясно му беше, че револверът в ръката на малайзиеца ще му пръсне черепа. Дулото беше черно като пещерата, от която току-що беше излязъл.

Какво ставаше, по дяволите? Нямаше начин да е свързано с наследството му. Също като останалите шест милиарда души на планетата, и Пили нямаше представа, че Ед е открил потъналия кораб. Не се връзваше. Пили му беше приятел. Вероятно се будалкаше и се перчеше, за да му покаже кой е шефът. Стракан обаче знаеше, че това едва ли е вярно. Изведнъж всичко му се изясни. Формите, звуците и цветовете станаха по-контрастни. Водата, блискаща се по раменете му, слънцето, танцуващо по вълните, лекото вълнение на океана, подръпващо плавниците му.

Докато се издигаше, въздухът беше издул водолазния елек и сега Ед бе лесна мишена. Не можеше да избяга. Уроците по крав мага го бяха научили как да обезоръжава човек на сушата, но не и как да го направи от разстояние пет метра, докато плува в морето. Носеше колан с пет килограма тежести. Ако можеше да хвърли елека, щеше да потъне като камък, но трябваше да разкопчае три пластмасови закопчалки и две каишки и Пили щеше да разбере какво е намислил, преди да успее да го направи. Така че Ед остана във водата и остави на малайзиеца да стреля.

И изстрелът не се забави.

Пили не каза нищо. Нямаше театралничене, нямаше драматични речи. Пили искаше да приключи възможно по-бързо. Затвори едното си око, докато се прицелваше, и Стракан видя как мускулите на ръката му се напрягат.

В ушите му отекна оглушителен гръм и пред очите му падна мрак.

Пили Паранг изкрещя победоносно — пронизителен вик, който се зароди някъде дълбоко в гърдите му и раздра въздуха. Всичко вървеше по плана. Руни го гледаше от небето и беше доволен.

Главата на Стракан кънтеше от звука. Той не усещаше ръцете и краката си. Известно време се носи по вълните, без да е сигурен дали е жив, или мъртъв. А после в полезрението му заблестяха мънички светли звезди, които му подсказаха, че е време да разбере какво става. Отвори очи. Очакваше да види човек в бели одежди, застанал пред украсени с бисери порти. Човекът обаче не беше Свети Петър, а дяволът. И се смееше.

— Размина се на косъм, Ед. Да опитам отново, а? — За Пили това очевидно беше най-смешното нещо на света. Заклетият му враг беше в ръцете му. Ед Стракан, съвсем незащитен.

Стракан опипа главата си, погледна пръстите си и видя, че са обагрени в червено. Куршумът беше пробил акваланга му и беше одраскал черепа му. Ед не знаеше какви са последиците от изстрелването на куршум в резервоар със сгъстен въздух, но се зарадва, че бутилката бе празна.

— Хайде, Ед. Идваш точно навреме за купона на Пили. Ти си почетният гост.

Револверът все още беше насочен към лицето му, но Стракан забеляза, че малайзиецът вече не го стиска толкова силно. Пили всъщност май не искаше да го убие, а беше намислил нещо друго.

Но каквото и да беше, щеше адски да боли.

— Какво става, по дяволите? — Ед беше зашеметен от експлозията и уморен от гмуркането. Доплува до стълбата на кърмата. Пили не го изпускаше от прицел. Стракан свали плавниците и ги запрати към него. Знаеше, че малайзиецът все още няма да го убие.

Жестът беше проява на нервност, но го накара да се почувства по-добре. Какво ставаше, по дяволите?

Пили се дръпна от летящите към него плавници и се изсмя, а после стреля във водата до Стракан. Куршумът остави бяла диря като миниатюрно торпедо и се заби в рифа отдолу. Стракан усети вълната от изместената вода.

Качи се по стълбата и спря втрещен. Кей Ти лежеше по очи. Ръцете ѝ бяха завързани с въже, свързано с края на риболовно влакно, виещо се по палубата към една от пейките, където беше навито на огромна макара. Беше най-якото от шкафчетата на Сумо. Пили беше запушил устата ѝ с носна кърпа и тя разумно не се съпротивляваше. Пазеше силите си за онова, което предстоеше. Нямаше следа от Сумо и Дребсън. Това беше лошо, Ед реши, че са мъртви. Яхтата беше на разположение на Паранг и той можеше да прави каквото си ще.

— Пили, негодник такъв. — Стракан знаеше, че няма смисъл да му се умилква. — Какви ги вършиш, по дяволите? — Извади пластмасовата кутия от джоба на елека си и я сложи на сянка, където каменната риба нямаше да прегрее. В този момент Пили го блъсна, Ед се спъна в Кей Ти и падна на палубата. — За бога, какво правиш?

Малайзиецът стъпи на врата му, прикова го към пода и му каза да си затваря устата. Гласът му беше по-писклив от обикновено. А после започна да крещи:

— Дълго чаках този миг, Ед! Мислех, че никога няма да го дочакам. Но се заклех, че ако те видя отново, ще те убия.

— Защо? Какво съм ти направил?

— Какво си ми направил?! Не се преструвай! Дойде в моята страна и на моя остров и ме потърси, защото съм ти приятел. Усмиваш ми се и ме питаш къде е брат ми.

Стракан изпъшка. *Руни*. Всичко беше заради Руни. Да, нямаше друго обяснение.

— Съжалявам за Руни. Сумо ми разказа какво се е случило. Исках да изкажа съболезнованията си.

Ед вдигна глава. Пили сочеше стола за наблюдения с дулото на револвера. Стракан осъзна, че оръжието не е насочено към него, и се поколеба дали да не пристъпи към действие, но идеята отлетя толкова бързо, колкото се беше появила. Малайзиецът стоеше, а той все още

лежеше на палубата. Пили беше бърз и пъргав, а Ед беше с тринадесеткилограмов акваланг на гърба.

— Ако опиташ нещо, Ед, ще стрелям в коленете на момичето. Сядай на стола.

Пили беше прочел мислите му. Стракан се подчини на заповедта му. Кей Ти бе извърнала глава към него и се мъчеше да му се усмихне окуражаващо. Той свали акваланга и го пусна на палубата... и изведнъж пред очите му падна мрак: малайзиецът го удари по главата с дръжката на револвера.

49.

Свести се с ужасно главоболие. Силна, замъгляваща съзнанието болка. Имаше чувството, че цяла смяна миньори, въоръжени с арсенал от компресори и чукове, щурмува черепа му.

Кей Ти все така лежеше на палубата в краката му. Ед чу, че някъде зад него Пили изважда нещо от шкафа с въдиците. Опита се да опипа главата си, за да види има ли кръв, но не успя да я помръдне — Пили го беше завързал за стола и за всеки случай го беше омотал в риболовната мрежа. Въжетата жулеха раменете му, бяха се впили в плътта му като зъбите на тигрова акула. Стракан опита да се освободи, загърчи се като луд в усмирителна риза, но безуспешно. Накрая се отпусна — реши да запази силите си за по-късно.

Пили застана пред него. В едната си ръка държеше нож за стръв, а с другата стискаше револвера.

— Запазих ти най-хубавото място, Ед. — Пили се разсмя с характерния си носов смях, доволен от шегата си, а после насочи вниманието си към Кей Ти. Наведе се, остави ножа на палубата, сграбчи я за косата и я изправи. Тя реагира светкавично — скочи като антилопа и понечи да го изрита в слабините. Не успя, но Стракан за пореден път се учуди на силния ѝ дух.

Малайзиецът размаха заплашително ножа пред лицето ѝ и я възнагради с плесник през устата. Стракан отново се задърпа. Мразеше насилието срещу жени. Вече беше виждал да удрят шамар на Кей Ти, но този път беше безпомощен да се намеси. Побесня от гняв. От устата на Кей Ти потече кръв.

Ед наблюдаваше ужасен как Паранг нагласява въдицата. Следобедът беше горещ и тих. Единственият шум бе плискането на вълните в корпуса на яхтата. Стракан не можеше да направи нищо, освен да седи и да гледа. И да чака. Кей Ти щеше първа да бъде екзекутирана. Това беше отвратително дори за разбиранията на Пили Паранг. Стракан му изкрещя да спре, после тихо попита:

— Каж ми защо, Пили!

— Ти уби брат ми.

— Полицайте го убиха. Не аз.

— Не лъжи. — Пили клекна пред Ед така, че очите им да са на едно ниво. — Видели са те.

— Какво съм направил? Кой ме е видял?

— Анвар те е видял да говориш със сержант Хамид в Кота Бесут.

Стракан вдигна глава към небето. Започваше да разбира какво се беше случило. Сержант Хамид му беше приятел от близките Перхентски острови. Съпругата му имаше сергия за тениски на нощния пазар и Ед му беше занесъл няколко снимки на рифа, за да щампова изображенията на фланелките. Всеки, който ги беше видял да разговарят, можеше да стигне до погрешен извод.

— След два дни арестуваха брат ми — продължи Пили. — Ти си бил с него. Излязъл си да се обадиш по телефона. И после са дошли ченгетата. Не отричай, Ед, или ще я накарам да страда повече.

— Какво стана с Руни? — Стракан вече беше виждал това изражение на Пили. Малайзиецът беше взел решение и нищо не можеше да го убеди, че Ед не е виновен. Единственият му шанс беше да го накара да продължава да говори.

Паранг застана пред него и започна да му удря шамари, съскаше при всеки плесник.

— Пребиха... го... до... смърт!

Главата на Стракан се мятеше ту на едната, ту на другата страна. Причерня му. Усети горчивия вкус на кръв в устата си.

Пили се настървяваше все повече.

— А сега е време за риболов. Ще се опитаме да примаим онази акула.

Наведе се и взе ножа. Сребристото острие проблесна. Ръцете на Кей Ти бяха завързани и тя не можеше да направи нищо. Опита да се дръпне, но ножът се заби в рамото ѝ. Кръв изпръска палубата.

Стракан се замята на стола, но не можеше да направи нищо.

Пили извади кърпата от устата на Кей Ти, после я ритна в корема и я блъсна във вълните. Устата ѝ се отвори, но не се чу писък. Макаратата изскърца. Кей Ти за миг потъна, после се появи на повърхността, кашляше и се опитваше да си поеме въздух. „Еспри Блу“ се поклащаше на вълните. Пили размота тридесет метра влакно зад кърмата, а след това затегна аванса на макаратата. Пъхна въдицата в гнездото на ремъците на гърдите на Стракан — съвсем близо, но в

същото време много далеч. Ако не беше вързан, Ед щеше да отпусне още влакно, за да намали натиска върху китките на Кей Ти.

Но тя поне беше достатъчно далече от витлата — иначе щяха да я разкъсат като плюшена играчка. Трябваше обаче да движи краката си два пъти по-бързо, за да компенсира бездействието на ръцете. Мислите на Стракан препускаха със същата скорост, докато се опитваше да измисли план.

— Пести си силите, Кей Ти! Когато лодката тръгне, се обърни по гръб.

Успя да каже само това, преди Пили да го удари. Кокалчетата на малайзиецата се забиха в слепоочието му. Болката беше неописуема.

А после Пили го остави. Стракан чу забързаните му стъпки по стълбата към мостика. Стъпалата вибрираха. След секунди малайзиецът форсира моторите и яхтата потегли. Влакното се изви като змиорка, после се опъна и дръпна Кей Ти. Тя изпищя, но устата ѝ се напълни с вода и тя се задави.

Пили увеличи скоростта. Експериментираше, търсеше желанието от него ритъм. При всяко дръпване Кей Ти потъваше. На четвъртия опит Пили улучи скоростта, която искаше. Кей Ти се плъзна по вълните, сякаш беше паднала от водни ски, без да пусне въжето. Натискът върху китките ѝ сигурно беше непоносим. Тя се обърна по гръб и се опита да задържи главата си над водата. Кръвта ѝ изтичаше. Нямаше да издържи повече от няколко минути. Или щеше да припадне от болка, или щеше да се удави.

Въдицата се огъна и върхът ѝ затрепка. Беше най-дебелата от петте и можеше да издържи тежестта дори на рибата меч на Том Селек. Рибите меч стигаха до седемстотин килограма, така че влакното нямаше да се скъса. Трябваше да се среже. Къде бяха Сумо и Дребсън? Вероятно лежаха долу с пръснати черепи. Стракан погледна към небето — беше толкова ясно, че дори в пет следобед се виждаха първите звезди. Страхотен ден да умреш.

Кей Ти бързо губеше сили и вече започваше да се дави. Ед не можеше да направи нищо... но можеше да опита друго.

— Пили! Колко искаш? — извика той.

Малайзиецът не отговори и Стракан реши, че вятърът е заглушил гласа му.

— Пили! Ще ти платя. Извади момичето. — Мъчеше се да запази спокойствие. Ако покажеше, че се страхува, само щеше да подтикне малайзицеа към още жестокости. — Пили! Имам изумруди!

— Изумруди?

Паранг беше зад него. Стракан усети парливия му дъх на врата си. Не го беше чул да слиза по стълбата. Пили сигурно беше превключил на автопилот, защото лодката плаваше със същата скорост като преди. Кей Ти имаше най-много минута. Китките ѝ сигурно бяха изранени жестоко. А после щяха да дойдат акулите.

— Изумруди? Не ти вярвам. — Оживлението в гласа на Пили обаче говореше друго.

Заслужаваше си да настоява.

— Намерих потъналия кораб, Пили. На борда има изумруди. Можеш да ги вземеш всичките, ако я пуснеш.

— И всичките скъпоценни камъни на света не стигат. Не можеш да върнеш брат ми, Стракан. — Малайзиецът го удари по тила. — Нито можеш да откупиш американската си кучка.

Ед изтръпна. Нямаха време за това. Кей Ти умираше на тридесет метра зад кърмата.

— Ей там има изумруди, Пили. В кутията. — Стракан не знаеше откъде му хрумна тази идея. Материализира се изневиделица и изобщо не му харесваше. Изгледите за успех бяха нищожни. Но пък все пак бе по-добре от нищо.

— В кутията? — Пили го погледна подозрително. Беше видял Ед да я изважда от джоба си и да я слага на сянка на пейката. — Без номера, Стракан. Иначе няма да те убия бързо.

— В нея има изумруди, Пили. И корабът на дъното е пълен с изумруди. Пусни момичето.

Малайзиецът се поколеба, после отиде до пластмасовата кутия на пейката. Остави ножа и я бутна с ръка. Кутията не помръдна. Съдържанието ѝ беше тежко. Той я вдигна и я разклати. Камъчетата на дъното изтракаха. Пили присви очи срещу слънцето. Ако се съдеше по звука, в кутията май наистина имаше изумруди. Може би Стракан казваше истината и в дълбините на морето имаше потънал кораб. Това би обяснило наглостта му да се върне на Тиоман след всичките тези години.

Пили се обърна към пленника си и насочи револвера към него. Посегна зад гърба си и вдигна капака с лявата си ръка. Познаваше Ед много добре и не искаше да го изпуска от поглед.

И точно затова влезе в капана. Махна капака и го хвърли през борда, а после приклепна и бръкна с лявата си ръка в кутията.

50.

Бодлите на каменната риба се забиха в дланта му толкова дълбоко, че изохка и почна да я тръска. После се обърна и метна през борда и кутията, и каменната риба.

В същия миг Стракан чу, че вратата на главната каюта се отваря. Дребсън профуча покрай него, стиснал водолазен нож. Лявото му рамо бе цялото в кръв. Момчето затича към Пили.

— Влакното! — изкрещя Ед. — Дребсън, срежи влакното!

Момчето спря. Пили скочи към него... но Дребсън се извъртя и отчаяно замахна с ножа към влакното. Кей Ти потъна в морето.

Лявата ръка на Пили потрепна конвулсивно, сякаш го удари електрически ток. Вече не можеше да държи револвера и го изпусна във водата, после изкрещя пронизително и се хвърли върху Дребсън; размахваше ръце като обезумял.

Отровата на каменната риба съдържа няколко съставки и парализира нервите, мускулите и сърцето. Ефектът е сходен с ухапване от кобра и гърмяща змия, парване от отровна медуза и убождане от скорпион едновременно. Всеки момент отровата щеше да поразии центрове, които контролираха дишането и сърдечната дейност на Пили. Ръката му за секунди се поду като балон. Дребсън просто трябваше да се пази от Пили тридесетина секунди — и играта щеше да свърши.

За това време обаче Кей Ти щеше да изостане далеч. Все още се движеха с петнадесет възела. Разстоянието се увеличаваше с всяка секунда. Ед виждаше главата и раменете й, но вече беше невъзможно да различи чертите й.

— Не се бий с Пили, Дребсън. Срежи ми ремъците!

Пили се приближи от лявата му страна, а Дребсън — от дясната. Стракан седеше на стола между двамата и все още бе уязвима мишена за отмъщението на Паранг. Но Дребсън имаше нож и Пили реше да се справи първо с него. Направи лъжливо движение и нападна от другата посока. Момчето предугади намеренията му. Беше пъргаво и прекалено бързо за разкъсвания от болка престъпник, който го

атакуваше. Очите на Пили святкаха — адреналинът го зареждаше с енергия. Той отскачаше от ударите на Дребсън като змия от мангуста.

— Дребсън! Срежи ми ремъците! Кей Ти ще се удави.

Отровата действаше и движенията на Пили се забавяха. Краката му се подвиха. На лицето му се изписа горчиво разочарование. Болката се смени с объркване и безнадеждност, сякаш не можеше да повярва на лошия си късмет; а после малайзиецът спря, преви се и повърна. Дребсън не се поколеба, мина зад стола, пхна острия като бръснач нож между завързаните китки на Стракан и преряза въжето. Ед усети как кръвта приижда в ръцете му. Беше изпитал същото, когато Гроот свали белезниците му на летище „Шхипол“. Захвърли въжето и разкопча ремъците на гърдите си.

Пили изпадна в делириум. Замахваше яростно към Стракан, но в ударите му вече нямаше сила и Ед лесно ги отбягваше. В безсилието си Пили го нападна за последен път, като нададе смразяващ кръвта вик и се опита да издере лицето му. Стракан се извърна, за да предпази очите си, изчака ноктите му да стигнат до гърлото му и замахна с десния си лакът със силата на пневматичен чук. Беше по-висок от Пили и го улучи право в лицето. Малайзиецът се свлече на палубата и падна в повърнатото си.

Дребсън хукна по стълбата към мостика, за да види в какво състояние е чичо му. Без да разсъждава, Стракан сграбчи Пили и го хвърли през борда. Малайзиецът падна във водата като торба с пясък. Ед не изчака да види дали ще изплува, а последва Дребсън.

Сумо се беше отпуснал в безсъзнание на стола. По плешивата му глава засъхваше кръв, гъста като жълтък на счупено яйце, но гърдите му се повдигаха, което показваше, че е жив. Стракан хвана кормилото и завъртя „Еспри Блу“ на сто и осемдесет градуса. Автопилотът се изключи. Кей Ти беше на четиристотин метра. Ед увеличи скоростта и измина разстоянието за по-малко от тридесет секунди.

Опасяваше се от най-лошото. Кей Ти се беше отказала от борбата и се носеше по гръб. Той се прокле, че кара толкова бързо, защото вълната от носа на лодката заля лицето ѝ. Това я накара да се задави, но и показа, че е жива.

Ед грабна един спасителен пояс и скочи от мостика. Доплува до Кей Ти и ѝ нахлузи пояса. Вълните продължаваха да се плискат по устните ѝ. Стракан надигна главата ѝ и в същия миг забеляза ръцете ѝ

— китките ѝ се бяха подули ужасно и тя ги бе притиснала до корема си. От раната в рамото ѝ струеше кръв и оставяше мътна дيريا във водата. Кей Ти стенеше от болка, почти бе изгубила съзнание.

Стракан махна косите от лицето ѝ. Кей Ти го погледна в очите, усмихна се и припадна. Като се имаше предвид, че е на косъм от смъртта от болка и изтощение, това беше най-доброто, което можеше да направи. Стракан внимателно я повлече към стъпалата на лодката и завика на Дребсън.

В същия миг на петдесетина метра зад тях в кървавата дيريا се появи перката на първата акула.

51.

— Сумо добре ли е? — попита Ед, щом довлече Кей Ти до яхтата.

— Ще се оправи. — Момчето го гледаше и чакаше заповеди.

Стракан не се съмняваше, че Дребсън е наследил силата на чичо си, но ръцете на Кей Ти бяха в критично състояние и не искаше да рискува, така че му каза да я държи, изкатери се на борда, хвана я под мишниците, издърпа я, вдигна я на рамо и я понесе към каютата ѝ.

— Дребсън, донеси комплекта за първа помощ! Бързо!

Момчето веднага донесе червеното пластмасово куфарче. Над тях се чува тежки стъпки и недоволно мърморене. Сумо се беше свестил и идваше да им помогне.

Направиха на Кей Ти инжекция морфин и срязаха въжето около китките ѝ. Сложиха марля на раната на рамото ѝ, за да попие кръвта. След няколко минути и няколко превръзки кървенето спря. След това увиха китките ѝ с бинтове. Беше сложно. Трябваше хем да ги стегнат, за да не кървят, но не чак толкова, че да се подуят още повече.

Кей Ти трепереше от студа и от болка. Стракан я зави с одеяла, загали я по косата и тя се унесе и заспа. Нямаха обаче време за губене — Кей Ти имаше нужда от спешна медицинска помощ.

Раната на Дребсън не беше толкова сериозна, колкото изглеждаше. Куршумът само го беше одраскал. Той беше паднал и се беше престорил на мъртъв, а после, когато опасността беше преминала, бе допълзъл до главната каюта и бе намерил водолазния нож на Стракан, оставен там сутринта предишния ден. Няколко шева щяха да са достатъчни, за да се оправи, а дотогава бинтовете щяха да ги заместят.

Кръвта по главата на Сумо беше засъхнала. Коричката беше подута и черна, приличаше на пиявица. Той едва се държеше на крака. Може би имаше мозъчно сътресение. Ед знаеше, че Сумо няма да му позволи да кара яхтата, така че му помогна да стигне до рубката. Трябваше да поддържат равномерна скорост, та „Еспри Блу“ да не се

друса, но Сумо сигурно го знаеше и без да му го казват. Ед го стисна за рамото, за да покаже подкрепата си.

Подобна проява на привързаност обикновено би накарала Сумо да се намръщи като булдог. Този път обаче той не се дръпна. Дребсън и яхтата бяха най-важните неща в живота му, а той едва не бе загубил и двете и беше изтощен физически и психически.

Сумо вкопчи пръсти в кормилото сякаш за утеха и подкара яхтата, все едно черпеше сили от мощните двигатели. Усмихна се. Прибираха се у дома.

На няколкостотин метра във вълните подскачаше малка черна точка. Сумо насочи „Еспри Блу“ право към нея и Стракан не възрази. Никога нямаше да разберат дали Пили Паранг беше жив, или мъртъв, когато го блъснаха. Яхтата само леко се люшна. Стракан се обърна да види какво е останало от Пили. Трупът подскачаше в зловец танц в разпенената диря зад „Еспри Блу“.

Поеха към Пулау Тиоман. Акулите щяха да свършат останалото.

52.

Стигнаха Тиоман в десет вечерта. Разминаха се с „Фубуки“ — беше на една миля, но не можеше да я сбъркат: пореше черното море и оставяше белезникава следа; отправяше се на север към островите Керкула. Стракан за пореден път се запита каква работа бе имал Пили с „Фубуки“. Бе разполагал с предостатъчно време да го попита, но Пили не беше общителен, а и Ед се интересуваше повече от откриването на потъналия кораб. Е, значи никога нямаше да разбере. Но каквато и да беше връзката, фактът, че японците напускаха Тиоман, беше добра новина.

Сумо зареди гориво, а Стракан извади пари от скривалището под леглото си и после отиде в квартирата на Кей Ти, взе вещите ѝ и се върна на яхтата. Потеглиха към Куантан. Двамата със Сумо бяха възвърнали силите си и се редуваха да наглеждат ранените. Дребсън спеше спокойно, но Кей Ти беше зле. Въздействието на морфина отминаваше и беше вдигнала температура. По челото ѝ се стичаше пот и макар че беше завита с няколко одеяла, тя цялата трепереше.

След час стигнаха Куантан и взеха такси. Шофьорът караше като луд, но въпреки това пътуването до болницата им отне единадесет минути. Кей Ти стенеше и трепереше.

— Чакайте тук — каза Сумо, когато влязоха във фоайето.

— Нямаме време да чакаме! Кей Ти е зле. Дребсън също.

— Един мой братовчед работи тук. — Сумо се вторачи гневно в Стракан. — Лекар е. Няма да задава въпроси, нито да пише доклади.

Едва сега Ед осъзна какъв риск е поел, като бе дошъл в болницата. Вероятно фигурираше в списъците на издирваните от Интерпол престъпници и беше опасно да се показва на публични места. Всеки съвестен лекар щеше да погледне раните и веднага да извика полицията. Четиримата идваха общо с две охлузени китки, едно прободено рамо, две цепнати глави и одраскване от куршум. Нямаше начин да минат за жертви на катастрофа.

— Само побързай! — Стракан вдигна ръце, за да му покаже, че не е искал да го обиди.

След няколко минути Сумо се върна с един грамаден лекар, поедър дори и от него. Ръцете му опъваха ръкавите като натъпкани с памук възглавници. Копчетата на бялата му престилка липсваха — вероятно бяха изхвърчали към далечните краища на Малайзия, скъсани от огромния му корем. Той им се усмихна добродушно и Ед реши, че няма проблем да повери Кей Ти на грижите му. Тя нямаше сили да стои и я откараха на количка. Дребсън тръгна с нея.

Сумо и Стракан седнаха и зачакаха. Една сестра дойде и почисти раните им. Болеше, но търпяха, макар да се гърчеха на столовете. После се върна Дребсън. И той имаше два шева. Много се гордееше с тях и каза, че приличали на паяци. Ед го предупреди, че скоро адски ще го сърбят, и лицето на момчето посърна. Сумо разроши косите му, очевидно доволен, че племенникът му ще се оправя.

— Намерих го — заяви Стракан в настъпилата за миг тишина.

Нямаше смисъл да крие. По-нататъшното изследване на пещерата щеше да е невъзможно без яхта, а на този етап Ед не искаше да сменя капитана. Сумо и Дребсън бяха част от екипа му. Дори беше решил какво е готов да им предложи, за да ги убеди да останат с него.

— Потъналия кораб? Къде?

— В една пещера в рифа.

— Стига шегички!

— Не ми ли вярваш?

— Добре де, разкажи — отвърна Сумо, без да отговори на въпроса.

Стракан разказа всичко. Сумо и Дребсън слушаха, без да го прекъсват.

— И какво мислиш, че има на кораба? — попита накрая Сумо.

— Не знам. Сериозно. Може би има нещо, а може би няма. — Това беше истина, макар че не беше особено вдъхновяващо. — Каквото и да е наследството ми, убеден съм, че е ценно. И ако там долу *наистина* има нещо, ти ще получиш десет процента от него, при условие че използвам яхтата ти още една седмица.

Сумо се замисли. Лицето му се набръчка като мокър чаршаф. Десет процента от нищо беше нула. Но десет процента от много си заслужаваше. Решението беше трудно.

— Помисли — подкани го Стракан. — Туристическият сезон свършва. Дъждовният период приближава. Бизнесът ти с риболова

скоро ще приключи. — Бръкна в портфейла си, за да е по-убедителен, и отброи банкнотите. — Хиляда и осемстотин долара. Плюс още петстотин.

— Защо още?

— Премия, защото намерихме потъналия кораб, и извинение, че застраших живота ти, като взех Пили на борда. Не го прецених правилно. Трябваше да съм по-предпазлив. Съжалявам.

Сумо изсумтя, взе парите с огромните си пръсти и ги даде на Дребсън, който ги напъха в джоба на късите си панталони.

— Е, какво ще кажеш? Ще ме закараш ли там другата седмица?

— Започнатото трябва да бъде довършено.

Стракан беше съгласен с това.

Лекарят дойде в два след полунощ. Тримата бяха задрямали, но се разсъниха. Разтревожените им лица молеха за добра новина. Капнал от умора, той пристъпи направо към въпроса.

Въжето беше наранило жестоко китките на Кей Ти и бе спукало няколко вени. Тя временно нямаше да усеща нищо с ръцете си и щяха да минат дни, докато отново може да движи пръстите си. Беше загубила доста кръв, но рамото ѝ беше зашито и състоянието ѝ беше стабилно. Сега спеше. Преливаха ѝ кръв и ѝ вкарваха и други течности, за да повишат телесната ѝ температура. Бяха изпомпали водата от белите ѝ дробове и ѝ бяха били антибиотици, за да се пребори с пневмонията. Малката областна болница обаче не беше в състояние да осигури всички грижи, от които се нуждаеше Кей Ти.

— Трябва да отиде в интензивно отделение в Куала Лумпур или Сингапур — завърши той.

— Куала Лумпур — повтори Стракан. В Сингапур беше твърде рисковано. Дори Ферховен да не беше там, от Интерпол сигурно бяха изпратили някой друг.

— Не — възрази Сумо. — В Сингапур е по-добре. А ти трябва да напуснеш Малайзия, докато не разкажа на полицията за Пили Паранг.

Заприказва с братовчед си на местния диалект и говори дълго — очевидно разказваше за прекеждията им. Лицето на лекаря остана безизразно. Накрая той въздъхна и му отговори — но гледаше Стракан.

— Какво каза? — попита Ед.

— Има приятел в болницата в Чанги. Може да уреди бързо и тайно лечение. Сингапур е по-добре.

На Стракан това не му хареса, но пък имаше две основателни причини да отиде в Сингапур. Водолазната му подготовка го беше научила на всичко за удавниците. Състоянието на пострадалия можеше да остане фатално дълго след спасяването. Имаше неприятна верига от последици, която трябваше да бъде предотвратена. Нахлуването на вода в белите дробове промива овлажняващото повърхността им покритие и може да доведе до белодробен оток. Това може да предизвика дихателен синдром, снабдяването на мозъка с кислород се нарушава и в резултат се получава аноксия или недостиг на кислород. Щом братовчедът на Сумо настояваше Кей Ти да постъпи в интензивно отделение, значи така трябваше.

Но нямаше да е лесно. Състоянието на Кей Ти не ѝ позволяваше да пътува сама, а той не можеше да рискува да я закара със самолет, защото името му щеше да влезе в компютрите. Обсъди въпроса със Сумо и той му каза да не се тревожи, и добави, че ще ги вкара тайно в Сингапур с „Еспри Блу“. Стракан можел да заведе Кей Ти в болницата, без да се налага да показва паспорти. Ед се съгласи.

Вероятността Кей Ти да получи постоянно неврологично увреждане се увеличаваше с всяка минута. Лекарят беше непреклонен и настояваше да я откарат в Сингапур колкото е възможно по-скоро.

В ранните часове на утрото я докараха на инвалидна количка. Стракан изтръпна — тя изглеждаше много зле. Зачуди се дали ще може да пътува, въпреки че морето бе спокойно. Ръцете ѝ бяха вдигнати с превръзки на гърдите, така че кръвта да не тече към наранените китки. Бяха увити с толкова много бинтове, че сякаш си беше сложила ръкавици.

— Как си? — Стракан коленичи и сложи ръка на раменете ѝ.

— Добре съм. Наистина. Чувствам се страхотно — отвърна тя, но сълзите в очите ѝ показаха, че Пили Паранг дълго ще обсебва сънищата ѝ.

Стракан беше постъпил глупаво, като я изпрати да се върне сама на лодката. Той пък не трябваше да влиза в пещерата. Направо беше натикал Кей Ти в ръцете на Пили.

— Много съжалявам, Кей Ти. Знам, че сгреших. Не биваше да влизам. Наистина беше глупаво.

Тя го погледна неразбиращо.

— Какви ги говориш, Ланселот?

— За пещерата. Не трябваше да влизам. Ако бях останал отвън, нямаше да се наложи да правя толкова дълга почивка. Щях да изляза по-рано, преди той да те хване. — Ед наведе глава и се вторачи в пода. Не знаеше къде другаде да гледа. Кей Ти поне не можеше да го удари.

— Бил си в *пещерата*? — В гласа ѝ прозвуча ужасяваща смесица от гняв и недоверие.

— Да, но... — Ед все още не можеше да ѝ каже какво е открил.

Внезапно коляното ѝ се заби в слабините му и той се преви от болка.

— Казах ти да не го правиш.

— Да, знам. Трябваше да те послушам. — Стракан надигна глава. — Но... Но намерих потъналия кораб.

— Занасяш се! В пещерата?

— На дъното. Паднал е през рифа.

— Провери ли? — Лицето ѝ беше пожълтяло, очите ѝ бяха подпухнали от болкоуспокояващите. Усилието да го ритне ѝ беше струвало много. От очите ѝ потекоха сълзи.

— Не можах. Нямах достатъчно въздух. Нито светлина.

— И сега какво?

— Първо трябва да се погрижим за теб, а после пак ще отидем там и ще видим какво има.

— Трупове, какво.

Вероятно имаше право. Тази мисъл бе хрумнала и на Стракан. Потъналият кораб все пак беше гроб от войната.

— Не мисля, че наследството ми се състои от трупове на японци.

— Наследството ти? Ланселот, какво искаш да кажеш?

Ед ѝ разказа набързо историята. Кей Ти го гледаше така, сякаш е стар домашен любимец, който се е побъркал.

— Така че смятам отново да се гмурна край Керкула. Искаш ли да дойдеш с мен?

Тя се усмихна и кимна.

— Сигурна ли си, че ще можеш?

Кей Ти беше цялата в пот от болка, но отвърна:

— Разбира се.

Кацуоши Уакахама заповяда на капитана да обърне „Фубуки“. Пили Паранг не беше там, където бе казал, че ще бъде. Пътуването беше напразно и Уакахама се ядоса. Не обичаше да подлагат на изпитание търпението му, особено да го прави човек, намиращ се толкова ниско в хранителната верига като този татуиран малайзиец.

Отсъствието на Паранг го изпълни с подозрения. Пили го беше помолил за разрешение да отиде да отмъсти на човека, убил брат му, и след това беше изчезнал, а яхтата, която искаше да унищожи, бе минала покрай „Фубуки“ преди няколко часа.

Уакахама не се беше добрал до високия си пост с безгрижие и пренебрегване на издайническите подробности. Щом видя, че „Еспри Блу“ се връща от архипелага Керкула, заповяда на капитана да проследи пътя ѝ на радара. Където и да отидеше, яхтата щеше да бъде наблюдавана, докато не разберяха какво се е случило с Пили.

Имаше и друга причина да разпореди следенето. Паранг се беше обадил по радиопредавателя и бе съобщил, че убиецът на брат му търси потънал кораб. Тази информация накара Уакахама да се замисли.

Той знаеше местната история и беше чувал за японски кораб, изчезнал в Южнокитайско море.

53.

До пристанището взеха такси. Кей Ти свиваше устни от болка при всяко раздрусване. На яхтата Стракан веднага я сложи да легне. Лекарят ѝ беше дал пакетче болкоуспокояващи хапчета, големи колкото боровинки, но следващите няколко часа щяха да подложат издръжливостта ѝ на крайно изпитание.

Преди да тръгнат, Ед се обади на Гилкрисст. Във Вашингтон бяха дванадесет часа по-назад от Малайзия, затова позвъни на мобилния телефон на редактора. Знаеше, че Гилкрисст отдавна е напуснал служебния си кабинет.

— Здравей, Маколи. Обажда се Ед.

— О, Ед, как си?

— Идеално — излъга Стракан. — Реших да ти съобща как върви работата ми.

— Ами казвай.

Гилкрисст не добави нищо повече и Ед разбра, че трябва да продължи.

— Получи ли филмите ми?

— Разбира се.

— Харесаха ли ти?

— Да, Ед. Много си способен. Имаш набито око.

— Благодаря. Ще ти изпратя още. Вчера видях китова акула. Огромна. Мисля, че ще ти хареса.

— Чудесно, Ед. — Нещо обаче в гласа на редактора загатваше, че не всичко е наред. Едно от златните правила на подводната фотография беше, че снимките на китови акули никога не са прекалено много. Закоравял стар циник като Гилкрисст не можеше да не е наясно с това и нервността в гласа му обезпокои Стракан.

— Какво има, Маколи? Казвай направо.

— Чувал ли си за някой си Рутгер Ферховен?

— Да — сухо отвърна Ед. — Виждали сме се.

— Обади ми се и каза, че си загазил. Вярно ли е? — Думите бяха дружелюбни, но не и тонът. Гилкрисст вече знаеше отговора.

— Това е дълга история.

— Разбрах го, по дяволите. Два часа след като той се обади, на вратата ми потропаха двама федерални агенти. Искаха да знаят къде си. Много неприятно, Ед. Колегите ще клюкарстват.

— Какво им каза?

— Казах им, че си в Малайзия. Изпращаш ми десет филмчета на месец и останалото не ме интересува...

— Малайзия? Уточни ли къде?

— Отначало не.

— А после? — Стракан пусна още монети в телефона и зачака отговора на Маколи.

— После им казах, че според мен си на Куантан, нали там изпратих първата сума.

— По дяволите! — Ед инстинктивно се огледа. Ферховен можеше да е някъде тук и да го следи.

— Ферховен каза, че те издирват за убийство.

— Не — отчаяно възрази Стракан. — Не е вярно. На Кюрасао има едно ченге, с което трябва да говориш. Той ще потвърди, че срещу мен никога не са били повдигани обвинения в убийство. Беше нещастен случай.

— Ед?

— Да?

— Не ме интересува. Не искам да знам... Ед?

— Да?

— Ще ти пратя малко пари, момче.

Стракан реши, че трябва да почерпи Гилкрис еднa много, ама много голяма бира.

Потеглиха на юг. Брегът беше от дясната им страна. Сумо караше бързо и навлезе в пролива Джохор малко преди обяд. Остави ги на северния бряг и даде на Стракан листче с адреса на пристанището, където щеше да ги чака на другия ден. Най-важната задача на Сумо през следващите двадесет и четири часа беше да измисли правдоподобна история за изчезването на Пили Паранг. Стракан не попита, но Сумо му каза да не се тревожи. Имал братовчеди на подходящите места и гарантирал, че няма да има разследване.

Най-близкото шосе беше на километър и половина и когато стигнаха до него, Кей Ти беше плувнала в пот. Ед я пипна по челото. Тя имаше висока температура. Не беше от слънцето. Белите ѝ дробове хриптяха и свиреха, когато си поемеше въздух. Нямахме начин обаче Стракан да я изпрати сама в Сингапур. Властите щяха да искат да разберат как е получила нараняванията си и това можеше да доведе до неудобни въпроси. По-безопасно беше да минат през задната врата. Бяха в края на предградието Пасир Рис и лесно намериха такси, което ги закара до болницата, където я приеха учудващо бързо.

Братовчедът на Сумо се беше обадил и хирургът ги чакаше. Беше с памучен панталон и фланелка под престилката. Китайците по принцип изглеждат младолики в сравнение с европейците, но въпреки това Стракан прецени, че хирургът е най-много на тридесет и пет. Предпочиташе да е с двајсетина години по-възрастен. Да изглежда измъчен от работа и уморен. Изтощен и зле платен. И най-вече опитен. Но лекарят, който щеше да изпомпи водата от белите дробове на Кей Ти, беше като току-що излязъл от реклама на паста за зъби. Представи се като Фрейзър Чан. Ръката му беше отпусната и влажна. Доктор Чан погледна китките на Кей Ти и попита:

— Какво се е случило?

— Злополука на риболов — отвърна Ед.

— Каква по-точно?

— Възможно най-неприятната. Оплете се във влакното и то я повлече.

Лекарят го погледна недоверчиво, измърмори нещо неразбираемо и заяви, че няма проблем да изчисти белите дробове на пострадалата. Стракан прогони опасенията от съзнанието си. Трябваше да има доверие на доктор Чан. Не беше в положение да търси лекар, чиято външност да му допада. Целуна Кей Ти по челото и каза:

— Ще се видим, когато се събудиш.

Имаше свободно време и искаше да изпрати колкото е възможно по-бързо последните снимки на Гилкрис — не само за да му се отплати за лоялността, но и за да му вдъхне увереност, че си заслужава да го задържи на работа.

Нямаше намерение да го отпишат от ведомостите за заплатите на „Нешънъл Джиографик“.

Доктор Чан му позволи да се обади от кабинета му. Стракан намери в указателя няколко фотолаборатории и след двадесетина минути трудни преговори убеди собственика на една в Китайския квартал да му разреши да използва техниката му на относително приемлива цена.

Взе такси и откри фотолабораторията в уличка близо до някакъв храм. Помещаваше се на първия етаж на стара къща с магазин над шивашко ателие и имаше внушителна гледка към небостъргачите във финансовия район на града. На сергиите на амбулантните търговци на отсрещната страна на улицата готвеха раци с черен пипер, самбал горенг^[1] и фасул с извара. Уханията се състезаваха за надмощие и се смесваха с мириса на тамян, разнасящ се от храма. Въздухът беше горещ и лепкав.

Стракан плати на собственика. Човекът беше фотожурналист на свободна практика, отразяваше текущи събития и ако се съдеше по модерната техника в лабораторията, беше добър професионалист. Отначало беше малко нервен, но щом видя фотоапарата на Ед, се поотпусна. Стракан се залови за работа и само след няколко минути го убеди, че знае какво прави. Изпушиха по цигара, а после сингапурецът излезе да купи нещо за ядене.

Фотолабораторията беше обзаведена добре и Ед работеше бързо. Прояви тридесет и шест негатива и ги окачи на лампата, за да ги разгледа по-внимателно. Снимките изглеждаха хубави. Китовата акула беше отзивчив обект — докато Кей Ти не я беше докоснала. Остана особено доволен от снимките на рибата лоцман, заснета до корема на гигантската акула. Беше направил още четири на гръбната ѝ перка — как пори пълните с планктон води. Приличаше на алпийски връх в снежна буря, гранитна плоча, осеяна със зърна от градушка.

Беше направил тридесет снимки за шест минути, по една на всеки дванадесет секунди. Доста добро темпо. Имаше и три фотографии на ранената, но героична каменна риба спасител. Не бяха много хубави, но щяха да свършат работа. Последните три кадъра от филма се оказаха боклук. Почти целите бяха черни. Сигурно неволно беше затворил капачката на обектива, докато бе снимал. Не обичаше да

прахосва филми. Той отрязва първия негатив и го пусна в кошчето, като се проклрнаше за небрежността си.

Тъкмо се готвеше да изхвърли и втория негатив, когато забеляза в горния ляв ъгъл три бели линии и се вторачи в тях. Приличаха на личинки или на къси нишки заплетени конци. Нямаше представа какво са. Взе фотоапарата, за да провери дали не е издраскал обектива, но нямаше поражения.

Изпълнен с любопитство, Ед запали още една лампа и насочи светлината към негатива, като го завъртя в пръстите си. Първия път не забеляза нищо, но когато го завъртя пак, изведнъж разбра какво гледа и грабна една лупа от лавицата.

Увеличеният образ разсея всички съмнения. Стракан си спомни за трите снимки, които беше направил в пещерата. Нямаше намерение да прави снимки. Беше използвал светкавицата само за да освети обстановката и уреда за измерване на въздуха в акваланга. Първия път фотоапаратът беше насочен към тавана на пещерата и не бе уловил нищо. Втория път обаче обективът беше насочен по корпуса на кораба към носа. Ед случайно беше заснел нещо изключително важно за издирването му.

Белезникавите завъртулки не бяха конци, нито драскотини по обектива, а японски букви. Името на кораба.

[1] Малайзийска люта яхния. — Б.пр. ↑

54.

Стракан не можеше да ги прочете, но това нямаше значение. Важен беше пробивът. Името на кораба щеше да доведе до разкриването на товара му. Ед бързо подреди фотолабораторията, остави на собственика една от по-обикновените снимки на китовата акула в знак на благодарност, излезе, като тресна вратата, и хукна по улицата.

Изглеждаше ужасно. Не беше спал и очите му бяха подути, косата му беше сплъстена от сол и кръв. На тила му имаше шевове. Не се беше бръснал от седмица. Елекът, който му служеше за нещо като шкафче, кутия за инструменти и възглавница, не беше пран шест години — откакто го имаше.

Но имаше идея къде ще му преведат японските букви и реши, че е разумно да започне от финансовия район.

Небостъргачите бяха скупчени във внушителен грозд на брега на калната кафява река, блестяха на светлината на залязващото слънце и отразяваха облаците, палмите и градската блъсканица. Зад огледалните им стъкла се криеха механизмите и взаимоотношенията на свят, който Стракан не разбираше.

Но там, където има банки и банкери, има и ресторанти. И в тази част на света поне един от ресторантите трябваше да е японски и някой от персонала да е японец — или поне да знае японски.

Откри японски ресторант в един търговски център под небостъргача на банка „Юниън“. Също като индийския ресторант под апартамента му в Лондон името на заведението беше предсказуемо, но „Нефритовата градина“ беше от съвсем друга класа в сравнение с „Тадж Махал“.

На прозореца имаше аквариум с тропически риби. Едната беше риба химера. Стракан се усмихна и си помисли за Сумо. Видя и двойка целуващи се гурами и една бета и се зачуди дали са купени на черния пазар. Настръхна при мисълта, че може да влезе в спор с управителя. Уловът на живи тропически риби беше голям бизнес. Всяка година в аквариумите влизаха риби на стойност двеста милиона долара. Това го

вбесяваше. Бетата също изглеждаше ядосана. Стракан стоеше пред аквариума и сянката му сигурно беше превърнала стъклото в огледало, защото рибата изведнъж се стрелна към него, очевидно атакуваше отражението си.

Ед надникна през входа и видя няколко групи бизнесмени — наслаждаваха се на *сашими*^[1] и говеждо от Кобе и пиеха френски вина и минерална вода „Перие“. Усмихна се, когато сервитьор поднесе голяма чиния суши на някакви японски банкери. Всеки от тях щеше да плати поне по тридесет долара, но сушито нямаше да е вкусно като онова, което Дребсън бе приготвил на „Еспри Блу“.

Една сервитьорка забеляза, че Стракан стои на входа, и забърза да го покани да влезе. Беше висока и слаба, с червеникавокафяво копринено кимоно и обувки с високи токове, които известиха приближаването ѝ по белите мраморни плочки. Косите ѝ бяха вдигнати и прибрани на кок с две пръчици. Ако ги разпуснеше, щяха да стигнат до кръста ѝ. Ед имаше слабост към азиатките и като видя как бедрата ѝ се поклащат под копринената дреха, си припомни скъпи преживявания от сексуалното си образование... но образът на Кей Ти ги прогони.

Въпреки занемарения му външен вид сервитьорката му се усмихна и леко се поклони. Гласът ѝ беше нежен и мелодичен като на птица. Той забеляза облекчението в очите ѝ, когато отказа да приеме поканата ѝ да го настани на някоя маса и ѝ обясни, че се е отбил само за съвет. Тя го погледна заинтригувано и попита с какво може да му помогне.

След като бе разбрал, че белезникавите завъртулки на предпоследния негатив са японски букви, Стракан бе проявил снимките и ги беше увеличил. Очертанията на корпуса бяха ясни, но противовъздушното оръдие не се виждаше. Човек трябваше да се вгледа много внимателно, за да забележи носа на кораба. Той извади снимката и каза:

— Прочетете ми това, ако обичате.

Дори да го помисли за луд, сервитьорката беше учтива и не го показва. Взе снимката, огледа я, усмихна се и отвърна:

— Кагура.

— Кагура?

— Означава „музика на боговете“.

— Музика на боговете?

— Да. Кагура е музиката в религията шинтоизъм. Изпълнява се на празнични церемонии в Япония.

— Кагура — повтори Стракан; опитваше се да имитира произношението на младата жена.

Тя го погледна нетърпеливо. Разговорът беше приключил. Тя трябваше да се върне на работа, а Ед стоеше на вратата и препречваше пътя на клиентите.

— Много ви благодаря — каза той. — Бяхте много любезна.

Оказваше се, че корабът е музика. Още една загадка беше решена. Детската песничка беше обяснена. Всичко се връзваше.

*Дий-дий, конче-вихрогонче, че ще ходим в Банбъри
Крос.*

*Там ще видим чудна дама, бял кон язди, чака гост.
На ръцете и краката злато носи, звънци пеят,
дето стъпи по земята, чудна музика се лее.*

„Да, точно така, по дяволите!“

Кей Ти сигурно идваше в съзнание след упойката. Стракан реши, че ще е замаяна и няма да ѝ липсва. Едва ли щеше да е неучтиво, ако ѝ дадеше още малко почивка. В момента мислеше единствено за „Кагура“ и какво беше пренасял корабът, когато бе потънал в крайбрежните води на Керкула Кетам. Прибра снимката в джоба си и за втори път тръгна към библиотеката. Дигиталният термометър на един стъклен небостъргач показваше тридесет и пет градуса, но Стракан крачеше енергично, без да усеща горещината. Напредваше в издирването на наследството си — и дори започна да си подсвирква доволно.

В библиотеката привлече по-малко погледи, отколкото в ресторанта. Тук имаше студенти със скъсани джинси и старци по сандали и Ед се вписваше в обстановката. Вече знаеше каква е системата. Същият библиотекар го посъветва, че ако иска пълен списък на японската флота, е най-добре да отиде в Япония и да провери в някоя библиотека там. Стракан остана безразличен към покровителствения му тон, но пък не намери грешка в логиката му. Въпреки това успя да го убеди да му донесе няколко книги,

включително малайзийския закон за изваждане на потънали плавателни съдове.

Първата книга беше регистър на всеки кораб, произведен в Сингапур между 1850 и 1950 година. Скоро Стракан разбра, че в него няма да открие необходимата му информация. За всеки случай потърси „Кагура“, но в индекса нямаше такава име.

Втората книга беше история на японската флота от 1914 до 1945 година. В индекса бяха изброени няколко споменавания на „Кагура“ и Стракан едва не скъса страниците в бързината да стигне до първото място, но когато го намери, изпита огромно разочарование. Там пишеше, че император Хирохито е присъствал на помен в памет на загиналите във войната и е яздил любимия си кон Фубуки, а оркестърът е свирил *кагура*, както подобава на такъв тържествен случай.

Ед разбра откъде е получила името си луксозната японска яхта, но нищо повече. Следващите справки за кагура отново бяха свързани с музиката. След десетина минути Стракан научи, че кагура се изпълнява от барабани, хлопки и флейти и се композира, за да забавлява боговете. Освен този факт най-интересното беше, че между него и Хирохито има нещо общо. Императорът с интерес бе изучавал морска биология и дори беше публикувал няколко изследвания в тази област.

Много важно! Стракан не беше дошъл тук за това. Седеше в тихата читалня, заобиколен от очилати сингапурци и брадати западняци. Желанието му да изкрещи от отчаяние беше почти непреодолимо. Използва цялата си воля, за да затвори книгата безшумно. Вече беше шест вечерта. Беше загубил много време и не бе стигнал доникъде.

Отказа се. Щеше да е добре да знае какво има на борда на „Кагура“, за да може да планира операцията по изваждането му. Е, скоро щеше да разбере. Корабът беше на дъното от шестдесет и три години. Можеше да почака още няколко дни.

Ед изпуши една цигара и после прекара час да изучава закона за изваждане на потънали плавателни съдове. Нюансите бяха изключително сложни, но когато стигна до края, беше установил две важни неща. Първо, стана му ясно защо нито баща му, нито дядо му се бяха опитали да извадят „Кагура“. Корабът се намиреше в

малайзийски води и според местния закон печалбата от всеки плавателен съд, изваден до шестдесет години от потъването му, се облагаше с данък върху придобитото имущество, възлизащ на петдесет процента от стойността. Ед нямаше намерение да съобщава на властите какво прави, но не можа да не се възхити на търпението и изобретателността на дядо си, който бе съчинил стихчето на пощенската картичка. А като бе оставил наследството на следващото поколение, баща му бе гарантирал, че синът му ще се облагодетелства от пълната сума дори ако се наложи да я декларира.

Вторият факт беше по-елементарен. Каквито и да бяха подробностите в дребния шрифт, едрият шрифт можеше да се обобщи с няколко думи: каквото си намериш си е твое.

[1] Японско ястие от тънки ивици прясна сурова риба със соев сос. — Б.пр. ↑

55.

Стракан се върна в болницата. Кей Ти изглеждаше по-добре. И беше ядосана. Седеше в леглото и се мръщеше. Ед се промъкна в стаята виновно като непослушно куче.

— Къде беше, по дяволите?

— Опитвах се да разбера какво има на моя кораб.

— Нима? Страхотно! Браво на теб! Нали каза, че ще си тук?! Аз удължих престоя си тук заради теб. Най-малкото, което можеше да направиш, беше да се държиш така, сякаш ти пука.

Думите ѝ го опариха като киселина.

— Има си име. — И ѝ показа снимката, за да смени темата.

Кей Ти се взира в нея, докато не видя носа на кораба.

— Как се казва?

— „Кагура“. Музиката на боговете.

— Музиката на боговете. Харесва ми.

— Прощаваш ли ми? — Стракан я погали по косата. Мислеше, че това ще даде резултат, но грешеше. Кей Ти може и да беше замаяна от упойката, но беше и обидена. Стракан не беше стоял до нея, когато най-много се бе нуждаела от него.

Доктор Чан дойде и каза, че процедурата била успешна. Използвал тръба, за да вкара нагрят кислород в белите ѝ дробове, след това ѝ дал малка доза антиконвулсант „Фенитоин“, за да предотврати риска от припадък. Стомахът ѝ също бил прочистен с топли течности, за да се изкара солената вода. Подуванията на китките ѝ спадали и при умерена физиотерапия имало голям шанс Кей Ти скоро да започне да си служи с ръцете. Щели да са превързани още няколко дни, но нямало причина тя да не се прибере у дома още утре.

У дома! За Стракан нямаше по-омразна дума. Прониза го като стрела. Не смееше да погледне Кей Ти. Не му беше минавало през ума, че тя може да се върне в Америка, но сега му се стори логично. Травмата ѝ все пак беше сериозна. Охлузванията на китките ѝ щяха да ѝ оставят незаличими белези. До края на живота ѝ хората щяха да шушукат нелюбезни забележки за опит за самоубийство.

Кей Ти твърдеше, че търсела приключения, но в действителност беше дошла в Азия само на почивка. Заминаването на Майк не беше променило факта, че рано или късно тя щеше да се прибере у дома. Трябваше да мисли за кариерата си като актриса. У дома. На Ед му беше неприятно да го признае, но във всичко това имаше логика. Той погледна Чан.

— Кога ще може отново да си служи с ръцете си?

— Още утре може да започне да прави леки упражнения.

— Утре! Фантастично! За нула време пак ще се гмуркаш.

— Няма да се гмурка поне един месец. Господин Стракан, приятелката ви е претърпяла много лоша злополука. Извадила е голям късмет, че е останала жива и не е получила трайни увреждания. Белите ѝ дробове са възпалени и възстановяването ѝ ще е бавно. Не може да се върне във водата. След месец трябва да отиде при специалист, за да се види как върви оздравителният процес. Тя има застраховка, покриваща връщането ѝ в родината. Казах ѝ къде да намери един мой колега в Индианаполис. Той ще се погрижи за нея.

Стракан се обърна към Кей Ти. Искаше му се да остане с него. Поне за малко. А след това щеше да ѝ позволи да замине. Но нямаше намерение да се моли.

— Виж какво, може да седиш на палубата. Дребсън ще ти носи студен чай. Ще четеш книги.

— Докато ти се забавляваш? Забелязах, че не включи себе си в ролята на гледач.

Беше си останала същата. Системите и болкоуспокояващите не бяха притъпили бойния ѝ дух. И както обикновено имаше право.

Пейджърът на Чан започна да звъни и той каза, че трябвало да тръгва. Стракан не се заблуди — лекарят беше усетил, че трябва да ги остави насаме, и сам беше включил пейджъра си. Преди да излезе, Чан му каза, че може да остане само десетина минути — Кей Ти трябвало да си почива.

— Ами ако „Кагура“ ни направи богати? — възкликна Ед, щом лекарят излезе.

— Слез на земята, Ед. Трябва да се прибере у дома.

Очите ѝ бяха пълни със сълзи. За пръв път го нарече с истинското му име и това подсили жестоката откровеност на момента. Погледът ѝ блуждаеше и Стракан разбра, че Кей Ти мисли за дома си.

Преживяното заедно с него беше страхотно, но тя не вярваше в търсенето на съкровища. Раздялата с Майк и изтезанията, причинени ѝ от Пили, ѝ се отразяваха. Тя вече не беше непокорното, независимо мъжко момиче, което го беше ударило по ухото и в слабините, нито бързата като мълния красавица, победила кобрата на Пулау Тиоман. Беше обикновена млада жена със сълзи в очите. Нуждаеше се от дома си и Ед не можеше да се изправи на пътя ѝ.

Той се наведе, целуна я по челото и ѝ каза, че всичко е наред и я разбира. Докато излизаше от стаята, тя му изпрати въздушна целувка. Ед тръгна по коридора. Не беше сигурен какво изпитва.

Стигна до приемната и чу гласа на говорителката на канал „Новините от Азия“. Тя четеше списъка на жертвите за деня на фондовата борса. Икономиката се свиваше. Реалният свят беше някъде извън стените на болницата. Свят на съкращения на работна ръка и фалити. Свят на политика и войни. Свят, където нямаше място за фантазии за потънало в морето съкровище. Свят, в който Стракан нямаше място. И този свят щеше да прибере Кей Ти Лукър като една от своите.

Стракан седна в ъгъла, затвори очи и се опита да заспи. Нощта беше мъчителна. Той я прекара, мятайки се като уловена риба, хвърлена на палубата на „Еспри Блу“. Сънищата му бяха пълни с Ейдриън Хамилтън, застанал на кормилото на бърза моторница. Кръстникът му претърсваше Южнокитайско море. Зад него като зъби на акула се извисяваха заострените върхове на Тиоман. Хамилтън изваждаше картини и статуи. Всеки път, когато издърпаше картина, пробиваше платното с крак. Мишел и Моли Нокрис ръкопляскаха в далечината.

56.

На закуска Стракан и Кей Ти не разговаряха много. Размениха си само няколко банални забележки за времето и обсъдиха заглавията на сутрешните вестници.

Кей Ти трябваше да отиде при доктор Чан в десет, а след това да си почине един час и да се приготви да тръгне. В болницата вече бяха уредили необходимите документи и ѝ бяха запазили билет в първа класа за полет на „Юнайтид Еървейс“ до Чикаго през Токио.

Чан дойде да я вземе точно в десет. Стракан имаше свободно време, преди да се сбогува с нея, затова попита медицинската сестра на рецепцията какво би могъл да разгледа в града. Тя отговори, че няма много забележителности. Може би най-интересен бил Военноморският музей, бил на петнадесет минути пеша или на пет с такси. Ед реши да отиде там.

Денят беше горещ и влажен. Жегата беше потискаща. Дори влечуго би се задъхало. Стракан се зарадва, че е леко облечен — стари маратонки „Найки“, сини къси панталони и бяла ленена риза, ако не броеше копчетата за ръкавели и слънчевите очила. Опитваше се да не мисли за Кей Ти и да се справи със заминаването ѝ като с всяко неприятно за преживяване чувство — да го пренебрегне, да зарови главата си в пясъка като щраус.

Докато вървеше, съставяше наум списък на нещата, които щяха да са му необходими за повторното посещение на подводната пещера. Все още не знаеше какво търси, затова трябваше да е подготвен за всичко. Мощни фенерчета. Бавно горящи сигнални ракети, за да осветява потъналия кораб, докато работи. Дълго въже. Ножовка за рязане на метал. Кислороден, попълнителен и дебел неопренов костюм. Специална смес за дишане от хелий и кислород. Вероятно дори помпа и лебедка. Тези неща бяха скъпи, но Стракан имаше причина да се усмихне, когато добави последната точка в списъка. Не можеше да го купи с пари, но беше по-полезен от всички други, взети заедно.

Петер Зеeman беше на петдесет и пет и от тридесет години работеше като водолазен инструктор. През това време се беше гмуркал

по три пъти на ден, триста и двадесет дни в годината. Беше записал в дневника си над деветнадесет хиляди часа под водата. Ед изчисли всичко това една нощ в залива Сан Михиел, когато нямаше какво друго да прави. Пресметна, че Петер е прекарал повече от две години, дишайки сгъстен въздух под повърхността. На света може би имаше хора, които се бяха гмуркали повече, но Стракан се съмняваше.

Стигна до музея за петнадесет минути, точно както беше казала медицинската сестра. От двете страни на алеята за коли беше засаден червен жасмин. За разлика от множество исторически сгради, тази не беше построена през колониалния период, а по-скоро приличаше на офицерска столова от Втората световна война.

Музеят се издигаше над притихнали морави, за които се грижеха мощни пръскачки и възрастни градинари със сламени шапки. Непозната за Стракан птица смучеше нектар от леха с орхидеи. Перата ѝ бяха обагрени във всички цветове на дъгата. Буйната глициния вдясно се виеше по фасадата на сградата. Евкалиптът в средата на моравата отпред извисяваше внушителния си ствол на двадесетина метра над земята. Бризът диплеше листата му, сякаш прелистваше страници на книга. Докато вървеше, Ед се наслаждаваше на гледката. Почувства се необичайно добродетелен. Обикновено не посещаваше места като музеи и библиотеки.

Вътре беше хладно и мрачно и той изпита облекчение, че се е скрил от слънцето. Плати входната такса и влезе. Експонатите бяха изложени в хронологичен ред в един-единствен коридор, затова нямаше опасност да пропусне нещо. Маратонките му скърцаха по пода. Колекцията беше подредена безупречно и за своя изненада Ед скоро беше погълнат от изложението.

Имаше макети на кораби от петнадесети век. По онова време Сингапур бил част от султаната Малака. Плавателните съдове бяха типично азиатски — плоскодънни лодки с едно платно и висока задна палуба, къс кил и голямо кормило. По-нататък, с нарастването на стратегическото значение на Сингапур, обяснителните бележки ставаха по-обширни.

През 1819 година сър Стамфорд Рафълс, основателят на съвременен Сингапур, бе получил разрешение да използва пристанището като търговски пункт за британската компания „Източна Индия“. Дългосрочните връзки с Европа бяха осигурени с отварянето

на Суецкия канал през 1869 година. Стракан се възхити на картините на големите клипери, плаващи по маршрутите на подправките и завръщащи се в Англия, натоварени с екзотични стоки — кафе от Ява, чай от Китай, каучук от Малайзия.

Приблужи се до следващия експонат, посветен на разрастването на пристанището през двадесетте години на двадесети век. Британия бе провъзгласила Сингапур за своя главна военноморска база в Източна Азия и към търговската инфраструктура бяха добавени значителни съоръжения. Разказът продължаваше до Втората световна война.

Стракан изведнъж спря като ударен от гръм.

Стоеше пред окачено на стената табло с историята на войната с червеникавокафяви снимки и обяснителен текст. Първата фотография показваше британски генерал. Беше облечен в безупречно изгладена униформа — къси панталони и риза с къси ръкави, пушеше лула. От двете му страни се бяха изправили двама невъзмутими японски пазачи. Генералът очевидно подписваше документи за капитулация. На лицето му се четеше израз на пълно поражение. Стракан не го обвини, че пуши. Прочете текста под снимката.

„След кампания, продължила по-малко от седмица, през февруари 1942 година японските сили превземат и окупират Сингапур. Генерал-лейтенант Артър Пърсивал, началник-щаб на Съюзническата армия и Въздушните сили, подписва условията за предаването на колонията и автомобилния завод «Форд». В бързината си да се оттеглят числено превъзхожданите британски войски частично унищожават пътя, свързващ Сингапур с Малайския полуостров. Това предоставя на напредващия враг лесен достъп до острова със стратегически най-важното пристанище в региона. По време на сраженията в Малайзия британските запаси муниции драстично намаляват, но английският министър-председател Уинстън Чърчил очаква генералът да се бие до смърт и го предупреждава: «Не си и помисляй да щадиш войниците или населението. Командирите трябва да умрат заедно със

своите войници. Заложена е честта на Британската империя и на британската армия». Сър Пърсивал се предава. Решението му да държи английското знаме заедно с белия флаг, носен от офицер от щаба, е постъпка, която Чърчил не му прощава“.

Вторият параграф беше по-интересен. Имаше и малко неясна, размазана и увеличена кафяво-бяла снимка на пристанището, която показваше японски търговски кораб, който очевидно вадеше нещо. На задната палуба беше монтиран кран. Стрелата му издигаше от морето нещо като желязна цистерна.

Стракан се вгледа по-внимателно и забеляза и платформа — носеше се по вълните в далечината. На нея стояха водолази. Двама мъже държаха маркучи, свързани с компресор, който подаваше въздух на двама невидими водолази в морето. Така се бяха гмуркали хората, преди Кусто да изобрети акваланга. Платформата задържа вниманието му само за секунда. На фона ставаше нещо много по-интересно.

Зад кораба с крана се забелязваше друг кораб. Виждаше се само задната му половина. На палубата имаше още шест железни цистерни, наредени в три редици по две като съвременни контейнери. Очевидно ги изваждаха от дъното на пристанището. Ед започна да чете текста.

„Въпреки неспособността си да отблъсне врага британската армия проявява прозорливост и преди да бъде прегазена, саботира много от съоръженията на пристанището. Англичаните унищожават сухия док, навремето най-големия на света, за да не позволят на японците да го използват за ремонт на корабите си. Освен това изгарят запасите си от петрол. На сградите в левия ъгъл на снимката се забелязват големи петна от пушека. В последен акт на отчаяние генерал Пърсивал заповядва златният резерв на колонията да бъде хвърлен в пристанището, за да не попадне в ръцете на врага. Тайната е опазена само два дни и е изтръгната с изтезания от един младши офицер. На снимката се виждат кораби от японската флота, които изваждат британските сейфове и ги

товарят за транспортиране в Япония. Забележете водолазната платформа в далечината и наскоро напълнения с вода сух док вдясно“.

Въпреки климатичната инсталация в музея Стракан се обля в пот. Когато пристъпи към третата фотография, беше толкова развълнуван, че се задъхваше. Там беше заснет вторият кораб, който напускаше пристанището. Този път се виждаше целият. Беше дълъг четиридесет метра и натоварен с леки отбранителни оръжия. На носа му имаше противовъздушно оръдие с две дула. Зад него вятърът развяваше имперското японско знаме с изгряващото слънце. Над перилата се бяха навели двама членове на екипажа и махаха за довиждане на другарите си на пристанището. Ед преброи дванадесет железни цистерни, закрепени с вериги на кърмата. Сега обаче знаеше, че това не са цистерни, а сейфове.

И в следващия миг осъзна и нещо друго. Снимката беше най-красивата, която бе виждал. С радост би дал всичките си фотографии за тази снимка. Буквите бяха написани от едната страна на корпуса, малко под носа, и се виждаха през мъглата от бромида, фотоувеличението и времето. Нямахме абсолютно никакво съмнение. Това бяха същите японски букви, които беше заснел със светкавицата на фотоапарата си на дъното на Южнокитайско море.

„Изваденото злато напуска Сингапур привечер на седми март 1942 година с конвой от осем товарни кораба и се отправя към Осака. Имперската флота не контролира Тихоокеанското крайбрежие, затова конвойят е ескортиран от два бойни кораба клас «Ширацу» — «Шигури» и «Сузукадзе». На два часа път от Сингапур на единия товарен кораб («Кагура» на снимката) е заповядано да се отклони от маршрута си и да мине през Куантан, за да вземе взвод командоси от Съюзническата армия, които чакат депортиране в лагер за военнопленници в Япония. Отклонението е двеста и петдесет километра. «Кагура» трябва да се движи с максимална скорост и отново да се присъедини към конвоя след десет-дванадесет часа. В

японските военни архиви е отбелязано, че корабът потегля от Куантан заедно с допълнителния си товар в 05:30 часа на осми март 1942 година, но не успява да се включи в ескорта. Случилото се след това все още е предмет на множество хипотези. Преобладава мнението, че «Кагура» е потънал малко след като се е отделил. Радиокомуникациите са затруднени от лошото време. Командирът на конвоя капитан Тамейки Хара не е в състояние да определи къде се намират и скоро корабът изчезва от екраните. Не е известно да има оцелели. Потъналият «Кагура» не е открит. Японските историци отхвърлят теорията, че екипажът се е опитал да открадне златото. Учените смятат, че корабът е потънал в една от множеството дълбоководни падини в района. Неутрални наблюдатели твърдят, че след войната «Кагура» е бил тайно изваден или от японското, или от британското правителство. Според английски източници в пристанището са били изхвърлени златни суверени на стойност десет милиона златни английски лири. Като се има предвид историята на Сингапур като търговско пристанище, реалната цифра вероятно е много по-голяма. Местонахождението и истинската стойност на товара остават загадка и до днес“.

Истинската стойност. Стракан беше чувал това някъде. Ухили се широко и препрочете последното изречение. Понякога е изумително колко много грешат хората.

Изскочи от музея и затича, разбутваше хората. Не му пукаше дали поведението му изглежда странно.

Горещината го блъсна като полъх на леярска пещ, но и това не го интересуваше. Не го беше грижа и дали Кей Ти е будна. И да спеше, скоро щеше да се събуди. Подобна новина не можеше да чака. Можеше да промени живота ѝ завинаги и да ѝ помогне да забрави какво бе направил Пили Паранг на ръцете ѝ.

Беше толкова въодушевен, че едва след минута осъзна, че го следят.

Не забеляза колата, когато излезе от музея, но после я видя ясно. Сив рејндж ровър „Вог“ с тъмни стъкла — тъмните стъкла винаги възбуждаха любопитството му да разбере кой е вътре. Сингапур е най-скъпото място на света за собствениците на коли, затова чудовищният джип очевидно принадлежеше на някой много богат.

След известно време наистина се убеди, че го следят. Колата се отдели от тротоара минутка, след като той мина покрай нея. Уличното движение не беше оживено и Стракан чу как двигателят забръмча. Джипът все още не беше превключил на втора скорост.

Ед тръгна към болницата. След няколко минути погледна през рамо и пак видя рејндж ровъра. Движеше се бавно в лявата лента на двадесетина метра зад него. Позволяваше на другите коли да го изпреварват. Това не му хареса. Сигурно бяха от Интерпол. Кой друг би го преследвал с такъв автомобил?

Ако наистина бяха ченгета, играта беше свършила. В малка страна като Сингапур Стракан можеше да бяга, но не и да се скрие. Описанието му вероятно беше изпратено на летищата и пристанищата на фериботите. Щяха да го арестуват в мига, в който се опиташе да избяга. Ферховен беше безмилостно копеле. Мишел Нокрис с право го бе оприличила на питбул. Ед настръхна. Нямаше представа как инспекторът го е намерил. Бяха минали две седмици и половина, откакто бе напуснал Лондон, и още две, откакто беше заминал за

Тиоман. Може би някой от охраната в болницата беше осведомил холандеца. Но всъщност това нямаше значение.

Ферховен беше избрал възможно най-гадния момент. Стракан току-що бе подредил парчетата на ребуса. Беше изминал дълъг път от „Кош за омари“ във Вилемстад. Пътешествието го беше отвело от Карибите в Южнокитайско море през Лондон, Амстердам и в Тиоман. От апартамента на мъртвата млада жена на Бърмондси стрийт до музей в другия край на света. Беше си намерил нови приятели и бе убил стар приятел. Нямаше намерение да се отказва от търсенето на наследството си. Трябваше да измине още малко път — от Сингапур до архипелага Керкула и после обратно до Кюрасао заедно с десет милиона златни английски лири плюс натрупванията за шестдесет години. „Кагура“ означаваше, че фотографското сафари по крайбрежието на Аруба и Бонайре вече не е мечта. Петер можеше да разговаря с Купманс и да успее да го убеди да вдигне забраната Ед да посещава острова. Емиграционните власти щяха да го посрещнат с отворени обятия, когато разберяха колко пари има.

Поколеба се дали да не побегне, но осъзна, че няма да стигне далеч в жегата, затова се огледа за странична уличка или парк, където джипът нямаше да може да го последва. Вдясно обаче имаше шосе, а отляво — стена. Нямаше къде да се скрие. Ако пресечеше на отсрещната страна, ровърът щеше да обърне и отново да подкара след него. Не му оставаше нищо друго освен да чака.

Сигурно беше Ферховен. Никое друго ченге не би играло играта по този начин. Служителите на Интерпол в Сингапур биха свършили работата без много суетене. Щяха да му щракнат белезниците още пред музея. Не биха си играли на котка и мишка. Стракан се ядоса. Гневът го изгаряше като лавата в древните вулкани на Тиоман и го зареждаше с енергия. Нямаше намерение да кляка пред Ферховен. Забави крачка и отново погледна през дясното си рамо. Джипът все още го следеше, но разстоянието между тях беше намаляло на петнадесет метра.

Видя кръстовище със светофари на стотина метра напред. Мина покрай купчина чакъл и инстинктивно грабна камък — остър, грапав и тежък. Докато вървеше, преброи за колко време се сменят светлините на светофарите. Зелената продължи петнадесет, а червената двадесет секунди. Той тръгна с такова темпо, че да стигне до светофара, когато

зелената светлина се смени с червена. По улицата се движеха и други коли, които спряха и препречиха пътя на рейндж ровъра.

Щом джипът остана последен на опашката, Стракан изведнъж се обърна и хукна към него. Хората в рейндж ровъра явно го видяха. Джипът се опита да се измъкне от редицата, но отпред и отзад имаше коли и беше блокиран. Нямаше къде да отиде. Ед стигна до него за секунди и дръпна дръжката на предната врата вдясно. Беше заключена. Не му пукаше кой го вижда, нито се интересуваше от последиците. Единственото му желание беше да уплаши Ферховен до смърт. Замахна, удари стъклото с камъка и го разби. В същия миг светофарът светна зелено. Разнесе се свирене на гуми. Шофьорите на другите превозни средства побързаха да се махнат от местопроизшествието.

Рейндж ровърът също не остана. Предната седалка беше обсипана с остри като бръснарски ножчета стъкла. Ед ясно видя човека зад волана.

Зърна го само за миг. Джипът се стрелна напред и го принуди да отскочи на тротоара. Стракан не познаваше шофьора, но беше прекарал достатъчно време в Азия, за да разпознае расовата му принадлежност. Мъжът беше японец.

Ед се обърна и побягна към болницата.

58.

Най-важното в момента беше да вземе Кей Ти и незабавно да напуснат Сингапур. Нямаше представа кой е японецът, но не беше необходимо да е гений, за да го свърже с „Фубуки“. А това означаваше, че е имал вземане-даване с Пили Паранг.

Докато тичаше, Ед започна да свързва нещата. Пили сигурно беше казал на хората от яхтата къде е Стракан. Затова „Фубуки“ се отправяше на север към островите Керкула, докато „Еспри Блу“ се връщаше на Тиоман. И после си спомни, че Пили говореше по радиопредавателя. Тогава не му се стори странно, но сега придоби смисъл. Пили бе планирал отмъщението си от много време и бе разчитал на „Фубуки“ да го вземе. Като го беше убил, Стракан си бе създал куп нови врагове.

И не само японците щяха да искат да знаят къде е Ед. Очевидци щяха да съобщят, че е разбил стъклото на рейндж ровъра. Полицията също щеше да го издирва. Вероятно щяха да проверят дали в болниците са приемали мъж с наранена от счупени стъкла ръка. Стракан не се беше порязал, но скоро болницата в Чанги нямаше да е безопасна.

Колкото и да беше лоялен на братовчеда на Сумо в Куантан, Фрейзър Чан нямаше да има друга възможност, освен да потвърди, че Стракан е бил при него. И примката щеше да се затегне около врата му. Ченгетата щяха да го арестуват и да сравнят портрета му с описанието на Интерпол. После щяха да го върнат на летище „Шхипол“ при стария му приятел Ферховен. Този път инспекторът нямаше да му позволи да се измъкне. Играта наистина щеше да свърши. Ед се закле, че ще напусне страната по собствено желание, както правеха нормалните хора.

Стигна до болницата облян в пот. Бе тичал само пет минути, но това време беше достатъчно ризата му да се намокри и да залепне за тялото му. Пръстите на краката му шляпаха в маратонките. Асансьорите бяха заети, така че Стракан тръгна по стълбите. От

климатичната инсталация излизаше направо студен вятър и когато стигна до отделението на Кей Ти на третия етаж, Стракан трепереше.

В стаята ѝ го чакаше неприятна изненада.

Кей Ти я нямаше.

Леглото ѝ беше празно. Нямаше и следа от багажа ѝ. Ед хукна по коридорите, рязко завиваше наляво и надясно, като мишка в лабиринт. Провери в банята, в залата с телевизора и в книжарницата. Нахлу в кабинета на Чан, без да почука. Лекарят тъкмо преглеждаше и на лицето на пациента му се изписа неподправена паника. Чан обаче не се изненада, че вижда Стракан, и каза, без да вдига глава:

— Тя ви остави нещо.

— Къде?

— Ей там. — Лекарят посочи компютъра с брадичка. Върху клавиатурата имаше син плик. — А сега, господин Стракан, моля да ме извините, но трябва да си вървите.

Ед грабна плика.

— Благодаря ви за всичко, което направихте.

Чан беше добър човек и бе направил чудеса с белите дробове на Кей Ти. Беше позволил на Стракан да използва кабинета му и да спи на пода. Можеше да му направи още една услуга, така че Ед добави:

— И не съм бил тук, нали?

— При условие че няма да ви видя отново.

— Чудесно. Благодаря. — Ед нетърпеливо разкъса плика, сякаш вътре имаше печеливш билет от лотарията. Имаше обаче пощенска картичка. Той я прочете и погледна обвинително Чан. — Ръцете ѝ. Как е написала това?

— Аз го написах. Тя ми диктуваше.

— Кога?

— Преди десетина минути.

Стракан имаше чувството, че някой се е промъкнал зад него и го е ударил с ковашки чук в сгъвките на коленете. Не знаеше дали да вярва на лекаря.

— Ед? — Чан видя съмнението в очите му.

— Какво?

— Имай ми доверие. Аз съм лекар.

Стракан излезе от кабинета. Тътреше крака, сякаш беше затворник, който започва излежаването на доживотна присъда.

Отпусна се на стола пред вратата и се хвана за главата. Картичката беше снимка на китова акула. Написаното беше кратко и ясно.

На моя галантен сър Ланселот. Мразя да се сбогувам.
Така е по-лесно. Благодаря за приключението.

Кей Ти

В подводната пещера чакаха златни суверени на стойност най-малко десет милиона английски лири и те двамата бяха единствените, които знаеха за тях. Кей Ти беше заминала, преди Ед да успее да ѝ каже колко близо са до изваждането им. Стракан не можеше да повярва колко жесток е животът.

Инстинктивно бръкна в джоба на ризата си и извади пакета „Кемъл“. Запали. Веднага обаче се приближи портиер в зелена униформа и му показа надписа „Пушенето забранено“ на стената. В гнева си Ед му каза, че го бърка с някой друг, на когото му пука. Реакцията му беше смешна, така че той се извини веднага и угаси цигарата. Ненавиждаше се от дъното на душата си.

А после изведнъж скочи и побягна навън. Кей Ти беше излязла само преди десетина минута. Все още имаше шанс да я настигне на летището. Това беше риск, но си заслужаваше да го поеме. Хукна надолу по стълбите. На партера потокът хора се сгъсти и Ед беше принуден да забави крачка, докато си проправяше път между пациентите, персонала и посетителите. За по-напряко мина през онкологичното отделение и връхлетя върху група студенти. Те се разпръснаха като пойни птици пред ястреб.

И после излезе и изведнъж видя Кей Ти.

Сигурно беше слязла с асансьора, докато той се бе качвал по стълбите. Тъкмо си взимаше довиждане и се шегуваше с медицинската сестра на отделението. До нея спря такси.

— Кей Ти, чакай! — извика Стракан.

Тя се обърна и той видя усмивката в очите ѝ още преди да се появи на устните ѝ.

— Галантен до последно, а, Ланселот?

Шофьорът на таксито вече беше взел чантите ѝ и ги слагаше в багажника. Стракан се беше задъхал. Сестрата го погледна

подозрително, докато помагаше на Кей Ти да се качи в таксито.

— Кей Ти! Трябва да останеш. Обещавам ти, че ще си заслужава.

Тя го погледна изпитателно.

— Обещаваш?

— Да. Трябва да ми имаш доверие.

— А билетът за самолета?

— Смени го.

Настъпи неловко мълчание.

— На летището, нали? — попита шофьорът, след като им даде петнадесет секунди.

— Не. На пристанище „Понгол“ — отвърна Кей Ти, издуха кичур коса от крайчеца на устните си и отново насочи вниманието си към Стракан. — Е, не ме гледай така, Ланселот. Да отидем да намерим Сумо.

ТРЕТА ЧАСТ

Оттук насетне знайте,
хубавици доверчиви,
не се поправят грешките
непредпазливи.

Недейте да сте лековерни,
глуповати.

Не всичко, що очите и сърцето
изкушава,

да бъде взето заслужава.

Не всичко, що блести, е злато.

Томас

Грей,

„Ода за
смъртта на
любима котка,
удавила се в
аквариум със
златни рибки“

59.

Петер Зеeman пристигна на Пулау Тиоман четири дни след Стракан и Кей Ти. Наложиха се Ед да използва всичките си способности да убеждава, за да го накара да дойде. Телефонът в курорта „Бержая“ изгълта монетите му до последната, докато Петер искаше доказателства за съществуването на потъналия кораб. Ед не разполагаше с нищо друго освен с развълнувания си глас. *Злато*. Повтаряше думата отново и отново и пускаше монети в телефона.

Накрая се оказа, че въодушевлението му е било достатъчно силен аргумент. Петер затвори, след като обеща да говори с Президентката. Така наричаше Маги в нейно отсъствие. Може и да беше служил в специалните сили, но командирът в семейството беше съпругата му. Тя беше единственият човек на света, от когото Петер се страхуваше. Стракан му се обади отново на другия ден и Петер имаше добра новина. Президентката му разрешила да замине, той наел един инструктор от съседната водолазна школа да го замества и на зазоряване щял да хване самолета за Амстердам.

— Много скоро обаче ще изчерпя запасите си от услуги за теб, Ед.

Пътуването бе продължило двадесет и четири часа, но въпреки това Петер не беше уморен. Поздрави Стракан и бащински го потупа по рамото, щом слезе от ферибота.

— Страшно те обичам, Петер. — Ед стисна ръката на приятеля си. — Радвам се, че те виждам.

Стракан изобщо не лъжеше. Петер Зеeman му беше като баща и същевременно по-голям брат. Бе платил глобата му от хиляда долара и после весело се беше пошегувал с това. На млади години беше служил в Седми холандски взвод от специално обучени водолази, които работеха в екип с британските Специални флотски сили. В днешно време взводът пазеше холандските петролни сонди от терористични атаки, но през седемдесетте години на двадесети век командосите бяха на активна служба в региона Дофар, отблъскваха бунтовници марксисти и се биеха рамо до рамо с англичаните. Петер се беше

сражавал в кампанията и беше ранен в крака. Затова бе напуснал специалните сили преждевременно и от тридесет години ръководеше „Корал Краал“. И беше много добър в работата си.

Беше висок и широкоплещест. Имаше дълга прошарена коса, която пригладваше назад, изваяни римски черти и тъмен слънчев загар, тъй като беше роден и израснал във Вилемстад. Тялото му беше атлетично, защото поддържаше диета и се хранеше само с риба, плодове и „Хайнекен“. Вкусът му към ризите обаче беше отвратителен. И днес не правеше изключение и Кей Ти повдигна учудено вежди, докато Стракан ги запознаваше. Ед не можеше да я обвини. Рибата от анимационния филм щеше да подхожда повече на детска фланелка.

Стракан му беше запазил бунгало на плажа на двадесетина метра от неговото. Оставиха багажа на Петер и после отидоха в градчето да обядват. Ед му разказа какво се беше случило, откакто бе напуснал Кюрасао. Това беше преди почти месец, но той имаше чувството, че е минал цял живот. Разказа му всичко. Не пропусна нищо. Повечето беше новост и за Кей Ти и двамата слушаха съсредоточено, без да задават много въпроси. Стракан завърши с новината, че Сумо е убедил местните власти, че Пили се е удавил, след като се е напил и е паднал през борда. Очевидно недоверието им почти се бе равнявало на безразличието им.

— Петер, не знам как да ти кажа, но...

— Тогава не го казвай. — Зееман намигна на Кей Ти: веднага разбра, че Стракан ще се постави в неудобно положение.

— Парите, които плати на Купманс. Не беше необходимо да го правиш. Аз щях да ги дам.

— Ти си безнадежден лъжец, Ед. Такъв си беше и такъв ще си останеш.

— Говоря сериозно. Щях да намеря начин. Щях да взема назаем от Хамилтън. Той има много повече от теб и... — Стракан млъкна. Не биваше да говори така. — Благодаря ти. Ще ти ги върна. И без това след два дни ще си толкова богат, че няма да забележиш някаква си хилядарка. — Петер се ухили широко, сякаш се смееше на някаква шега, известна само на двамата. — Нещо смешно ли казах?

— Не, наслаждавам се на слънцето.

— В родината си имаш предостатъчно слънце. Какво толкова смешно казах, по дяволите?

Зеeman се наведе и сложи ръка на рамото му.

— Ед, наистина ли мислиш, че човек като Купманс ще се откаже от обвиненията ей така и ще се съгласи на глоба?

— Не знам. Хиляда долара са много пари. Той каза, че няма къде да слага затворниците, но парите можели да му свършат работа. Какво намекваш?

— Смяташ, че на едно ченге му е позволено да те глоби с такава голяма сума? Не ти ли се стори странно, че глобата не беше определена от съд или съдия?

Ед се вторачи безизразно в него. Стомахът му се сви. Беше толкова въодушевен, че го освобождават, че нито за миг не се усъмни в законността на процедурата.

— Купманс е добър човек — продължи Петер. — И добро ченге. Грижи се за Кюрасао като за семейството си. Строг е, но справедлив. Ако безразсъдно застрашиш живота на някого и избягаш от местопрестъплението, по всяка вероятност ще те вкара в затвора.

— Тогава защо не го направи? За какво са му трябвали парите?

Петер започна да си подсвирква, огледа се и изрази възхищението си от гледката. Стракан се престори, че ще плисне бирата си в лицето му, за да изрази неудовлетвореността си. Зеeman беше голямо дете. Да дразни хората беше типично за чувството му за хумор.

Петер се засмя и се дръпна назад, извън обсега на Ед.

— Ще ти кажа една тайна. Дърк е ченге, но това не означава, че не обича да излиза с приятели.

Стракан продължаваше да го гледа безизразно. Все още не разбираше нищо.

— Е, и?

— Да кажем, че той не е най-добрият покерджия на острова.

— Шегуваш се!

— Не. Купманс дължи на мен по-голямата част от хилядата долара. Не съм платил нищо, за да те измъкна. Просто направих така, че той да спечели.

— Сериозно ли говориш?

— Абсолютно. А сега, ако ме извиниш, искам да си почина. — Петер стана. — Който стигне пръв, ще лежи в хамака.

— Дадено — отвърна Кей Ти. Вече беше махнала превръзките на ръцете си. След две седмици щяха да извадят и конците на шевовете. Белите й дробове бяха добре. Възстановяваше се бързо. Двамата с Петер хукнаха към бунгалата.

Стракан се вторачи в тях, после си допи бирата, подпря главата си с ръце и се замисли. Приятел в нужда се познава — и Петер Зееман беше приятел, за какъвто всеки може само да мечтае. И в същия миг си помисли какъв е късметлия. Дори да не извадеха златото, Ед вече беше богат в други отношения. Поклати глава, остави пари за бирите и побягна, за да настигне приятелите си.

Вечерта Кей Ти ги покани в нейното бунгало на пилешки гърди на скара. Изядоха ги със сос от кокосови орехи и салата от китайско зеле. Петер разпита Стракан за потъналия кораб. Интересуваше се на каква дълбочина се намира, какви са течението и видимостта и как ще извадят дванадесет огромни сейфа от подводната пещера.

— Разумни въпроси — отбеляза Ед. Всъщност вече беше измислил план за изваждането на сейфовете, но тъй като включваше взривяването на част от рифа, не искаше да го споменава пред Кей Ти. Апетитът ѝ за подробности беше колкото неговия за печеното пиле. Петер пък смяташе, че всички други са безнадеждни в подводната работа, и Стракан реши да се прави, че не разбира нищо. По-късно щеше да изплюе камъчето.

Петер обаче имаше право да пита за теглото на сейфовете. Това наистина бе голям проблем. Ед бе прекарал по-голямата част от предишния ден в едно интернет кафе, а после натискаше бутоните на джобния калкулатор на Сумо и пресмяташе златото. Съкровището наистина беше тежко.

Исак Нютон е определил цената на златото през 1717 година, когато бил директор на английския Монетен двор. Три лири стерлинги и седемнадесет шилинга за тройунция. Цената беше останала непроменена двеста години, с изключение на кратко колебание по време на Наполеоновите войни. Първата по-важна корекция била след избухването на Първата световна война през 1914 година. А после цената на златото бързо беше започнала да се повишава. През четиридесетте години на двадесети век бе стигнала 8,40 лири

стерлинги за тройунция и оттогава непрекъснато растеше. Стракан провери в уебсайта на „Файненшъл Таймс“ и видя, че в момента цената на златото на лондонския пазар е 211,50 лири. Това означаваше, че товарът на кораба струва двадесет и пет пъти повече, отколкото когато генерал Пърсивал бе изхвърлил сейфовете. Десетте милиона лири стерлинги се бяха превърнали в двеста и петдесет милиона. Той едва не падна от стола, когато изчисли сумата, а после се усмихна. Не беше алчен. С радост би се задоволил и с първоначалните десет милиона.

Стойността на златото се беше увеличила и това бе добре, но теглото си оставаше проблем. Ако се разпределеше поравно в осем кораба и всеки носеше по два сейфа, стойността на златото във всеки сейф щеше да е малко повече от сто хиляди лири по курса през четиридесетте години на двадесети век. При стойност 8,40 лири за тройунция всеки сейф щеше да тежи 12 400 тройунции, което правеше половин тон.

Тази новина беше лошата. Добрата беше, че всеки кораб би трябвало да е носил по тридесет и един милиона лири по днешния курс и всеки сейф щеше да съдържа около два милиона и половина. Измеренията бяха фантастични, но на Стракан не му пукаше. Макар че бяха приблизителни, цифрите го устройваха напълно. Това му даваше представа с какво имат работа. Много пари и огромна тежест.

Половин тон беше тежък товар, а като се прибавеха още двеста килограма за самия сейф, щеше да е невъзможно някой да го отмести. Дори Сумо с помощта на Дребсън и Петер. А трябваше поне да успеят да ги преместят на място, където да могат да ги отворят. Стракан изгаряше от нетърпение да го направи.

Петер беше уморен от дългото пътуване, затова си легна в осем. Беше донесъл подарък на Ед и му го даде, преди да си кажат лека нощ. Беше го купил от Амстердам и не си беше направил труда да го опакова.

Стракан го извади от плика, засмя се, извика победоносно и прегърна приятеля си. Най-после беше направил нещо хубаво. Календарът беше във формат А4 и с метална спирала. Снимката на корицата ясно се виждаше през целофана. Гигантската баракуда му се хилеше, застанала неподвижно срещу течението. Идеален израз на контролирана агресивност. Маколи Гилкрисٹ действаше бързо.

Ед изми чиниите в морето, угаси огъня и благодари на Кей Ти за вечерята. И тъкмо се приготви да отиде да си легне, когато видя, че тя го гледа малко насмешливо. Стоеше на прага на бунгалото си, облегната на касата. Вдигна ръка и прокара пръсти през косата си. Стракан нямаше как да не забележи очертанията на гърдите ѝ под тениската.

— Къде отиваш, по дяволите? — попита тя.

— Вкъщи — отвърна той и се изчерви. Въздухът беше топъл. Ухаеше на изгоряло дърво и трептеше от песните на безброй невидими насекоми.

— Вкъщи? Не ми трябваш там. Стига си бил такъв проклет англичанин и идвай тук!

Ед се усмихна. „Бог да благослови и Америка“ — помисли си и влезе след нея в бунгалото.

60.

Ейдриън Хамилтън често казваше, че сънят е най-благодатното нещо на света. Май цитираше нещо от Шекспир. Стракан не беше много по четенето и не знаеше точно, но когато се събуди на сутринта, разбра какво има предвид кръстникът му. Подутината на главата му беше спаднала и се чувстваше свеж и зареден с енергия.

Днес отново щяха да отидат на рифовете.

В девет заведоха Петер да се запознае със Сумо и Дребсън. Те бяха станали отдавна и Дребсън беше приготвил една от специалните си плодови салати за закуска. Сумо веднага хареса Петер и скоро двамата се смееха като стари приятели. Стракан виждаше взаимното уважение в очите им, докато си разказваха истории за големите риби, които са уловили. Сумо си спечели потупване по рамото, когато каза, че на клиентите му вече не било позволено да задържат рибите, а трябвало да ги претеглят и да ги върнат живи в морето.

Кей Ти пък поднови приятелството си с Дребсън и докато се отдалечаваха от Тиоман, Стракан остана сам на носа и се замисли за изминалата нощ. Кей Ти се любеше така, както правеше повечето неща, и компенсираше липсата си на нежност с енергия и ентузиазъм. Той запали цигара и прокара пръсти по гърба си. Още усещаше впитите ѝ нокти и лепкавите от пот чаршафи.

По пътя се отбиха при един търговец на морски стоки в Мерсинг. Градчето се намираше по-близо от Куантан на сушата, но не беше толкова голямо. Преди два дни Стракан беше купил повечето неща, които щяха да са им необходими, и Сумо ги беше натоварил на „Еспри Блу“. Оставаше им да вземат само още две.

През нощта Петер бе обмислил проблема с изваждането на сейфовете и бе стигнал до същия извод като Ед. „Еспри Блу“ нямаше лебедка и Сумо беше отказал да монтират една на ниската палуба в задната част. Единственият начин да вземат сейфовете беше да ги изкарат на повърхността и после да ги изтеглят до брега. Така че трябваше да купят надуваем повдигащ балон.

Имаше ги във всякакви форми и размери. Бяха големи колкото балони с горещ въздух и се използваха за изваждане на потънали самолети и подводници. Нямаше да измъкват „Кагура“, а само сейфовете, затова капацитетът за издигане от един тон щеше да е достатъчен. Балоните се продаваха навсякъде, но Сумо увери Стракан, че в магазина в Мерсинг със сигурност ще ги има, защото е най-големият на източното крайбрежие.

Според текста под снимката в музея сейфовете се намираха на задната палуба на „Кагура“. Достъпът до тях беше лесен и стига Петер да успееше да среже притягащите скоби с кислородна, Стракан не очакваше проблеми с прикрепянето на балона. Това щеше да е най-лесното. Трудното щеше да е да измъкнат сейфовете от пещерата — входът не беше достатъчно широк. Можеше да се вмъкне само човек с акваланг. Точно затова трябваше второто нещо в списъка.

Никой не искаше да взривяват дупка в рифа, а Кей Ти беше категорично против. Неотдавна се беше включила в кампания срещу ловенето на риба с динамит и ги обвини, че са безотговорни и лицемерни. Наложил се Стракан да я убеждава, че след като извадят златото, ще могат да предприемат каквито искат проекти за опазването и съхраняването на рифа, и накрая тя нямаше друг избор, освен да се съгласи с логиката му.

Спряха в малкото пристанище на Мерсинг на половин километър нагоре по мътна кафява река. Кривите корени на мангрови дървета се виеха във водата. По клоните чуруликаха птички.

Сумо зареди гориво, а Петер и Стракан тръгнаха към магазина. Той беше в отсрещния край на пристанището, така че трябваше да заобиколят целия залив. Дърветата хвърляха сянка върху пристана. Дватама вървяха бавно и се радваха на прекрасния ден. Бяха боси. Петер беше сменил ризата си — сега беше с розова, на ананаси. Ед погледна белега на глезена му, където Зеeman беше започнал да си реже крака в деня, когато се запознаха.

Петер не беше идвал в тази част на света и се наслаждаваше на природата. Флотилия рибарски лодки се въртеше по течението като купчина сухи листа. По черния път вляво селянин караше каруца, пълна с тропически плодове — налагаше кравата с бамбукова пръчка. Между мангровите дървета се появи джамия. Минарето отразяваше

слънчевите лъчи, проникващи през утринната омара. В мраморния двор седяха няколко богомолци.

Магазинът приличаше на голям двуетажен склад, отворен от едната страна. Покривът беше от гофрирана ламарина. След двадесетина минути мъглата щеше да се вдигне и вътре щеше да стане горещо. Петер обаче не бързаше. Качи се по скърцащите стъпала, за да разгледа какво има горе.

Повечето неща бяха употребявани. До кутии с боя бяха наредени мотори за лодки. На тавана бяха окачени мазни фендери. В ъгъла бяха струпани гребла и прътове за плоскодънни лодки — приличаха на дърва за огрев. Имаше шкафове, пълни с гвоздеи и винтове, кутии с рибарски кукички и лавици, отрупани с вериги за котви, бидони и презареждащи се бутилки.

Стракан тръгна из този лабиринт от боклуци. Съмняваше се, че ще намерят онова, което им трябва. Едно куче от неизвестна порода лежеше на сянка и от време на време мигаше, за да прогони мухите, които кацах в очите му. Ед стигна до края на склада, където се намираще магазинът. За разлика от останалата част, тук беше чисто и заредено с качествена екипировка. Предлагаше се богат избор от модерна морска техника, скрита от погледа на случайните минувачи като вътрешното светилище на храм. Оптимизмът му се върна, докато разглеждаше новите платна за сърфове, въжета и лебедки. Имаше дори отделение за дрехи, дъждобрани и неопренови костюми.

Горният етаж беше по-малък. Там Петер вече разглеждаше купчините оловни тежести за балансиране на мачти. Гледаше ги така, сякаш бяха реликви от изчезнал свят. Той обичаше яхтите не по-малко от гмуркането и знаеше всичко за тях.

Сумо беше казал на Стракан да спомене името му пред продавача — той, което всъщност не бе чудно, също му бил братовчед и нямало да ги одере. И още по-важно, ако Ед му дадял двадесет долара, Гаджа нямало да им иска разрешително за закупуване на експлозиви.

Малайзиецът пиеше чай зад тезгяха. Вероятно беше много далечен братовчед, защото беше слаб като тръстика и изобщо не приличаше нито на Сумо, нито на лекаря от Куантан. Очите му обаче блеснаха, когато Ед спомена името на Сумо, и Гаджа обеща да направи отстъпка на всичко, което купят. Взе списъка и изчезна някъде, а Стракан преброи банкнотите си. След малко малайзиецът се върна и

договориха десет процента намаление, защото Ед плащаше с американски долари.

Надуваемият повдигащ балон тежеше шестнадесет килограма. Експлозивите също не бяха леки. Стракан тъкмо понечи да извика Петер да му помогне, когато чу, че кучето ръмжи. Обичаше кучетата и това не го обезпокои, но после се разнесе глух удар, последван от квичене, така че той се обърна да види какво става.

Ставаха лоши неща.

Изведнъж Ед се оказа в беда, от която нямаше измъкване. Изруга през зъби. Трябваше да внимава повече. Да се досети.

Бяха трима. Японци. И единият държеше пистолет.

61.

Бяха с копринени ризи и кремави памучни панталони. Косите им бяха намазани с брилянтин и пригладени назад, а лицата — гладко избръснати. Изглеждаха абсолютно неуместно в магазин за морски стоки. Стракан позна единия — беше шофьорът на рейндж ровъра.

Предпазливостта на Ед граничеше с мания за преследване. Проливът Джохор беше пълен с яхти, но не бе забелязал някой да ги следи, когато Сумо ги взе. Сега обаче това нямаше значение. Японците го бяха проследили до Тиоман. Бяха го наблюдавали отново сутринта и очевидно бяха решили, че моментът е подходящ да се представят.

Мъжът с пистолета беше най-висок. Вместваше се естествено в ролята на главатар и не беше дошъл да си побъбрят приятелски. Привика Стракан с пръст. Пистолетът имаше заглушител. Екип от професионалисти. Ед трескаво обмисляше вероятностите. Не бяха дошли да го убият. Ако умреше, нямаше как да намерят потъналия кораб. Не се съмняваше обаче, че могат да го накарат да говори.

— Ела тук.

— Не — без да помръдне, отговори Стракан. Не можа да измисли какво друго да каже.

Главатарят изстреля един куршум в краката му. Разхвърчалите се камъчета ужилиха глезените му. Заглушителят си свърши работата — изстрелът прозвуча като кихавица.

Ед не улесняваше нещата с твърдоглавието си, но имаше причина все още да не се приближава до тях. Те или бяха забравили за Петер, или не го бяха видели. С периферното си зрение Стракан забеляза, че приятелят му стои точно над тях, на ръба на горния етаж.

Петер Зееман съвсем не беше за подценяване и ако Ед успееше да издържи още няколко секунди, негодниците щяха да разберат това. Ед не смееше да погледне приятеля си от страх да не издаде позицията му и се съсредоточи върху шофьора на рейндж ровъра, който изглеждаше следващият най-опасен тип след мъжа с пистолета. Носеше черна жилетка над зелената копринена риза и нещо издуваше вътрешния му джоб. Японецът вдясно не беше въоръжен. Имаше

набръчкан белег, който минаваше по лицето му като синусоидна крива. Вероятно беше запознат с ръкопашния бой и Ед с удоволствие би го оставил на Петер, след като неутрализираха човека с пистолета. Завесата от мъниста зад него изтрака и Гаджа излезе заднишком. Бързаше да избяга от огневата линия. Беше си взел парите и нямаше намерение да помага повече.

— Добре, добре — каза Стракан, остави кутията с експлозивите на тезгяха зад себе си и вдигна ръце, за да покаже, че няма да се бие. — Спокойно. Идвам.

Високият японец в средата го държеше на прицел, докато се приближаваше, и така и не разбра какво го уби. Петер пусна оловната тежест с абсолютна точност от четири метра и половина и черепът на главатаря изкънтя глухо, когато тя го разби като черупка на яйце. Пистолетът падна от ръката му и той се свлече на пода. Смъртта му настъпи мигновено. Типичен пример за двойствеността. В един миг си шефът, в следващия — нула.

Двамата му придружители за миг се стъписаха. Стракан се хвърли върху шофьора, протегна ръце напред като бутала и го удари в брадичката с длани. Японецът залитна и в същия миг Петер скочи от балкона. Стовари се върху мъжа с белега, хвана го за врата и го събори. Шофьорът вдигна ръце, за да се защити в стил карате, но сега силите бяха изравнени и просто нямаше шанс.

Петер заби глава в лицето на мъжа с белега и започна да го налага, докато той не изпадна в несвяст. Разсеян за миг от уменията на приятеля си, Стракан получи ритник в коляното. Силна болка прониза капачката му. Той отвърна с два бързи удара и шофьорът се строполи на земята.

Коего се оказа лошо.

Защото шофьорът падна до изпуснатия пистолет и веднага го грабна. Ако го беше насочил към Петер, Ед можеше и да не излезе жив от магазина. Но той го вдигна срещу Стракан — и незабавно си получи заслуженото.

Петер беше един от най-почтените хора, които Стракан познаваше, но когато трябваше да се бие, използваше всички средства, за да победи. Грабна една лъскава стоманена канджа от стената и замахна с всичка сила.

Куката прониза лакътя на японеца. Той все пак натисна спусъка, но куршумът се заби в дървените лавици в задната част на магазина. Ед изрита оръжието от пръстите му. Ръката на шофьора се бе превърнала в парче месо на касапска кука. Костта се виждаше. Изпаднал в шок, той безмълвно се втренчи в раната си.

Играта свърши. Стракан взе експлозивите, Петер вдигна шестнадесеткилограмовия надуваем балон, сякаш беше кошница за пикник, и двамата бързо излязоха и затичаха по пристана. Сумо вече беше заредил с гориво. Видя ги, че идват тичешком, и заповяда на Дребсън да развърже въжетата.

Ед и Петер хвърлиха екипировката на борда и Стракан извика:
— Тръгвай, тръгвай!

Сумо потегли на заден с пълна тяга, обърна, като разлюля околните лодки и яхти, и попита:

— Къде отиваме?

— На Керкула Кетам — отвърна Ед. — Къде другаде?

62.

Японците скоро щяха да тръгнат след тях. Двамата оцелели главорези бързо щяха да се съвземат — е, шофьорът щеше да има нужда от спешна медицинска помощ, ако отново искаше да седне зад волана на рейндж ровъра. Въпреки това щяха да им трябват няколко часа, преди да възобновят издирването. Преследването сто на сто щеше да продължи.

С двадесет възела в час „Еспри Блу“ щеше да стигне до Керкула за четири часа. Още беше десет сутринта и Стракан и Петер щяха да имат време поне за две гмуркания. Ако всичко вървеше гладко, още днес щяха да поставят експлозивите и да взривят входа на пещерата. През нощта отломките щяха да се утаят и на другия ден можеше да започнат да изваждат сейфовете. Стракан искаше да свършат работата за три-четири дни, дори за по-малко, ако беше възможно.

Японците обаче ги търсеха и те нямаха време за подробно планиране. „Еспри Блу“ не можеше да издържи дванадесет железни сейфа, затова докато закусуваха, решиха да ги довлекат до Керкула Кетам и да ги отворят там. Трябваше да ги изтеглят един по един и да направят дванадесет курса. Стракан беше купил на пазара в Куантан шестдесет големи сака от дебел брезент — по пет за съдържанието на всеки сейф. Всичко останало щеше да бъде натоварено на яхтата. След това щяха да хвърлят празните сейфове в морето, както беше направил генерал Пърсивал преди шестдесет години, за да ги скрие от японците. Ед се усмихна. Историята се повтаряше.

Мерсинг се смаяваше в далечината. Сумо превключи на автоматично управление и Стракан свика съвещание в лоцманската каюта. Японците го бяха проследили до Сингапур и после до Мерсинг. И двата пъти той нямаше представа, че го наблюдават. Ед беше убеден, че използват техника за наблюдение, и искаше да знае какво е мнението на Петер за сигурността им. Но първо попита.

— Как си, Кей Ти?

— Идеално.

— Добре.

— Пък и фактът, че си толкова популярен, подкрепя историята ти, че на твоя потънал кораб има нещо ценно.

— Не че си се съмнявала в мен, нали?

— Не че съм се съмнявала в теб — повтори тя и се усмихна.

— Рискът се повиши — продължи Ед. — Трябва да помислим за безопасността си. Следващия път нападателите може да не са толкова немарливи. Някакви предложения, Петер?

— Отсега един от нас ще стои на наблюдателната кула и ще гледа с бинокъла. Денонощно. Колкото по-рано разберем, че ни следят, толкова по-добре. Не трябва да издаваме местоположението на потъналия кораб.

— Прав си — съгласи се Стракан.

— Никакви светлини или лампи, след като се стъмни.

Всички закимаха — започваха да осъзнават сериозността на положението.

— Ще трябва да измислим и сигнал за тревога за гмуркачите.

— Аз ще удриям по лодката — предложи Дребсън.

— Добро предложение, хлапе — отвърна Петер, — но за съжаление ще сме на голяма дълбочина. Ще ни трябва тенекиена кофа, гаечен ключ и дълго въже. Имаш ли кофа, ключ и въже, Сумо?

— Сумо има всичко.

— Чудесно. Ще ни трябва и две резервни бутилки със сгъстен въздух, скрити някъде на рифа. Ако на повърхността възникне проблем, ще се наложи да останем под водата по-дълго от предвиденото. Колко бутилки имаме, Ед?

— Четиридесет. Двадесет с „Траймикс“ и двадесет със сгъстен въздух. — Докато чакаше Петер да пристигне, Стракан беше обиколил школите за водолази на Тиоман. Сезонът приключваше и много от тях с радост му дадоха старите си бутилки със сгъстен въздух в последно усилие да повишат годишната си печалба. — После може да ги откупиш от мен и да ги занесеш в „Корал Краал“. — И намигна на приятеля си, а той му показа среден пръст.

Архипелагът Керкула се появи на хоризонта малко след един. След още час „Еспри Блу“ стигна до успоредните рифове. Небето беше ясно, температурата беше тридесет и четири градуса, но хубавото

време нямаше да продължи дълго. Стракан видя в далечината първите буреносни облаци — съгъстваха се, за да известят за настъпването на дъждовния сезон. Облаците щяха да дойдат след ден-два и яростта им щеше да е огромна. Вятърът щеше да вие като вълк и щеше да падне градушка с големината на куршуми. Това беше още една причина, която налагаше да действат бързо.

Сумо пусна котвата. Петер вече обличаше неопреновия си костюм. По време на първото гмуркане трябваше да свършат няколко важни неща и не на последно място Зеeman трябваше да се запознае с обстановката. Водата край архипелага Керкула беше по-солена и по-богата на минерали, отколкото в Кюрасао, и той скоро щеше да установи, че ще му трябват повече тежести, за да запази нужната плаваемост.

Използваха едно от риболовните влакна на Сумо, за да направят система за комуникации. Влакното беше дълго двеста метра и безпроблемно щеше да стигне до „Кагура“. Сумо завърза единия му край за перилата на кърмата, а Стракан прикрепил кофата и гаечния ключ за другия. Кей Ти се качи по стълбата и зае наблюдателния пост на кулата. Изглеждаше разочарована, че няма да се гмурка, но това само я подтикваше да помага по други начини. Стракан изкара въздуха от баластния си елек и се присъедини към Петер в спокойното лазурно Южнокитайско море.

Носеха петнадесетватови фенерчета и по една резервна бутилка със съгъстен въздух. Водите бяха утихнали преди бурята и видимостта беше отлична. Напрежението в раменете на Стракан от сутрешната схватка намаля. Плуването срещу лекото течение беше добра терапия за раненото му коляно.

В Карибите има седемдесет вида корали, а в Южнокитайско море — четиристотин и петдесет. Рифът беше дом вероятно на повече видове риби, отколкото цялото водно пространство от Кюрасао до Кий Уест, но Петер не им обръщаше внимание. В момента най-важното беше пещерата. Флората и фауната можеха да почакаат. Стракан се зарадва, че приятелят му разбира кои са най-важните, непосредствени задачи.

След малко Ед намери мидената черупка. Макар че беше минала само седмица, тя вече беше покрита с наноси. Пясъкът и мъртвият корал бяха подсилили маскировката. Той я измъкна и вхождат към

древния вулкан се отвори. Докато утайката падаше надолу, двамата потърсиха място, където да скрият резервните бутилки. Петер откри дупка с размерите на кучешка колиба под купчина камъни и изведнъж се дръпна, защото отвътре излезе гигантска зеленушка. Беше дълга метър и двадесет и вероятно тежеше над петдесет килограма. Гигантските зеленушки бяха деликатес на хонконгския пазар. Само устните им струваха по двеста долара порцията. Стракан съжали, че не бе взел фотоапарата си. За пръв път от десет години се гмуркаше без него, но имаха много работа и нямаше смисъл да носи допълнителни тежести. Ако мисията им завършеше успешно, скоро щеше да има достатъчно свободно време, за да прави каквито снимки иска.

Скриха резервните кислородни бутилки на стотина метра от пещерата и се върнаха да я изследват. Провряха се един по един през отвора и се спуснаха бавно, като изравняваха налягането в ушите и синусите си и спираха на всеки пет метра, за да си направят знак, че всичко е наред. Имаха резервни бутилки, прикрепени за коланите. Щяха да преминат на сгъстен въздух, докато спираха по обратния път нагоре. В момента дишаха специална смес: 15/50/35 „Траймикс“ — петнадесет процента кислород, петдесет процента хелий и тридесет и пет процента азот, много по-безопасна от „Найтрокс“ за гмуркания на дълбочина на повече от четиридесет метра. Хелият нямаше наркотични странични ефекти, но не запазваше телесната топлина. Стракан бе облякъл по-плътен неопренов костюм. Беше му приятно топло. Чувстваше се страхотно.

В лъча на фенерчето му застрашително се извиси тъмният силует на потъналия кораб.

63.

В гмуркането до потънали кораби има строги правила. Обектите са много и при нормални обстоятелства на водолазите им е необходимо разрешително, за да се гмурнат. Според правилника те трябва да проверят в местната областна управа дали потъналият кораб не е национален паметник или военен гроб. „Кагура“ определено беше второто, но обстоятелствата не бяха нормални и Стракан нямаше намерение да иска разрешение от никого.

Корабът беше огромен. Ръждата беше полепнала по корпуса му като кафяви снежинки. От разстояние изглеждаше дори пухкав. Петер и Ед се приближиха до противовъздушното оръдие. Кулата му беше висока колкото Стракан. Мостикът зад оръдието се извисяваше като обитавана от духове къща. Ед освети с фенерчето прозорците, сякаш очакваше да види лице на мъртъв моряк, вторачен в тях. Изпитваше страхопочитание и тревога. Може би беше от дълбочината. Или от мрака. Имаше чувството, че нахлува в чужда собственост. Пещерата беше като гробница, а „Кагура“ — огромен стоманен саркофаг. Те бяха натрапници. Мародери.

Стракан уви риболовното влакно около едното дуло на оръдието и го опъна, после го дръпна експериментално. Гаечният ключ изтрака в кофата като език на камбана. Звукът отекна в пещерата, рикошира в стените и изкънтя по стоманения корпус. Сейфовете бяха на задната палуба и не беше необходимо да влизат в кораба, но дори да го направеха, пак щяха да чуят сигнала за тревога. Бяха във връзка с „Еспри Блу“. Време беше за работа.

Лъчите на фенерчетата им пронизаха водата като прожектори, отразиха се в корпуса и хвърлиха меки отблясъци светлина. На около метър от носа двамата откриха грамадна дупка. „Кагура“ очевидно се беше ударил челно в рифа и после се бе остъргал странично. Дирята беше дълга няколко метра. Стоманата се беше отворила като консервена кутия.

Доплуваха до задната палуба и минаха покрай мостика. Вратата беше открената. Нещо се беше свило на дъното. Приличаше на сепия

и Ед се приближи. Зърна нещо бяло и рязко се дръпна. Сърцето му за миг спря. Не бяха пипала, а пръсти на скелет. Човешка ръка. Костите на човек, опитал се да избяга от потъващия кораб.

Петер стисна рамото му и му направи знак, за да попита дали всичко е наред.

Стракан отвърна, че е добре, и посочи вратата.

Изчака, докато дишането му се нормализира. Представи си паниката, обзела хората на борда. Циклонът бе подхванал кораба и го беше блъскал в рифа отново и отново. Екипажът се беше борил за място на стълбата, а военнопленниците бяха осъзнали, че това е шансът им да избягат. Капитанът сигурно се бе опитал да въдвори ред, но напразно. Водата беше нахлула навсякъде и бе станала невъзможно да се различи морето от дъжда и накъде е горе и накъде долу. „Кагура“ беше потънал бързо, преди да успеят да спуснат спасителните лодки. Дядото на Ед беше единственият оцелял. Може би някой състрадателен пазач го беше освободил — но акулите бяха изяли останалите.

Стракан последва Петер към задната палуба. Сейфове бяха там. Ед ги видя и сякаш откри осмото чудо на света. Изпълни го въодушевление и колебанието му изчезна заедно с мехурчетата, които издишваше. Златото беше британско. „Каквото си намериш, си е твое!“

Дванадесетте сейфа бяха наредени в три колони по четири. Бяха направени от ковано желязо и бяха ръждясали повече от стоманения кораб. Зеeman ентузиазирано го потупа по рамото и Стракан въздъхна от облекчение. Усилията им си заслужаваха. Този път животът му струваше нещо — двадесет и два милиона английски лири, след като Сумо и Дребсън вземеха своите десет процента и дори след като Петер и Кей Ти получеха своя дял.

Въпреки сблъсъка с рифа сейфове не се бяха отворили. Стракан ги огледа и разбра защо. Всеки беше окован за съседа си и отделно за палубата. Японският имперски флот не бе рискувал. Бяха използвали вериги с халки, големи колкото гевреци. Ножовката щеше да е безполезна, щеше да е трудно да ги прережат дори с оксигена.

Петер започна да пише нещо на плочата си. Входът на пещерата се намираще над носа на „Кагура“. Преди да издигнат сейфове, трябваше да ги придвижат по дължината на кораба. В надуваемия балон сейфове щяха да са в безтегловност, но въпреки това щеше да

се наложи да плуват с всички сили, за да ги изтеглят на повърхността. Всеки сейф тежеше почти половин тон и нямаше да е лесно.

Зееман почука по часовника си и посочи нагоре — даваше знак, че е време да излязат. От двадесет минути бяха на шестдесет метра дълбочина. Това беше много за първо гмуркане. Утре щяха да вземат оксигена. Щяха да стоят по един час и трябваше да станат рано, ако искаха да се гмурнат три пъти.

До входа на пещерата спряха, смениха наустниците и започнаха да дишат сгъстен въздух. Осветиха тавана с фенерчетата си, огледаха го, за да преценят дебелината му, и направиха серия чертежи на плочите си. След това повториха процедурата от другата страна — търсеха подходящи места за поставяне на експлозиви. Кората от корал беше дебела шестдесет сантиметра. Стракан не беше работил с експлозиви, но беше убеден, че ще я взривят като картонена кутия.

Върнаха се на яхтата и той извади динамита. Сумо огледа пръчките и изсумтя одобрително. Никой не го беше питал, но не беше необходимо да си гений, за да се сетиш, че лови риба и по незаконни начини.

Динамитът — желирана пластична смес — беше произведен от българската компания „Еловица“. Дългите шестдесет и пет сантиметра пръчки можеха да се взривят и с бикфордov шнур, и с електричество. В инструкциите пишеше, че температурата на експлозията е 3150 градуса по Целзий, а обемът на газа — 870 кубически дециметра на килограм. Ед погледна недоумяващо Петер и той го увери, че взривът е достатъчно мощен.

— Колко динамит ще ни трябва? — попита Стракан.

— Шест пръчки ще стигнат — отвърна Зееман, а Сумо кимна.

— Струват ми се много. Не искам да предизвикаме друго срутване.

— Успокой се — каза Петер. — Силата на взрива ще се разпространи право надолу.

Двамата със Сумо обсъдиха още някои неща и после Зееман обясни на другите плана си.

— Ще очертаем квадрат на тавана на пещерата. Трябва да е със страна три пъти по-дълга от страните на сейфовете. Ще поставим по една пръчка във всеки ъгъл и още две в средата. Мощта ще се концентрира в центъра, така че коралите ще паднат на дъното.

— А щетите? — попита Кей Ти.

— Ще са минимални. Страничната ударна вълна ще е слаба. Е, „Кагура“ може да бъде малко позасипан, но това ще е всичко.

— А сейфове?

— Сейфове са направени да издържат на удари.

— Дано да си прав — отбеляза Стракан.

Изчакаха два часа, та азотът да излезе от телата им, и в пет часа бяха готови да се гмурнат отново. Японците вероятно знаеха, че Стракан и приятелите му са на архипелага Керкула, Пили сигурно им беше казал, и сто на сто вече идваха. Всяка секунда беше ценна.

Слънцето се спускаше зад хоризонта и водата им се струваше похладна. Ед постави експлозивни в четирите ъгъла, а Зеeman влезе в пещерата и заби две пръчки динамит в средата на тавана. Работата им отне десетина минути. После се върнаха на „Еспри Блу“ и седнаха на палубата да изпият по чаша от превъзходното кафе на Дребсън. Отвързаха рибарското влакно от перилото на кърмата и вързаха за него пластмасова бутилка. Дребсън я напълни до половината с вода, за да плава на повърхността. Сутринта щяха да я издърпат с рибарската кука.

Стракан държеше жицата и докато Сумо ги откарваше на безопасно разстояние, усукваше края ѝ с пръсти.

Стъмни се. Не запалиха светлините. В седем и петнадесет Ед натисна ключа.

Експлозията се чу далече в мрака. Трясъкът беше като от минохвъргачка. Морето се развълнува и закипя, яхтата се разклати от взривната вълна, а после всичко утихна и настъпи тишина.

Стракан очакваше всеки момент да види проблясващите сини светлини на полицейски патрул, отправил се към тях. Ловенето на риба с експлозивни ставаше все по-непопулярно, защото беше твърде шумно. Местните рибари вече ги бяха изхвърлили от употреба, тъй като природозащитниците ги преследваха, и използваха цианид. Отравянето на рибата беше по-евтино и по-тихо, отколкото взривяването ѝ.

Оказа се, че не е необходимо да се притеснява. На лицата на Петер и Сумо бе изписано тихо задоволство. Кей Ти пък престорено наивно попита дали някой е чул първата гръмотевица, предвещаваща задаващата се буря.

Мракът ги скриваше. Островите Керкула не бяха населени, но въпреки това Стракан се чувстваше виновен за щетите, които беше причинил. Сред обитателите на рифа щеше да има много жертви. Той се надяваше, че до сутринта акулите ще са изяли всичко, защото Кей Ти много щеше да се разстрои от супата от мъртви риби.

Върнаха се в залива, където бяха хвърлили котва последния път. Разговаряха малко. Сумо и Кей Ти играха крибидж. Стракан прочете още тридесет страници от романа. Петер си легна още в девет.

Първият ден беше минал по плана. Движеха се по график. Ако успееха да избегнат японците, на другия ден щяха да извадят първия сейф, да го изтеглят на брега и да го отворят.

Стракан се отпусна изтощен на леглото си. Беше прекалено уморен, за да сънува. И сигурно щеше да спи цели десет часа, ако в три не се беше събудил от непогрешимото тракане на перките на хеликоптер.

64.

Беше си легнал изтощен и бе забравил да постави някого на пост. Отново беше допуснал голяма грешка. Хукна към палубата и изкачи стълбата до мостика. Петер вече беше там. Празните чаши от кафе показаха на Стракан, че приятелят му всъщност само е дремнал малко вечерта и е поел отговорността да стои на пост. Инстинктът му на военен беше жив и след цели тридесет години.

— Няма смисъл да бягаме — каза той. — Ще забележат движението ни.

Ед не оспори думите му. Петер беше застрелвал бунтовници комунисти с една от първите версии на пушка .762Fп-FAL, а Стракан само снимаше риби. В момента Зеeman беше шефът.

Хеликоптерът беше само на километър и шумът му се засилваше. Приближаваше се. От каютата блесна светлина и Петер извика на Кей Ти да угаси лампата — тя сигурно я беше запалила инстинктивно, когато се бе събудила. Но въпреки че отново стана тъмно, Стракан знаеше, че вече е късно.

Хеликоптерът се сниши. Бяха ги забелязали. Двамата забързаха към главната каюта. Останалите ги чакаха там. Никой не беше сигурен кой пръв се хвърли на пода, направиха го инстинктивно. Притиснаха лица в килима.

Хеликоптерът мина над лодката. Стракан обърна глава да го види. На задния ротор мигаше червена светлина. Пилотът сниши машината над брега, после направи остър завой наляво и се приготви за второ прелитане. Беше видял „Еспри Блу“ и искаше да се увери в името ѝ.

Този път хеликоптерът спря точно над тях, спусна се на петнадесетина метра и забуча над яхтата като гигантско водно конче. Беше толкова близо, че сякаш можеха да го докоснат. Вятърът от перките плющеше върху морето като огромен камшик. Вихрушката разклати палмите на плажа и яхтата. Водата се разпени като млечна супа. „Еспри Блу“ се олюляваше като новородено жребче, което се опитва да се закрепни на крачетата си.

А после хеликоптерът за миг включи прожекторите си, изключи ги и отново се издигна. Тонът на мотора се промени. Пилотът беше изпълнил мисията си и си тръгваше.

— Също като едно време — отбеляза Петер.

— Какво ще правим сега? — попита Кей Ти.

Стракан си задаваше същия въпрос. Седнаха на канапетата. Всички бяха пребледнели. Играта загрубваше.

— Може да избягаме — отговори Ед, — но не съм сигурен къде. Не можем да се върнем на Тиоман, в Мерсинг или Куантан, без да се натъкнем на многобройна делегация по посрещането. Няма начин и да се опитаме да се скрием за няколко дни. Сега, след като разбраха, че сме тук, ще дойдат пак, и то скоро. Трудно е да се скриеш от хеликоптер.

— И какво ще правим все пак? — попита Сумо; изобщо не си правеше труда да прикрива гнева си.

После погледна виновно Дребсън и Стракан осъзна, че грамадният малайзиец се упреква, че е довел и племенника си.

— Отиваме да вземем сейфовете. Сега.

— Сериозно ли говориш? — попита Петер.

— Абсолютно, приятелю. Които и да са, тези хора искат златото отчаяно като нас и могат да ни принудят да кажем къде е потъналият кораб. Може да се върнат по-късно тази нощ или рано сутринта. Ако ни хванат, не се знае какво ще... — Гласът му заглъхна. Не беше необходимо да го казва. Израженията на всички показваха, че разбират какво има предвид. — Както и да е — продължи Ед, нетърпелив да тласне развитието на нещата в положителна посока, — трябва поне да видим какво има в сейфовете. До зазоряване остават три часа. Времето би трябвало да е достатъчно, за да извадим един сейф и надникнем вътре. Ако наистина има злато, винаги може да дойдем пак и да вземем останалото.

— Ами ако не е злато? — попита Кей Ти и сложи глава на рамото му.

— Ще се приберем вкъщи и ще си спестим много неприятности.

— А ако се появят край мястото на гмуркането? — добави тя.

— Налага се да поемем този риск. Хеликоптерът се връща на „Фубуки“ и ще докладва къде сме. Може да дойде пак, но се съмнявам, така че имаме време, докато яхтата стигне дотук. Пък и това не е най-

важното. Не им е необходимо да търсят мястото. Достатъчно е да спипат някого от нас.

— Аз няма да кажа нищо — заяви Сумо и предизвикателно издаде устни.

— Тридесет и един милиона английски лири са много пари, но не си заслужава да умреш заради тях. — Стракан не спомена, че ако някой опре нож в гърлото на Дребсън, едрият мъжага ще каже и майчиното си мляко. Беше убеден, че и той би направил същото, ако нещо застраши живота на Кей Ти. — Пък и има вероятност хеликоптерът да не е японски — с надежда добави той.

— А какъв? — попита Дребсън.

— Може би пазачите на националния парк търсят онзи, който е взривил рифа. Това обаче е също толкова неприятно и не променя факта, че като сме започнали, трябва да довършим.

— Ед има право — каза Петер. — Няма да навреди да се опитаме да извадим поне един сейф. Ще ни закараш ли дотам в мрака, Сумо?

Капитанът го погледна така, сякаш Зееман беше обидил майка му, а после хвана Дребсън за ръка и го поведе към мостика. Петите им стържеха по алуминиевите стъпала.

— Е, да се приготвяме за гмуркане — рече Стракан.

Бурята се приближаваше. Облаци бяха закрили луната и звездите и осигуряваха прикритие на „Еспри Блу“. Първата тъмна нощ от дълго време добавяше на положението ненужен драматизъм. Ед и Петер мълчаливо нахлузиха неопреновите костюми. Сумо ги откара до мястото на гмуркането. Дребсън застана на носа и вдигна ръка, за да покаже, че е намерил хвърлената във водата пластмасова бутилка, после отново завърза първобитната алармена система за перилата на кърмата.

Докато влизаше в морето, Стракан имаше неприятното чувство, че ще им потрябва.

65.

Гмурнаха се на десет метра и запалиха фенерчетата. Светлината беше ослепително ярка. Ако бяха наблизко, хората в хеликоптера щяха да ги забележат от цяла миля.

Спуснаха се още. Рифът беше неузнаваем. Под тях се беше отворил кратер с размерите на игрище за тенис.

За осемте часа след взрива отломките се бяха утаили, но бяха останали доказателства, че е имало експлозия. Двадесетина черни акули търсеха остатъци от храна между скалите, завираха муцуните си във всяко ъгълче и пукнатина и разкъсваха умрелите риби, заклецили се там. Вляво от Стракан се разрази яростна битка за храна. В лъча на фенерчето му конвулсивно се гърчеха стоманеносиви кълба. Три еднометрови акули се биеха за по-едрите зальци.

Ед ги заобиколи и се спусна в пещерата. Отворът беше достатъчно голям за сейфовете и надуваемия балон. Петер го последва с оксигена и чантата с подводни сигнални ракети. От мрака изскочи нещо огромно и сиво и профуча покрай Стракан като ракета „Скъд“. Грапава като шкурка кожа одраска лицето му. Рибата се блъсна в горната част на акваланга му и наустникът падна от устата му. Той се обърна, за да я освети с фенерчето си — беше огромна и изчезваше в тъмнината.

Отворена към морето за пръв път от години, пещерата беше пълна с планктон и вдигнат от дъното пясък. Условията за работа бяха трудни, но идването на хеликоптера беше направило чудеса за съсредоточаването на умовете им. Двамата започнаха да действат бързо, но внимателно. Стракан запали три сигнални ракети и обля „Кагура“ в пурпурна светлина. Петер включи оксигена и се залови с веригите на най-близкия сейф. Задната палуба заприлича на работилница.

Ръждясалите вериги се бяха залепили за сейфа и Стракан използва цялата си сила, за да ги откачи. Пусна ги на палубата, доволен, че си е сложил предпазните ръкавици, които си беше купил в Куантан.

За двадесет минути освободиха сейфа от скобите и за още двадесет запоиха четири халки от подсилена стомана за горната му част. След това Ед прикрепил сейфа към ремъците на херметически затворения балон с помощта на метално въже и карабинки. В ремъците бяха втъкани свръхяки полиестерни влакна — достатъчно издръжливи за предстоящата работа.

Балонът можеше да издигне тежест един тон, беше с размерите на парашут и се надуваше от контейнер с клапан. Стракан отвори клапана и смачканият оранжев поливинил мигновено започна да се издува. Сейфът помръдна. От повърхността му се обелиха ивици ръжда, досущ кора на дърво. После помръдна и отново се заклати.

Мигът беше страхотен и стомахът на Стракан се сви от вълнение. Планът му щеше да се осъществи. Ръждата се напука и се олющи и сейфът се освободи, преместен за пръв път от шестдесет години, блъсна се в съседа си и изтрака.

Ед действаше много внимателно с клапана на балона. Ако подадеше прекалено много газ, сейфът щеше да се устреми нагоре неконтролируемо и да се удари в тавана на пещерата, в обратния случай щеше пак да падне на палубата. Двамата с Петер го издигнаха на двадесетина метра над стърчащите от мостика жезла и Стракан затвори клапана.

След още пет минути уравновесиха сейфа до точката, откъдето не можеше нито да се издигне, нито да потъне. После започнаха да го тласкат с всички сили, за да го насочат към носа. Приличаха на мравки, които бутат тухла. Плуваха така, сякаш животът им зависеше от това, и се придвижваха сантиметър по сантиметър към дупката в тавана на пещерата.

Когато сейфът стигна точно под отвора, Стракан завъртя клапана. Издигнаха се бавно. Пет метра в минута. Балонът и сейфът минаха през отвора, без да докоснат ръбовете.

Почивките минаха без произшествия. Двамата се въртяха в безкрайни кръгове, без да изпускат от поглед тъмните силуети, които заплашително се плъзгаха в лъчите на фенерчетата им. Накрая излязоха на повърхността.

Всички ги чакаха на кърмата. Сумо изглеждаше смаян. Очевидно се беше съмнявал в историята на Стракан. Дребсън се хилеше до уши

и пляскаше с ръце от радост. Чичо му го хвана за яката и го изгони горе да стои на пост.

Петер и Ед пуснаха аквалангите си на палубата и се върнаха във водата. Последваха ги шест пластмасови варела. Бяха за вода и Стракан ги беше взел от Куантан, за да поддържат сейфа на повърхността. Свършиха добра работа. Зееман буташе, а Ед ги закачаше и най-после сейфът бе закачен за „Еспри Блу“.

Стракан се качи на борда и Кей Ти му помогна да съблече неопреновия си костюм. По раменете му паднаха първите капки дъжд — големи и тежки като презрели малини. Около две минути само ръмеше, а после изведнъж блесна мълния и гръмотевица извести пристигането на бурята в цялото ѝ величие. Нова светкавица раздра небето. Оглушителните гръмотевици отекваха сякаш по цяла минута. Посипа се градушка като кестени. Морето сякаш се разтърси от престрелка.

Сумо включи моторите и започнаха деликатната операция по изтеглянето на сейфа към Керкула. Напредваха бавно във все по-бурно вълнуващото се море.

Бурята бушуваше, ръмжеше и виеше като бясно куче на верига.

66.

Пътуването до островите Керкула — само две мили — продължи почти час. Стракан и приятелите му търсеха на картата подходящо скривалище. Хеликоптерът нямаше да излети в градушката, но не можеха да рискуват да се върнат на предишното място. Ед се съмняваше, че ще останат скрити за дълго. Можеше да очакват второ посещение на хеликоптера веднага щом бурята преминеше. А имаше предостатъчно заливи и лагуни, които да им предложат подслон, за да отворят сейфа и да решат какво да правят по-нататък.

Накрая Сумо избра накъде да се отправят. Третият остров от веригата беше най-големият. Беше почти квадратен, със страна една миля. По средата му минаваше стръмен пролом, издълбан в скалите от морето. Всъщност островът се състоеше от две отделни части, но проломът беше широк само десетина метра и на картата островът беше обозначен като Керкула Бесар или Големия Керкула.

Двете страни на пролома бяха обрасли с гъста джунгла. На четиристотин метра навътре каналът правеше два остри завоя сред гъсти гори от мангрови дървета, което им осигуряваше прикритие от съдовете в открито море. Нямаше да са невидими от въздуха, но едва ли можеха да намерят по-добро място.

Дълбочината на водата намаляваше и изражението на Сумо ставаше все по-напрегнато. „Еспри Блу“ газеше до метър и двадесет и ако искаха да продължат по-нататък, трябваше да сложат на кила й ски. Сумо започна да търси място, за да хвърли котва, веднага след гората от мангрови дървета и намери тясна ивица кафяв пясък.

Следващото предизвикателство беше как да извадят сейфа на сушата — все пак нямаха кран.

Сумо ги закара колкото е възможно по-близо до брега, отвързаха сейфа и го избутаха към сушата. Нямаше вълни, които да им помогнат, и въпреки че наклонът беше малък, сейфът скоро заседна в пясъка, на два метра от сухата земя. Откачиха бидоните и се зачудиха какво да направят.

Бяха изнервящо близо и в същото време мъчително далеч от разкриването на истината. Ако се съдеше по тежестта на сейфа, вътре би трябвало да има злато, но и петимата заедно не можеха да го помръднат.

Напъните да го преместят не доведоха до нищо друго освен до изтощение, затова направиха заслужена почивка, но продължиха да мислят какво да направят. Светкавица раздра облаците над тях — небесна дискотека в пурпурно, оранжево и бяло. Валеше проливен дъжд и косите им бяха залепнали за главите. Гърмеше непрекъснато.

— Лостове! — Дребсън потупа Ед по рамото. — Лостове!

— Какви лостове? Нямаме лостове. — Стракан трябваше да крещи, за да надвика бурята.

— Бамбук. — Момчето посочи гъсталака, хукна към яхтата и взе мачете, после изчезна в джунглата. След пет минути се върна. Влачеше три пръта и се усмихваше. Бамбукът беше зелен и издръжлив и не се огъваше.

Стракан, Петер и Дребсън взеха по един прът, забиха ги в пясъка под сейфа и натиснаха с всичка сила. Сумо дръпна въжетото, което бяха омотали около сейфа. Кей Ти тръгна да помага, но Ед не ѝ позволи, така че тя пое ролята на бригадир и започна да брои. На три основата на сейфа най-сетне помръдна.

Мъжете бързо смениха местата си и отново занапъваха с прътовете. Сейфът се претърколи. Претърколиха го още три пъти и най-после го изтласкаха на пясъчната ивица.

Нямаха ключ, за да го отворят, но и без това нямаше да им свърши работа: ключалката се беше запълнила с ръжда. Единственият начин да го отворят беше да махнат вратата. Петер атакува пантите с оксигена, който заискри с пастелносиня светлина.

Зазоряването приближаваше бързо. Беше истинско мъчение да седят на плажа и да гледат как Зеeman работи. Той си подсвиркваше, намигаше им и пускаше шеги, но иначе действаше спокойно и сериозно. Най-после долната панта се откърти. Стракан опита с бамбуковия лост, но и тук имаше ръжда и той започна да я изчуква с чука от сандъчето с инструменти на яхтата.

Най-сетне успяха и отскочиха назад, когато вратата изстърга и тупна на пясъка. Стракан усети, че всички са се втренчили в него.

Признавах го за водач и му предоставях честта пръв да види какво има в сейфа.

Сейфът беше останал непроницаем за водата. Имаше два реда метални чекмеджета. Ед коленичи и внимателно издърпа едно.

Съдържанието му заблестя на светлината на фенерчето.

Златни суверени. Стотици, хиляди. Бяха наредени в десет редици и толкова гъсто, че приличаха на слитъци. Чекмеджето беше дълбоко и продължаваше навътре. Страхопочитанието се превърна в еуфория. Стракан се просна по гръб на пясъка, заразмахва ръце и зарита във въздуха. Извика победоносно. Мечтата му се бе сбъднала. Копчетата за ръкавели бяха осъществили магията си. Дядо му и баща му бяха оставили ценно, не, безценно наследство.

Всички се струпяха пред сейфа, за да видят резултатите от труда си. Кей Ти преброи петдесет чекмеджета, после се залови да пресмята монетите във всяка редица. Стракан извади една и я вдигна към светлината, за да я разгледа по-добре. Суверенът беше с лика на кралица Виктория и беше изсечен през 1887 — годината на златния й юбилей.

— Каква е стойността им? — попита Петер.

— Такава монета може да се продаде за стотина английски лири — отвърна Ед. След като беше прочел текста под снимките в музея, бе проверил в интернет всичко за златните суверени: имаше голям международен пазар от колекционери.

— Във всяка редица има по сто, а във всяко чекмедже има по десет купчинки — каза Кей Ти. — Петдесет чекмеджета правят петдесет хиляди суверена и ако всеки струва сто лири, в момента гледаме пет милиона.

— А заедно с останалите единадесет сейфа на борда на „Кагура“ говорим общо за шестдесет милиона английски лири. — Стракан едва се сдържа да не се разсмее. Беше прекалено абсурдно, за да е истина. — Доволни ли сте?

— Е, за известно време ще ни стигнат — отговори Зееман.

Вече не ги беше грижа, че вдигат шум и светят с фенерчетата. Всички мисли за хеликоптери и японски гангстери се изпариха. Започнаха да танцуват и да пеят в дъжда като отдавна изчезнало племе, което извършва примитивен празничен ритуал. Дребсън им раздаде бири през прозореца на камбуза и те ги разклатиха и се запръскаха

като пилоти на Формула Едно на подиума за награждаване. Сумо едва не счупи гръбнака на Ед, докато се прегръщаха, и Стракан разбра, че редките случаи на напрежение между тях са забравени.

Радостта им продължи двадесетина минути — после ги завладя физическо и емоционално изтощение. Не бяха спали, а закусваха със силна бира. Разговорът се смени с хор от прозевки.

Предстоеше им обаче да свършат още много неща и след като Кей Ти и Дребсън си легнаха, Сумо, Петер и Стракан се заловиха за работа.

67.

Всичко това беше чудесно — но на Стракан не му стигаше.

Той си искаше и останалото злато и това желание прогони умората. На разсъмване Ед взе бинокъла от мостика на „Еспри Блу“ и тръгна да търси удобна позиция, откъдето да огледа рифовете. Не искаше да отидат отново на „Кагура“, докато не се увереше, че са сами в морето. Не трябваше да издават местоположението на кораба. Ако се наложеше, щяха да извадят останалите единадесет сейфа под прикритието на мрака. Това можеше да продължи цели три нощи, но залогът беше огромен и усилията си заслужаваха.

Изкачването беше бавно и мъчително. На места склоновете бяха почти отвесни, обрасли с гъсти храсти и хлъзгави от дъжда. И оплетени като с възета с увивни растения и корени. Но без тях пък Стракан нямаше да успее да се добере до върха. Стигна там запъхтян и изподран.

Хеликоптерът се виждаше ясно. Този път не летеше в небето, а беше кацнал на площадката на „Фубуки“. Яхтата беше спряла точно над дупката, която бяха взривили в рифа. На мостика безшумно се въртеше чинията на радар. До нея имаше огромен бял купол — електронно гнездо с навигационни системи, комуникационни устройства и техника за наблюдение, с които несъмнено бяха следили Стракан и приятелите му през последните двадесет и четири часа.

Беше твърде късно. Японците ги бяха наблюдавали през цялото време. Ед ги беше завел право при плячката. Дори беше улеснил работата им, като бе пробил дупка в подводната пещера. Призля му от гняв, когато осъзна това.

Един мъж, очевидно собственикът на яхтата, се забавляваше в плувен басейн с формата на сърце, разположен в задната част на долната палуба. Имаше телосложение, каквото се придобива от взимането на прекалено много стероиди. В момента обаче явно бе взел нещо друго. Стракан най-после разбра защо правят плувни басейни на яхтите. Трите компаньонки на мъжа не можеха да правят в по-дълбоки води онова, което правеха в момента в плиткия басейн. Бяха млади и

съвсем голи. Всички казват, че щастието не се купува с пари, но мъжът правеше всичко възможно.

Някакво движение привлече погледа на Стракан. Във водата пред яхтата ставаше нещо. Той насочи бинокъла натам. Човекът в басейна вече беше богат, но скоро щеше да стане още по-богат, защото първият от останалите единадесет сейфа се показва на повърхността.

Водолазите от екипа използваха подобен метод като Стракан, за да го извадят, но имаха по-елегантно решение за следващия етап на операцията. Малкият кран, който спускаше лодките от борда, бързо изтегли сейфа на предната палуба.

Бурята беше отминала и слънцето беше зад гърба на Ед. Нямаше опасност светлината да се отрази в бинокъла. Той отново огледа яхтата. Четирима въоръжени пазачи патрулираха на палубите, по един на всяко ниво. На раменете им бяха праметнати калашници, най-популярните автомати на света. Ако се съдеше по спокойното им държане, пазачите не очакваха неприятности. Изглеждаха професионалисти и способни светкавично да се справят с всякакви заплахи, застрашаващи шефа им. На Ед му се догади. Почувства се безсилен и вцепенен, все едно се беше свестил след операция. Надеждите му рухнаха окончателно, когато от морето се появи вторият сейф.

Яхтата леко се отмести и Стракан видя десния борд, досега останал скрит от погледа му. Видя и втората яхта, „Пинг-понг Табу“, която бяха видели предишната седмица. Посещението едва ли беше приятелско, защото беше вързана с въжета за „Фубуки“ и пазачите заповядваха на мъжете, които Стракан беше помислил за учени, да се качат на борда ѝ. Мъжете бяха с гръб към Ед и ръцете им бяха завързани. Очевидно Стракан и приятелите му не бяха единствените, които японците бяха следили.

Беше видял достатъчно. Ако не измислеше план, до утре по това време всичко щеше да свърши. Без да обръща внимание на тръните, той се смъкна по склона като търкалящ се камък, премазваше всичко по пътя си.

Буреносните облаци се носеха на талази в ноемврийското небе. Въртяха се гневно и придобиваха различен облик. Планът на Стракан се оформи и изясни едновременно с очертанията им — отначало бавно, а сетне по-бързо, докато не изкристализира в детайли.

Японците имаха хеликоптер, автомати и огромна яхта. Стракан
имаше Петер Зеeman. Това изравняваше силите.

68.

Максималната скорост на „Вайкинг 57 Спортфишър Конвъртибъл“ е тридесет и два възела в час. Насилена до краен предел, яхтата може да достигне около тридесет и четири. „Еспри Блу“ се носеше с тридесет и пет възела към „Фубуки“, която вече бе само на една миля.

Стракан се беше скрил под сенника в лоцманската кабина и се бе подпрял на вратата. Петер беше до него. Ед надигна брезента и погледна целта. Единият японски пазач тичаше към мостика. След няколко секунди се появиха още двама и заеха позиции за стрелба на горната палуба.

„Еспри Блу“ напредваше невъзмутимо и скъсяваше разстоянието. Приличаше на ракета — лъскава, бърза и смъртоносна. Вълните промениха движението си, яхтата тупна в браздата между тях и се разтнесе, после носът ѝ отново се издигна и тя полетя напред.

Зееман бе следил японците през целия ден. Въпреки модерните им технически средства работата по изваждането на сейфовете, изглежда, ги затрудняваше. До пет и половина те бяха измъкнали осем и той с облекчение видя, че очевидно приключват работата за деня. В шест се здрачи, а в седем стана тъмно. Облаците все още бяха доста и Стракан ги изчака да закрийт луната и после каза на Сумо да изкара лодката от пролома и да настъпи газта до дупка.

Японците започнаха да стрелят, когато „Еспри Блу“ стигна на триста метра от тях. Няколко куршума пробиха стъклото на мостика и излетяха от другата страна. Пукнатините, които оставиха, приличаха на паяжини. Сумо беше оставил лодката на автопилот и лежеше на палубата. Вдигна палец, за да покаже на Стракан, че не е ранен.

Около тях засвистяха още куршуми. Ед пак погледна към японците. На борда на „Фубуки“ беше настанала паника. На главната палуба се появиха двама мъже с костюми, за да видят какво става. Стракан позна единия — беше човекът от басейна. Не изглеждаше уплашен, а ядосан.

След това нещата започнаха да се развиват бързо. Мъжът от басейна помисли, че „Еспри Блу“ ще се блъсне в тях, и изкрещя заповед на телохранителите си. Те превключиха оръжията си на автоматична стрелба и обсипаха „Еспри Блу“ с градушка от куршуми. Единият мотор издаде такъв звук, сякаш косачка за трева бе попаднала на камък, но не спря и яхтата не намали скоростта.

Намираха се на петдесет метра от „Фубуки“ и продължаваха да се движат с тридесет и пет възела. Пазачите хвърлиха автоматите си и побягнаха. До сблъсъка оставаха само секунди... и изведнъж Сумо скочи и рязко завъртя кормилото. Инерцията беше невероятна и Стракан се хързулна по палубата.

Вълна пръски заля огромната яхта и намокри мъжете с костюмите. Те инстинктивно се обърнаха с гръб и в същия миг Ед и Петер се претърколиха през борда. Лъскавият корпус на „Еспри Блу“ ги скри. Бяха удвоили оловото на коланите си с тежестите и потънаха като камъни, изчезнаха мигновено под разпенената диря на яхтата. Стрелбата беше спряла, но на „Фубуки“ все още цареше суматоха. Стракан беше убеден, че никой не ги е видял.

Гмурнаха се под яхтата на японците. Мехурчетата от дишането им не се забелязваха в пяната. Японците нямаха представа, че Ед и Петер са под водата.

Яхтата може и да беше луксозна и мощна, но не можеше да се мери с „Еспри Блу“. След секунди Стракан чу бръмченето на хеликоптера — излиташе, за да преследва приятелите му.

Това го бяха предвидили, така че Сумо се насочи към поста на пазачите на националния парк, който се намираше на десет мили, на първия от островите Керкула. Ако искаха да ги атакуват там, японците трябваше да го направят пред очите на полицаите. А и при евентуална повреда Сумо щеше да има къде да ремонтира яхтата, преди да започне следващият етап на операцията.

Бяха използвали шест пръчки динамит, за да взривят рифа. В кашона имаше двадесет и четири, така че им бе останал достатъчно взрив за „Фубуки“. Стракан и Зеeman работеха бързо. Осем от останалите единадесет сейфа вече бяха на борда. Въпреки че, изглежда, японците чакаха утрото, нямаше гаранция, че няма да се гмурнат за последните три сейфа през нощта. Ако го направеха, Ед и

Петер трябваше да си намерят по-безопасни места от рифа. Ако ги пленяха, смъртта нямаше да им се размине.

За петнадесет минути прикrepиха за кила десет пластични взрива, пожелаха си успех със знаци и се разделиха. Зеeman имаше още работа под водата и се насочи към кърмата на „Фубуки“, а Стракан заплува към носа.

Хвърли водолазния елек, акваланга и всичко останало с изключение на неопреновия костюм, ножа и чантата с последните осем пръчки експлозив, спря да събере сили и се закатери по веригата на котвата.

Все едно беше на военно обучение по превземане с щурм. Заострената част на носа беше на осем метра над вълните. Времето беше лошо и луната щеше да остане зад облаците. Ед се катереше бавно, но накрая се прехвърли през перилата, претърколи се по гръб и легна неподвижно. Силуетът му се сля с мрака.

Чу бръмченето на хеликоптера — връщаше се на яхтата. Очевидно се беше отказал от преследването. На мостика имаше няколко души. Пиеха кафе и изглеждаха спокойни. Редът беше възстановен. Капитанът говореше по радиостанцията и вероятно даваше разрешение на пилота да кацне. Стракан изчака, докато хеликоптерът спря на площадката, и после пристъпи към действие.

Вдигна капака на отсека на котвата, хвърли вътре три пръчки динамит и хукна по палубата. Спасителната лодка беше спусната на борда, за да могат да използват крана. Стракан пъхна две пръчки под мушамата ѝ и натика последните три в отделението за водни ски на кърмата.

Докато се връщаше към носа, за миг се скри зад единия от осемте сейфа. На палубата над него патрулираше пазач, праметнал автомата си на рамо. Явно не очакваше нови неприятности, след като „Еспри Блу“ беше заминала. Ед нямаше намерение да създава проблеми. Поне засега.

Толкова близо до златото изпита странно чувство. Беше обсъдил въпроса с Петер и бяха стигнали до извода, че едва ли ще могат да вземат останалите сейфове. На борда на „Фубуки“ имаше цяла малка армия и не можеха да я победят в пряка схватка. Стракан обаче нямаше намерение да позволи на тия негодници да отнесат златото. Японците бяха стреляли по него в Мерсинг и отново тази нощ. Сега бяха квит.

Мисията му беше изпълнена успешно и той само трябваше да се спусне през борда, да прибере двете резервни бутилки със сгъстен въздух, които бяха скрили на рифа предишния ден, и да доплува след Петер до брега. Но изведнъж спря като ударен от гръм, защото чу разговора в каютата долу. В пода на палубата имаше светъл люк и през него долитаха гласове, които го накараха да замръзне.

Трима мъже водеха разгорещен спор. Ед позна два от гласовете. Акцентите им бяха непогрешими. Единият беше холандски и принадлежеше на човека, чиято физиономия бе разкрасил, а после го бе залял с „Джак Даниълс“ и го бе оставил в купчината боклук. Другият глас беше образованият дрезгав глас на кръстника му и това го стъписа и възмути до дъното на душата му.

69.

Спотайваше се на палубата и разсъждаваше трескаво. Оказваше се, че на руля на „Пинг-понг Табу“ *наистина* е бил Хамилтън, а мъжът с бейзболната шапка е бил Ферховен. Инспекторът не беше в Сингапур, когато Ед бе отишъл там, а една крачка по-напред — и по-близо.

Ферховен обаче не беше дошъл да го арестува. Бе предпочел да се съюзи с Хамилтън и да претърси рифовете със сонар. Стракан се сещаше само за едно обяснение. След като се беше свестил в боклука, Ферховен бе намерил Хамилтън. Беше събрал две и две и този път беше получил четири. Мишел Нокрис вече му беше разкрила част от историята, а Хамилтън беше добавил останалото. Ейдриън му бе обяснил, че копчетата за ръкавели водят до богатство, и Ферховен го бе пожелал. Той беше приспособенец и безскрупулен тип. Беше решил първо да прибере наследството на Стракан, а после и самия него. Абсолютно корумпиран негодник.

Хамилтън знаеше, че Ед е отишъл в Сингапур. Гилкрис беше казал на агента от Интерпол, че е изпратил пари в Куантан. Понататъшното разследване бе потвърдило връзката на Стракан с „Еспри Блу“ и ги беше довело на Пулау Тиоман.

Островът беше голям и Стракан не ги беше забелязал. Вероятно бяха отседнали далеч от Кампунг Еър Батанг, може би в курорта „Бержая Бийч“. Бяха го проследили до Керкула и после бяха започнали да претърсват района.

Две групи хора го бяха следили, без Стракан да забележи. Нямахше да повтори грешката си. Той затаи дъх и се заслуша в разговора.

— Моля те. Не е у нас — каза Хамилтън. Задъханият му глас предполагаше, че е подложен на някакво старомодно изтезание.

— Тогава повече не сте ни нужни. — Третият глас беше на японец. Мъжът от басейна. Човекът, когото преди двадесетина минути бяха намокрили. Говореше подчертано спокойно, по-скоро делово, отколкото враждебно, решително, а не агресивно.

— Не можеш да ни убиеш.

— Защо?

— Поради една основателна причина — каза Ферховен. За разлика от Хамилтън, той не беше разтревожен от кашата, в която се бе забъркал.

Стракан напрегна слух. Климатичната инсталация бръмчеше. В камбуза тракаха тенджери. Вдясно някой се къпеше под душа. Ед заповяда на съзнанието си да се изолира от страничните шумове.

— Интерпол знае къде съм. Преди да ни хванеш, изпратих доклад за Стракан.

Японецът не попита кой е Стракан. Очевидно знаеше. Сигурно беше научил името от някой предишен разпит. Може би Пили или Хамилтън му го бяха казали. Или появата на „Еспри Блу“ бе станала причина за втори кръг въпроси. Какъвто и да беше случаят, Ферховен държеше много козове.

— Съобщих, че съм го открил. И тъй като той не е сам и е смятан за опасен, поисках подкрепления от Куала Лумпур. Ако вече не са тръгнали, скоро ще потеглят.

— Блъфираш, инспекторе. Но трябва да отбележа, че го правиш много добре. Да. — Гласът на японеца ту отслабваше, ту се засилваше, докато той крачеше из каютата. Стракан си го представи как дебне пленниците си като лъв.

Отчаяно искаше да погледне вътре, но знаеше, че не бива да рискува. Беше научил прекалено много неща. Останеше ли тук, може би щеше да научи още. Шансовете им да избягат със сейфа вече се бяха увеличили.

— Провери факса на яхтата — продължи Ферховен. — Ще ти покаже последния набран номер. Обади се, ако искаш. Убеден съм, че служителите на Интерпол в Куала Лумпур ще се зарадват, като те чуят. Каж ми, Уакахама, как върви пазарът на японския хероин напоследък? Надявам се, по-добре от сделките на фондовата борса.

Уакахама бързо избъбри нещо на японски и Стракан разбра, че в каютата има четвърти човек. Чу, че вратата се отвори, и после леки стъпки. Някой тръгна по палубата към кърмата. Ед не издържа, доближи лице до ръба на светлия люк и надникна в каютата.

Помещението беше бар. На стъклените лавици на отсрещната страна бяха наредени бутилки джин, водка и sake. На плота имаше съд

за приготвяне на коктейли, купа с маслини и обикновен порцеланов пепелник. В дървената ламперия бяха вградени лампи — излъчваха мека светлина, насочена към окачените на стените скъпи картини. Хамилтън и Ферховен седяха на високи столчета до бара с лице към тях. Ръцете им бяха оковани в пластмасови белезници. От репортажите на Си Ен Ен Стракан знаеше, че точно такива използват военните.

Лицето на Ферховен бяха загоряло от слънцето. Под очите му все още имаше тъмни кръгове от ударите на Стракан с бокса. Холандецът заговори и Ед видя дупката от избития преден зъб в устата му. Инспекторът обаче беше запазил предизвикателния си вид. Стракан трябваше да признае, че Ферховен е неуязвим като кевлар.

Уакахама се беше преоблякъл в бял ленен костюм. Седеше на ръба на масата, беше скръстил ръце на гърдите си. Челюстта му беше заострена като муцуна на съомга, а носът крив, сякаш беше чупен. Раменете му бяха издути от прекалено дългото време, което прекарваше в спортната зала. Костюмът му беше скъп. На главата му като диадема бяха сложени очила „Гучи“. Обграждаше го невидимо излъчване на властност. До него стоеше един от телохранителите, които бяха нападнали Стракан в Мерсинг.

— Виж, точно това не биваше да го казваш — въздъхна Уакахама. — Защото сега ще трябва да те накажа. Не е хубаво да знаеш за деловите ми въпроси. Нито да се опитваш да ме заблудиш.

После каза нещо на японски, може би повика някого, защото вратата се отвори и в каютата влезе възрастен мъж със сини джинси и бяла тениска. От брадичката му висяха няколко бели косъма. Кожата му беше светла. Движеше се със забележителна енергичност за човек над шейсетте. Държеше нещо, което приличаше на полицейска палка.

Стракан насочи вниманието си към Ферховен. Холандецът забеляза палката в ръката на възрастния мъж и на лицето му се изписа нещо като любопитство. Другият телохранител мина зад високите столчета, сграбчи Ферховен и притисна лактите му до тялото. Възрастният мъж хвана челюстите на инспектора с лявата си ръка и стисна. Устните на Ферховен се свиха като за целувка. Човекът стисна още по-силно. Очите на холандеца се насълзиха и устата му бавно се отвори. Отначало палката го удари в зъбите. Възрастният мъж я завъртя, напъха я навътре в гърлото му и натисна копчето на дръжката.

Устата и езикът са изключително чувствителни. Оцветени са в розово, което означава, че кръвоносните съдове и нервните окончания са близо до кожата. Болката сигурно беше непоносима, особено след като Ферховен имаше счупени зъби. Той се замята като бик на родео. Столчето се заклати на два крака. Хамилтън изкрещя и се извърна. По палката потече разпенена слюнка и Ферховен се разтресе. Лицевите му мускули се загърчиха конвулсивно. Очите му се изцъклиха. От ноздрите му потече слюз. Той се свлече на пода и повърна.

Стракан притисна лице до палубата. Не искаше да гледа. Не можеше. Ферховен хриптеше, а Хамилтън повтаряше: „О, боже“ и Ед не чу приближаването на пазача. Усети присъствието му едва когато зад ухото му се допря хладното дуло на автомат.

Не оказа съпротива, когато пазачът му заповяда да сложи ръце на тила си, а после го блъсна с дулото към една врата. Слязоха по стъпалата и тръгнаха по долната палуба. Спряха пред врата от тъмно стъкло. Пазачът го сръга с дулото на автомата, сякаш Ед беше бик, който водеше в кланица.

Стракан отвори плъзгащата се врата и влезе в меко осветения бар. Изненадата на хората вътре беше неопишима. Ако се измъкнеше жив, Ед щеше да я помни до края на живота си.

Блъснаха го на единствения свободен стол, претърсиха го и му взеха ножа. Не му сложиха белезници, но главорезът, който го беше заловил, не го изпускаше от прицел.

Стракан се вторачи изпитателно в Хамилтън. Имаха да си казват много неща. На лицето на кръстника му се изписа вина. Ейдриън изглеждаше разбит във всеки смисъл на думата. Може би вече го бяха накарали да налага палката.

Ферховен изглеждаше ужасно. Вонеше на повръщано и лицето му беше посиняло. Но въпреки мъченията си беше същият.

— Банбъри! Каква приятна изненада! Познаваш ли Уакахама сан? Интерпол го издирва за...

Не успя да довърши — разкриването на името беше огромна грешка и пазачът затвори устата му с приклада на автомата.

— Господин Стракан. — Уакахама въздъхна и запали пура. — На „Кагура“ е имало дванадесет сейфа, когато е потънал. Ние извадихме осем. Утре ще измъкнем още три. Осем плюс три прави единадесет. Дванадесетият сейф... — Направи пауза за по-голям ефект. — Да речем, че не е у тези двама господи.

— Не е — отвърна Стракан. — У мен е и... — Този път беше негов ред да млъкне. — Да речем, че съм го скрил на сигурно място.

Уакахама протегна ръка и възрастният мъж му подаде електрошоковата палка. Японците не си губеха времето.

— На колко болка можете да издържите, господин Стракан?

Ферховен погледна Ед в очакване. Ед му изпрати въздушна целувка.

— Достатъчно, за да дочакам Интерпол. — Всъщност се съмняваше дали ще издържи и няколко секунди. Беше видял какво може да направи палката и не бързаше да я опита. Все още обаче бяха в първия кръг на залаганията. Ед държеше силни козове и не се огъна. — Ако ме убиеш, няма да намериш сейфа. Нито ако ме ядосаш. Затова предлагам да се държим възпитано.

Телохранилителят, който беше проверил факса, се върна. Беше по-добре облечен от останалите пазачи и Стракан предположи, че е шефът на охраната. Мъжът го погледна разтревожено — все пак Ед се беше качил на борда на яхтата, която той трябваше да пази. Може би щяха да го накажат с операция на сливиците с палката на Уакахама.

Охранителят подаде на шефа си един лист, на който бе написан със синя химикалка телефонен номер. Ферховен се ухили. Все още се държеше. И да блъфираше, правеше го много добре. Дори повдигна мизата.

— Ще склуча сделка с теб, Уакахама.

— Не си в положение да склучваш сделки, инспекторе.

— Не си съвсем прав. Ти си загазил, не аз. Дай ми дванадесетия сейф и ще ти позволя да задържиш останалите единадесет. Знаем, че японците са хора на честта. Ако се съгласиш, ще кажа на Интерпол, че няма нужда да идват.

Уакахама обсъди въпроса с хората си. Отговорникът на охраната кимаше — потвърждаваше, че номерът на факса е онзи, който е казал Ферховен.

— Кога ще можеш да им се обадиш? — попита Уакахама. Изглежда, се върза на блъфа на Ферховен.

— Какви гаранции ще ми дадеш, че ще ми позволиш да задържа златото?

— Имаш думата ми. Ще ти дам двама души да ти помогнат да натовариш сейфа на твоята яхта.

По изражението на холандеца личеше, че иска нещо по-конкретно от обещанието на хероинов шогун, но въпреки това той кимна.

— Добре. Договорихме се.

— Имаш думата ми — повтори Уакахама, а после обаче зададе въпроса, който най-много интересуваше Ед. — Как обаче ще убедиш Стракан да ти каже къде е сейфът?

— Виж, това може да се окаже сложно. С Банбъри не се спогаждаме. Мисля, че няма да ми каже. Би предпочел да умре.

— За пръв път те чувам да кажеш нещо смислено — отбеляза Ед.

— Моля ви, не говорете, господин Стракан. Предполагам, че мога да ви помогна, инспекторе. — Уакахама дръпна от пурата си и издиша дима към вентилатора на тавана. — Вчера ходих на разходка. Направих филм. Много е интересен. Утре сутринта господин Стракан ще има възможността да стане кинозвезда. Ще заснемем още един филм, където той ще ти каже къде е златото и какво се е случило с Пили Паранг.

Стомахът на Ед се сви от страх. Той започна трескаво да обмисля възможностите за избор. Палката щеше да е нищо в сравнение с онова, което го очакваше на другия ден. Вероятно беше по-добре да им каже къде е сейфът, но това не беше в стила му. Замисли се за дядо си. Артър се беше сражавал срещу японците. Бе поел невероятен риск и беше успял да избяга от пленничество. Беше изчакал удобна възможност. Ако бъдеше търпелив, Стракан може би щеше да получи своя шанс. Не познаваше дядо си, но знаеше, че той би се обърнал в гроба, ако разбереше, че внук му се е предал.

— Пили тълкуваше погрешно фактите, а после стана алчен. А що се отнася до филма ти, с мен се работи трудно. Питай Стивън Спилбърг. Не му приех офертата.

Уакахама не му обърна внимание и продължи да говори на Ферховен през облака дим от кубинската пура.

— А приятелят ти? — Японецът кимна към Хамилтън.

— Той не ми е приятел. Не е човек на честта. Остави Стракан да се оправя с него.

Ед се извъртя на стола, за да вижда по-добре холандеца, и пазачът сложи ръка на рамото му да го спре.

— Какво имаш предвид?

— Кръстникът ти направи интересна изповед, преди да дойдеш.

— Какво имаш предвид? — повтори Стракан и се взря в потното лице на Хамилтън. Не се съмняваше, че Ейдриън би се признал за виновен и за убийството на Кенеди, ако палката е била в гърлото му.

— Господин Уакахама попита как сме открили златото. Дълга история. Той смята, че богатството принадлежи на Япония — каза Ферховен. Босът на хероина с нищо не показва, че иска да го прекъсне. — Отначало господин Хамилтън не беше много отзивчив, но след малко убеждаване ни разказа всичко.

— И по-точно? — попита Стракан.

— Например за значението на копчетата за ръкавели. Трябва да призная, че на летище „Шхипол“ не ти повярвах, Банбъри. Наистина мислех, че си искал да изнасилиш онова момиче.

— А сега?

— Сега съм убеден, че тя се е опитала да те упои, а може би дори да те убие.

— А той къде се вмести в тази история? — попита Стракан и погледна кръстника си.

— Казал ѝ е къде да те намери. Сключил е сделка с Нокрис.

— Сделка?

— Млъкни, Ферховен! — за пръв път се обади Хамилтън. В гласа му прозвуча паника.

— Точно така. Проследил е двете жени и ги е убедил да му кажат другите координати, а в замяна им е предложил да ги информира къде да намерят второто копче.

— Млъкни, Ферховен! Млъкни! Млъкни! Млъкни! — изкрещя Хамилтън. Изражението му показваше, че инспекторът говори истината.

— Моли има син. Знаеше ли това, Ейдриън? — Стракан се втренчи неумолимо в него. Очите на Хамилтън се напълниха със сълзи. — Сега тя е мъртва. Детето е загубило майка си. Нищо ли не изпитваш?

Хамилтън се извърна, за да избегне гневния му поглед.

Уакахама се облегна назад и отново скръсти ръце на гърдите си. Беше заинтригуван и повече от доволен, че наблюдава драмата, развиваща се пред очите му.

— Той се опита да открадне наследството ти, Банбъри. Измами те. — Ферховен също се забавляваше.

Думите му бяха същински искри и запалиха фитила на подозренията и изводите, които през последните три седмици се промъкваха в мислите на Стракан. В края на фитила стоеше човек с

окървавени ръце. Всичко това можеше да бъде избегнато. Хамилтън беше не по-малко виновен от Стракан за смъртта на Моли.

— Той ни каза, Банбъри. Предаде те — добави Ферховен.

Пред очите на Ед се спусна червеникава мъгла. Той избухна като буре с барут и се хвърли върху Хамилтън. Беше заслепен от гняв. Последното, което усети, преди да изпадне в безсъзнание, бяха пръстите му, вкопчващи се в гърлото на кръстника му.

71.

Свести се в нещо като килия.

Помещението беше обзаведено оскъдно, тясно и се стесняваше в единия край. Няколко стоманени ребра се спускаха надолу към кила. Разбра, че се намира в заострената част на носа.

До него беше Хамилтън. Любимите му обувки с дебели подметки както винаги бяха лъснати и блестяха като предизвикателство към влагата. Ед се съмняваше дали тази дупка е нещо стандартно за такава яхта, но от друга страна, „Фубуки“ беше правена по поръчка.

Самият той беше окован като средновековен престъпник. Разбра как се е чувствал дядо му. Историята се повтаряше. Ръцете и краката му бяха в железни скоби, завинтени с болтове за стената и пода. Нямаше смисъл да се опитва да се освободи. Не можеше да помръдне.

— Е, карай наред — изсумтя Ед на кръстника си. Имаха много свободно време и той искаше отново да чуе цялата история, този път от устата на Хамилтън.

— Мило момче, мога да ти обясня всичко. — Ейдриън не се държеше снизходително. Открай време наричаше кръщелника си така.

— Целият съм слух.

— Онова, което каза Ферховен, е истина. Бизнесът ми е страшно закъсал. Имам огромни дългове. Парите ми трябваха, инак щях да бъда разорен.

— Защо? Винаги съм мислел, че бизнесът ти е преуспяващ.

— Така беше допреди половин година. — Хамилтън поклати глава и разтревожено погледна към вратата. — След това купих шест картини. Мислех, че са от Верокио.

— Верокио?

— Андреа дел Верокио, най-известният флорентински художник през шестдесетте години на петнадесети век. Леонардо да Винчи му е бил ученик.

— И какво стана?

— С мен се свърза един италиански бизнесмен в Лондон. Каза ми, че имал няколко интересни картини. Семейството му ги притежавало от петстотин години. Искал да ги продаде, но не на голям публичен търг. Затова се обърнал към мен, а не към „Сотби“ или „Кристи“. Знаел, че ще съм дискретен.

— Но картините са били фалшификати? — подсказа Стракан.

— Да, но не какви да е, а изключително добри. Суифт удостовери автентичността им...

— Кой е пък Суифт?

— Експерт, чиито услуги ползвам. Най-добрият в Англия. Италианецът обаче го беше подкупил. В анализа на Суифт пишеше, че картините са оригинали, а те не бяха. Намерих купувач, колекционер от Щатите. Той помоли друг експерт да удостовери автентичността им. Отне му доста време, но накрая ги разобличи като фалшификати. Цялата история беше огромна измама. Изгорях. Ужилиха ме жестоко.

— Колко? — Стракан изпита съжаление към кръстника си и гневът му намаля. Този човек се беше грижил за него десет години. Беше му дал образование, беше го хранил и му бе осигурил подслон. Хамилтън беше братовчед на баща му и откровеността му компенсираше грешките му.

— Купих ги за три милиона долара. По половин милион всяка. Взех назаем по-голямата част от парите. Бизнесът ми изплати само половината.

— Три милиона! — Ед подсвирна. — Това да не са пробитите картини в апартамента ти? Стъпкал си ги, когато си разбрал, че са фалшификати.

— Всъщност ги пробих с юмрук, но ефектът е същият.

— Разкажи ми пак за срещата ти с Моли Нокрис.

— Стана точно така, както ти казах по телефона, само че сключих сделка с нея. Заключих я в кабинета, за да не избяга, но когато я заплаших, че ще се обадя на полицията, ако не ми каже географската дължина, тя се изсмя. Каза да пробвам, ако не искам да науча координатите. Накрая нямах друг избор, освен да ѝ обясня къде може да те намери.

— Защо просто не ѝ каза координатите от моето копче? Знаеш ги, откакто ми го даде. Можеше да ѝ спестиш пътуването до Кюрасао.

— Стракан не добави, че Хамилтън бе могъл да спаси и живота ѝ. Вече го беше изтъкнал.

— Вина, мое мило момче. Вина. Не се гордеех с онова, което правех. Моментът беше безнадежден и изискваше отчаяни мерки, но сърцето не ми даде да им кажа координатите на твоето копче. Трябваше да усложня нещата за тях. Да не споменавам факта, че искам да се добера до наследството преди тях.

— Моли откъде знаеше как изглеждам?

— Дадох ѝ цял куп от твоите водолазни списания със снимките ти. Сигурно е заминала за Кюрасао същата вечер и е обиколила водолазните школи веднага щом е пристигнала.

Това се вметваше в малкото, което Стракан знаеше за нея. Тя беше наясно какво иска от живота и не се страхуваше да посегне и да си го вземе.

— А през това време ти си отишъл в Сингапур и си намерил статуята.

— Да, но не можах да разбера дали това е наследството. Хрумна ми да се опитам да я открадна, но подобна операция изисква месеци планиране. — Хамилтън се извъртя в оковите си.

— Какво стана после?

— Ферховен се свърза с мен. Търсеше те. Сключих сделка и с него.

— Господи, Ейдриън! Каква сделка?

— Мило момче, заплашваше ме разорение. Парите ми трябваха. Банките не ми отпускаха заеми.

— Каква сделка? — повтори Стракан. Съчувствието му се изпаряваше и искаше да приключи този разговор. Имаше по-належащи проблеми, като например как да избягат от яхтата и да спасят живота си.

— Попита ме къде си. Знаех, че си в Сингапур, затова реших да му кажа, при условие че използва правомощията си и се погрижи ние да приберем наследството. Каквото и да беше, щяхме да си го поделим поравно.

Ед изведнъж се почувства изтощен, но умората му беше примесена с облекчение. Вече нямаше загадки. Двамата седяха мълчаливо двадесетина минути. Накрая Хамилтън отново заговори и в гласа му прозвуча страх:

— Какво мислиш, че ще ни направят?

— Не знам. Но колкото по-бързо заспим, толкова по-скоро ще се събудим и ще разберем.

— Да спим? Мило момче, как ще заспиш в такъв момент, за бога?

— Като затворя очи и не мисля за нищо. Предлагам и ти да направиш същото. Утре ще се нуждаеш от всичките си сили, ако искаш да се измъкнеш жив. Сънят ще ти се отрази добре. Нали все разправяш, че бил най-голямата благодат.

Стракан затвори очи. Разговорът беше приключил.

Сутринта, естествено, не видяха Уакахама. Той беше професионалист и не присъстваше, когато се вършеше мръсната работа. Ако се съдеше по вчерашното шоу, вероятно вече се наслаждаваше на пълно с любовници джакузи.

Двама пазачи отвориха килията. Единият носеше калашник, а другият — две бутилки минерална вода.

Щом му свалиха оковите, Стракан жадно загълта — не знаеше кога отново ще има такава възможност. Днес може би беше последният му ден и той искаше да има колкото е възможно повече сили.

Дадоха им минута, за да отидат до тоалетната, после им сложиха белезници и ги поведоха по застлани с килими коридори. Докато минаваха покрай една остъклена врата, Ед видя главната каюта. Беше обзаведена в традиционния пестелив стил — копринени възглавници, дръвчета бонзай, паравани от оризова хартия, лакирани шкафове и махагонов паркет. На стените бяха окачени образци на модерното изкуство и колекция от самурайски мечове. Стори му се, че зърна дори тигрова кожа, просната на пода в отсрещната страна.

Излязоха на палубата и присвиха очи от ярката слънчева светлина. Водолазите пиеха чай на долната палуба и проверяваха екипировката си. Скоро щяха да се спуснат под водата, за да извадят последните три сейфа. След няколко часа яхтата щеше да отплава и Стракан се съмняваше, че ще я види отново.

Пазачите го блъснаха към стълбата от едната страна на перилата. „Пинг-понг Табу“ беше завързана за „Фубуки“ и се намираще на няколко метра под тях. Ед се запрепъва надолу по алуминиевите стъпала, едва успяваше да запази равновесие — не беше лесно да слиза с оковани ръце. Най-после стигна до твърдите дъски на палубата. Хамилтън го следваше. Пазачите отново ги сръгаха с дулата на автоматите, за да ги накарат да седнат. Блъскането и бутането не бяха необходими — Стракан също искаше да се махне от „Фубуки“. Уакахама нямаше представа, че яхтата му е плаваща бомба.

Ед и кръстникът му не бяха единствените затворници. Имаше и трети. Главата му беше наведена от срам. Той не я вдигна, но Стракан го позна. Беше мъжът с черния костюм, който беше отишъл да провери факса. Предположението му се оказа вярно. Шефът на охраната на Уакахама беше объркал нещата и сега си плащаше.

Доведоха и Ферховен. Той не беше окован, но и не представляваше заплаха за пазачите. По всяка вероятност „Пинг-понг Табу“ беше претърсена и оръжията му бяха конфискувани. Той погледна Стракан. Не каза нищо, но Ед разбра мислите му.

Беше очевидно какво ще се случи. Нито Уакахама, нито Ферховен бяха мъже на честта. Японецът нямаше да изпълни своята част от уговорката. Телохранителите щяха да принудят Ед да говори и след като научеха къде е последният сейф, щяха да ги ексекутират. Стракан и Ферховен, и дори Хамилтън знаеха това. Ако Ед проговореше, с тях беше свършено. С погледа си холандецът се опитваше да установи някакво разбирателство.

Налагаше се да действат заедно. Странно, но Ед беше в най-силна позиция. Ако не го убиеха прибързано, никой нямаше да вземе дванадесетия сейф. Ферховен се нуждаеше от Ед. И той се нуждаеше от инспектора. Бяха невероятни съюзници, принудени да действат заедно, защото животът е по-ценен от златото. Ед кимна едва забележимо. Щеше да е готов, когато моментът настъпеше.

Ферховен подкара яхтата. Единият пазач му даваше указания. Не беше необходимо да наблюдават внимателно Стракан и Хамилтън. Бившият шеф на охраната се беше втренил в морето. Лицето му не издаваше нищо. Дори да знаеше какво ще му се случи, той го посрещаше със стоическо безразличие. Другите двама главорези пушеха и разговаряха. До тях имаше два кола и голям тежък чук. Уакахама очевидно имаше извратена представа за развлечения. Филмите му едва ли щяха да бъдат прожектирани по екраните.

Известно време изглеждаше така, сякаш са се отправили към пролома, където беше сейфът, но после завиха надясно. Спряха на четвъртия остров. Според картата на Стракан името му беше Керкула Сисак. Дребсън му беше казал какво означава „сисак“. Гущер.

Пясъчната ивица беше тясна. Шубраците растяха досами водата. Когато яхтата хвърли котва и се завъртя, Стракан забеляза, че в гъсталака е изсечена тясна пътека. Тримата пазачи станаха по-

бдителни. Единият беше човекът с белега, когото Петер бе пребил в Мерсинг. Вторият беше онзи, който бе държал ръцете на Ферховен в бара. Беше висок и слаб като инспектора. Третият беше шестдесетгодишният майстор на изтезанията с електрошокова палка.

Заповядаха им да слязат. Хамилтън тръгна пръв. Последваха го Стракан, Ферховен и бившият шеф на охраната. Японците продължаваха да се преструват, че Ферховен не е пленник, но автоматите им следяха всяко негово движение. Имаше много места, подходящи за скривалища, и изкушението да избягат беше силно. Стракан обаче се съмняваше, че ще отиде далеч, като виждаше колко гъста е джунглата. Ако хукнеше, само щеше да си навлече още неприятности. Петер може би ги наблюдаваше отнякъде и планираше спасителна операция. Значи трябваше само да запази спокойствие и да чака търпеливо. Можеше да го направи. Търпението беше една от силните черти на характера му.

Вървяха мълчаливо още двадесетина минути, наблюдавани от множеството скрити очи в джунглата. Пътеката беше изсечена с мачете явно съвсем наскоро. Ставаше все по-ясно, че Уакахамата е положил немалко усилия, за да заснеме филма си.

Гибоните се разкрещяха разтревожено. Между зелените листа прелетяха оперени в червено и синьо папагали. Късите панталони и тениската на Стракан бяха подгизнали от пот. През нощта беше валяло и дори в този ранен час в джунглата се вдигаха изпарения като в турска баня. Шубраците драскаха глезените му. Потта се стичаше в очите му и лютеше. Той непрекъснато се препъваше. Една пиявица се впи в крака му. Ръцете му бяха оковани и не можеше да я махне. След десетина минути пиявицата удвои размерите си. Един доволен комар смучеше кръв от врата на Хамилтън.

Тръгнаха по лек наклон и Стракан долови някаква гадна миризма. Ставаше по-силна и той я разпозна. Смрад на мърша и личинки, парлива и остра като амоняк. Нещо друго бе отишло преди тях на мястото, закъдето се бяха отправили, и после бе умряло.

Най-сетне стигнаха до малка поляна — джунглата не беше успяла да превземе няколко оголени скали. Земята беше кална. Във влажната пръст като разширени вени се виеха корени. Няколко черни жаби изскочиха от тинята и се скриха в гъсталака, като чуха приближаването им.

Източникът на противната миризма лежеше на средата на поляната.

73.

Беше полуизядена коза. Ребрата ѝ бяха оголени. Костите стърчаха, в очните ябълки жужаха мухи. В месото пъплеха личинки.

Някакво движение в шубраците зад трупа привлече погледа на Стракан. Чу се шумолене. В листата се мярна дълга кафява опашка. Храстите изпрацяха и клоните потрепериха. А после джунглата отново утихна. Свиреха само цикадите.

— Какво беше това, по дяволите? — попита Хамилтън.

Въпросът беше излишен. Всички знаеха какво е. Гигантските гущери монитор, които обикаляха плажовете на Керкула като обитатели на ада. Достигаха два метра дължина. Стракан реши, че Уакахама е купил козата от някое село на континента и после я е принесъл в жертва пред камерата си.

Заповядаха на бившия шеф на охраната да застане в средата на поляната. Сега, след като вече не беше началник, той изглеждаше много по-млад. Гледаше уплашено и отказа да помръдне. Мъжът с белега го удари по тила. Охранителят залитна и падна на колене. Когато се изправи, в очите му имаше сълзи. Намираше се далеч от родината си. Естествената му среда бяха плюшените канапета на яхтата на Уакахама. Беше рухнал психически. Задърпа ръце, за да скъса пластмасовите белезници.

Заповядаха му да седне с гръб към една от скалите. Сега стана ясно за какво са коловете. Вторият пазач вкара единия между ръцете и гърба на пленника и го заби с чука в земята. Някъде зад него джунглата отново изшумоля. Гигантският гущер беше любопитен и искаше да знае какво са му донесли натрапниците този път.

Носеха му кръв.

Пазачът извади нож от задния си джоб и разпори дясната ръка на бившия си шеф, сякаш отваряше пакет кайма. Очевидно го беше правил и преди. Разрезът беше дълбок, но пленникът сякаш не усети нищо — беше в шок. Кръвта му се застича по ръката и закапа на земята. Пазачът издълба с пръчката бразда във влажната почва и кръвта потече по нея като разтопена лава.

Третият пазач, възрастният, свали автомата от рамото си, сложи го на земята, извади от раницата си камера и започна да снима. Ферховен и Стракан се спогледаха. Оставеното без надзор оръжие предлагаше възможност.

Бившият шеф изпадна в паника. Опита да се изправи, но успя да плъзне ръце само до половината на кола и се свлече надолу.

— Ти. Ела тук. — Мъжът с белега сграбчи Стракан за косата и го повлече напред. Ед щеше да получи най-хубавото място в киносалона. — Гледай. Когато ти омръзне, кажи ни къде е златото и ще го застреляме. Ако не кажеш, ти си следващият. — Японецът вдигна втория кол, за да наблегне на думите си.

Стракан кимна, запита се колко дълго ще издържи и трескаво се опита да измисли план. Къде беше Петер, по дяволите?

Вторият пазач ги държеше на прицел. Операторът фокусира камерата върху мъжа на кола.

Бившият шеф на охраната губеше разсъдъка си. Дърпаше се, мъчеше се да скъса пластмасовите белезници и разраняваше китките си. Крещя, докато в белите му дробове не остана въздух, давеше се със слюнката си.

Четирите чудовища от отдавна отминала епоха се появиха заедно. Езиците им се стрелкаха. Душеха въздуха. И страха. Кожата им беше груба като кора на дърво — броня, останала почти непроменена от милион години. Единият гущер беше много по-голям от другите. По тялото му имаше белези от битки. Той беше водачът. Беше по-дълъг от Стракан, над два метра от главата до опашката. От устата му се точеше гъста жълта лига.

Гущерите не бяха виждали такава яростна съпротива, каквато оказваше пленникът. Паниката му ги влуди и те започнаха ожесточено да удрят с опашки и да стрелкат езици. Постепенно станаха по-смели и тръгнаха заедно през поляната. Спряха, като видяха другите пазачи; преценяваха каква заплаха представляват.

Стракан се вцепени, но не можеше да отмести очи от тях. Пленникът се напика от ужас. Гущерите реагираха на миризмата и тромаво хукнаха към него, блъскаха се в бързината да изследват източника. Приблжиха се, намериха кръвта в пръстта и отново спряха, после я вкусиха с черните си раздвоени езици. Нещо изщрака в

малките им мозъци и те изведнъж разпознаха мъжа на кола като жертва.

Най-големият отиде до него, изправи се на задните си крака, сложи лапите си на раменете му и облиза лицето му. Все още не беше сигурен дали това е храна. Отпусна се на земята и прокара нокти по ръката му. Ризата на японеца се разкъса и ръката му се сцепи като презряла праскова. От разрезите се показаха разкъсани мускули. Гущерът примига, продължаваше да стрелка езика си, и отново се изправи. Този път склучи челюстите си върху ухото на нещастника.

— Застреляйте ги, за бога! — изкрещя Стракан, но никой не го чу. Всички бяха погълнати от сцената.

Останалите гущери се включиха в атаката, навели глави като грабливи птици, и енергично се заловиха със слабините и краката на охранителя. Плътта му се откъсваше на ивици. Кръвта му се лееше като водопад. Най-големият гущер отвори челюсти и го захапа за гърлото. Писъците му свършиха заедно с живота му.

— Е, къде е златото? — попита мъжът с белега.

Стракан не отговори. Мъжът с белега кимна на високия слаб пазач и той послушно взе кола и блъсна Ед в гърба. Стракан се запрепъва към средата на поляната. Най-големият гущер се обърна и го погледна предпазливо. Вероятно помисли, че Ед идва да му открадне храната. Муцуната на влечугото беше изцапана с кръв, от челюстите му висеше ивица човешка плът. Звярът реши, че Стракан е заплаха, и изду гърлото си, а после се обърна настрана, за да му покаже колко е голям. Ед не трепна. Хрумна му, че гущерите са като акулите. И двата вида бяха оцелели милиони години и реагираха на прояви на страх. Номерът беше да не показва, че е уплашен.

Гущерът изсъска и след като това не доведе до резултат, наведе глава и атакува. Ускорението му беше изумително за животно с дължина два метра. Опашката му се вдигна, за да пази равновесие, краката му действаха като бутала. Стракан не помръдна. Прецени, че влечугото ще спре пред него. Всички животни често заплашват, но рядко нападат, без първо да предупредят. Такава беше теорията на Ед. И след три секунди той разбра, че е прав.

Японските пазачи зад него се изсмяха. Операторът забърза покрай поляната, за да заеме по-добра позиция за снимане. Гущерът реагира на движението. Стракан стоеше неподвижно като дърво, но

влечугото забеляза с периферното си зрение движещия се възрастен мъж. Той сигурно се страхуваше. И гуцерът смени посоката.

Операторът разбра какво става, но не реагира достатъчно бързо. Спря да се смее и хукна към другите, с което привлече гуцера към тях. Настъпи суматоха. Хамилтън и вторият пазач отскочиха встрани от пътя на влечугото.

Ферховен и Стракан чакаха точно такова отвличане на вниманието и реагираха едновременно. Ед побягна към групата и когато стигна до оператора, протегна крак и го спъна. Японецът падна. В същия миг инспекторът се хвърли към оставения автомат, грабна го, претърколи се и се изправи. Гуцерът се обърка от внезапното трескаво раздвижване — не можеше да направи избор.

Всичко се реши само с два изстрела.

Операторът падна, прострелян в гърба. От дупките от куршуми в тялото му се вдигна пушек. Вторият пазач се обърна, но Ферховен го повали с един-единствен изстрел. Куршумът разби зъбите му, мина през мозъка му и отлетя някъде в джунглата, като отнесе задната част на черепа му. Стреснат от стрелбата, гуцерът отстъпи и се присъедини към другарите си, които вече бягаха към гъсталаците.

Стракан и Ферховен се бяха справили с двама пазачи. Оставаше още един — мъжът с белега. Ед се огледа. Японецът беше коленичил и се целеше в него. Това беше краят.

— Ед! Залегни!

Тежки стъпки отляво. И изстрел. Хамилтън се хвърли на пътя на куршума. Ед се хвърли на земята. Последва автоматен откос. Птиците изкрещяха пронизително.

А после настъпи тишина.

Чак сега Стракан вдиша миризмата на кордит.

Вдигна глава. Ферховен стоеше над него, беше насочил автомата към челото му. Хамилтън лежеше на два метра вляво. Беше прострелян в корема. Без да обръща внимание на холандеца, Стракан запълзя към кръстника си.

Ейдриън лежеше по гръб. Лицето му беше мъртвешки преbledняло. Мъжът с белега беше успял да стреля само веднъж, преди Ферховен да го убие, но това беше достатъчно. Раната беше смъртоносна. Ед си спомни какво му беше казал Петер за раните в корема — били най-лошите. Нямахме какво да се направи.

— Махни ми белезниците! — каза Ед.

Ферховен се поколеба. Това не му допаднаше.

— Свали ги, по дяволите! — Ед се обърна с гръб към Ферховен. Инспекторът опря оръжието си в гърба му, но все пак отключи белезниците.

Стракан ги хвърли. Не мислеше да бяга. Смъкна тениската си и затисна раната на Хамилтън. Кръвта на кръстника му обагри пръстите му.

Хамилтън се опита да каже нещо, но не можа. Смъртта приближаваше. Кръвта му изтичаше. Стракан не можеше да направи нищо, освен да се надява, че кръстникът му няма да страда дълго и скоро ще издъхне. Ейдриън се помъчи да се усмихне. Очите му изразяваха примирение. Ед прочете мислите му, кимна и също се усмихна. Злините, които беше извършил в опита си да открадне наследството му, бяха получили възмездие.

Хамилтън затвори очи. Стракан държа главата му, докато дишането му не секна.

— Златото — каза Ферховен. — Ще ми кажеш ли къде е, или да те убия и да се прибирам вкъщи? Ще е жалко, но ти обещавам, че ако се наложи, ще го направя.

— Няма да тръгнем, преди да го погребем.

— Нямаме време за това, Банбъри. Уакахама ще се усъмни, че нещо не е наред.

— Хамилтън спаси живота ми. Той ми е кръстник. Ще го погребам — заяви Ед.

Ферховен вече го познаваше и знаеше, че Стракан е упорит и ще рискува да го застрелят само и само за да постигне своето, затова макар и с нежелание се съгласи.

— Добре, но побързай.

Тръгнаха към „Пинг-понг Табу“. Вървяха бавно. Ед носеше Хамилтън на гръб, точно както беше носил и Ферховен преди две седмици. Кръвта на Ейдриън се стичаше по гръба му и капеше по прасците му.

Избра горичка кокосови палми на тясната пясъчна ивица, където брегът се издигаше над морето. Помисли си, че Хамилтън би харесал това място. Палмите хвърляха сянка, а от възвишението се откриваше великолепна гледка към сапфиреното море, където скачаха риби меч и в синевата като сребърни трасираци снаряди се стрелкаха риби тон.

Изкопа гроба на кръстника си с ръце. Последното, което направи, беше да изчисти калта от обувките му.

Ферховен бързаше и Ед не го обвиняваше. Ужасът от преживяното все още беше пред очите му, пък и трябваше да мислят за Уакахама. Японецът бързо щеше да се сети, че нещо не е наред, щом хората му не се върнеха скоро, и щеше да изпрати хеликоптера да ги търси.

Ферховен накара Стракан да поеме управлението на лодката, за да може да го държи на прицел. Ед пъшкаше от болки в китките от белезниците и прекараната в килията нощ, но ако останалата част от плана им беше успяла, да заведе Ферховен в пролома беше най-добрият му шанс.

Щом стигнаха до входа, Стракан намали тягата и зави.

Планът беше да се срещнат тук. Хеликоптерът щеше да проследи „Еспри Блу“, затова решиха, че е най-безопасно Сумо да тръгне към поста на пазачите на парка. Щеше да стигне до малкото пристанище, преди хеликоптерът да успее да го настигне, и японците едва ли щяха да нападнат яхтата пред очите на властите — не че досега те с нещо

бяха показали присъствието си. От друга страна, ако в пристанището нямаше полиция — толкова по-добре.

В два след полунощ „Еспри Блу“ щеше безшумно да се измъкне от пристанището. Светлините на борда щяха да бъдат угасени. Яхтата щеше да се движи с един-два възела, за да не вдига шум, и щеше да се върне в пролива.

През това време Ед и Петер щяха да са си свършили работата по корпуса на „Фубуки“. Петер щеше да се гмурне при пещерата, да вземе двете резервни бутилки със сгъстен въздух и да изчака пет минути, а после, ако Стракан закъснееше, щеше да се върне на брега, както се бяха уговорили. Нямаше смисъл да залавят и двамата.

След като бяха заловили Стракан, японците сигурно бяха намалили бдителността си и Зеeman спокойно се бе върнал на сушата. Той беше опитен водолаз, а и би трябвало да има въздух най-малко за деветдесет минути. Това беше достатъчно, за да преплува двете мили до нос Дракон.

Да, Петер сигурно вече беше при другите и планираше спасяването на Стракан.

Ед погледна крадешком Ферховен, за да види дали холандецът подозира клопка. Проломът беше негова територия. Шансовете му за оцеляване се повишаваха с всеки изминат метър. Щом чуеха приближаващата се яхта, Петер и Сумо вероятно щяха да устроят засада. Стракан беше убеден, че приятелят му вече изчаква удобен момент. Защото ако бяха предприели спасителна операция с „Еспри Блу“, главорезите в хеликоптера щяха незабавно да ги застрелят. Може би Петер беше видял Стракан да слиза от „Фубуки“ и се беше опитал да стигне до Керкула Сисак по суша.

Идеалният вариант щеше да е, ако бяха извадили всичките дванадесет сейфа, но в първия имаше достатъчно пари, за да им стигнат за цял живот, и не си заслужаваше да умрат заради останалите единадесет. Ако успеяха да се справят с Ферховен, Стракан с радост би се задоволил със сума, с която да си построи бунгало на плажа в залива Сан Михиел, а Уакахама можеше да отнесе другите в гроба си.

Насочваше умело яхтата в тесния проток. От „Еспри Блу“ нямаше и следа. Реши, че Сумо е чул приближаването им и я е преместил. Беше смазан от смъртта на Хамилтън, но мисълта, че ще бъде спасен, го зареждаше с енергия.

Не чака дълго. Трябваше да се досети, вместо да се отдава на напразни надежди.

Дребсън ловеше риба по средата на протока. Чу ги прекалено късно и бързо заплува към пясъчната ивица. Беше с маска, шнорхел и плавници. Кафявите му ръце разплискваха водата. Захвърли харпуна и Стракан видя, че е улучил три барбуна — единият все още се гърчеше в предсмъртна агония.

За миг му се стори, че момчето ще успее, но сгреша. Плавниците са предназначени да изместват вода, а не за тичане по пясък. Дребсън стигна до брега, направи няколко крачки, спъна се и падна. Ферховен скочи като леопард от яхтата, изгази през плитката вода, хукна по плажа и за секунди настигна момчето.

Стракан спря яхтата и тя изора бразда в пясъка. Холандецът държеше Дребсън за косата и го влачеше по земята. И после спря. В очите му пламтеше безумие — смесица от вълнение, отчаяние и алчност. Той опря автомата под брадичката на хлапето.

— Слушайте! Всички. Където и да сте! — изкрещя Ферховен.

На Стракан това не му хареса. Спасителните планове на Зееман изведнъж станаха излишни.

— Ще броя до четири — извика инспекторът; викаше към плажа, към джунглата, към скалите над нея. — Знам, че сте тук. Ако не се покажете, ще застрелям детето.

Стракан скочи на пясъка и побягна към Ферховен и детето. Нямахше представа какво ще направи, но трябваше да направи нещо. Ферховен — беше само на петнадесетина метра — се обърна и стреля. Куршумът закачи Ед по хълбока и той спря. Следващият изстрел щеше да го убие. Атаката би означавала самоубийство. Той предпазливо погледна хълбока си. Имаше кръв, но раната не беше дълбока, нищо повече от драскотина.

— Не мърдай, Стракан. — Холандецът дишаше тежко и се обливаше в пот като наркоман без сутрешна доза. После започна да брой: — Едно...

Ед коленичи и огледа джунглата. Не забеляза признаци на живот. Дори цикадите бяха замлъкнали.

— Две...

Все още нищо не помръдваше. Къде бяха, по дяволите? Дори ако Петер искаше играта да загрубее, Сумо не би издържал на

напрежението.

Инспекторът стигна до „три“, пусна Дребсън, вдигна автомата и се прицели в главата му. Дребсън се вцепени. Приличаше на плъха върху капака на коша с кобрата. Втренчи се в Стракан с широко отворени, изпълнени с ужас очи — умоляваше го безмълвно да направи нещо.

— Четири.

75.

И те излязоха. Бяха се крили в бамбука, откъдето бяха взели стъблата лостове. Тръгнаха по брега. Най-отпред вървеше Сумо. Юмруците му бяха стиснати, очите му блестяха от гняв. Не мигаше. Лицето му беше намръщено, неумолимо и кафяво като тиково дърво. Стракан си помисли, че Ферховен трябва много да внимава какво прави, ако не държи да си има работа с грамадния малайзиец.

— Отлично. — Инспекторът въздъхна облекчено. — Сега — къде е сейфът?

Отново хвана Дребсън за косата и отстъпи няколко крачки назад, като махна на Ед да се присъедини към другите, за да може да държи всички на прицел.

— Стоя върху него — със стиснати зъби отвърна Стракан, без да помръдне.

— Без номера, Банбъри. Инак детето ще умре.

— Върви по дяволите, Ферховен. — На Ед не му пукаше дали холандецът отново ще го простреля, особено ако това дадеше шанс на Петер да му отнеме оръжието. Обърна се към приятеля си. — Къде беше?

— Чаках. Знаех, че ще дойдеш.

Ферховен започваше да губи търпение.

— Млъкнете и копайте! Всички.

Не бяха в положение да спорят, така че коленичиха и започнаха да копят. Преди половин час Стракан беше погребал кръстника си, а сега изравяше сейфа си.

Бяха го заровили само на две педи и скоро стигнаха до горната му част, но им трябваше още час, докато разчистят страните. Гърлото на Стракан беше пресъхнало. Хълбокът му пламтеше. Раната адски го щипеше, но пясъкът поне спираше кръвта.

Ферховен продължаваше да държи автомата насочен към главата на Стракан. Позволи им да си поемат дъх и дойде да види докъде са стигнали. Влачеше Дребсън. Стракан забеляза изненадата на лицето на агента — Ферховен май очакваше номер. Изглеждаше дори

разочарован, че не се налага да убива никого, но разочарованието му бързо се превърна в трепетно очакване. Още малко и сейфът щеше да е негов. Трябваше само да го качи на яхтата и после щеше да е богат. Посочи Кей Ти с дулото на калашника и викна:

— Ела тук!

Тя тръгна без желание. Ферховен не направи опит да прикрие одобрението си към извивките на тялото ѝ. Кей Ти му отвърна с поглед, който би смразил и Медуза.

— На носа на яхтата има въжета. Донеси ги.

Тя се качи на „Пинг-понг Табу“ и донесе три въжета. Сумо и Петер ги омотаха около сейфа. Ферховен нареди на Кей Ти да спусне подвижното мостче към брега и после се качи на борда, като взе и Дребсън.

— Качете го на яхтата.

— Много е тежък — обади се Стракан.

— Не и за трима здравеняци като вас. Хайде. Няма да повтарям.

И удари Дребсън по главата с приклада на автомата, за да наблегне на думите си. Момчето се преви от болка.

Тримата се напрегнаха като товарни мулета — въжетата се впиха в раменете и ръцете им — и сантиметър по сантиметър измъкнаха сейфа от дупката.

Влаченето му беше по-лесно отпреди поради няколко причини, не на последно място от които беше фактът, че този път го дърпаха надолу. След като набраха инерция, го дотъртриха до подвижното мостче, а после го превлякоха на борда.

Отпуснаха ръце и жадно загълтаха въздух.

— Пусни момчето, копеле нещастно — успя да изхърка Стракан.
— Сейфът е твой.

Зееман се присъедини към него с няколко ругатни на холандски. Инспекторът повдигна вежди, учуден, че чува родния си език толкова далеч от дома, и дори се усмихна. Все пак беше професионалист и не искаше да проявява раздражителност точно в този момент.

— Назад. Всички. — Ферховен размаха автомата към тях, после отново го опря в слепоочието на Дребсън. Сухожилията на ръката му се опънаха. Всички се дръпнаха назад едновременно. Пръстът на Ферховен беше на спусъка. Дори да успееш да се хвърлят върху него,

всяко заплашително движение щеше да го накара да стреля. — Слезте на пясъка и се отдръпнете.

Те се подчиниха мълчаливо. Всички мислеха за едно и също.

— Недей, Сумо. — Петер видя, че едрият мъж се бори с изкушението да нападне Ферховен. — Още не. Ще дойде моментът. Гледай да останеш жив. Дребсън няма да пострада.

Разбира се, Зееман имаше право. Най-големият шанс на Дребсън беше всички да си сътрудничат. Стракан си повтаряше това, докато се отдалечаваха заднешком по горещия пясък. Стигнаха до бамбуковия гъсталак и спряха. Никой не знаеше какво да направи. Сейфът беше при Ферховен. Деляха ги тридесет метра. Ед не беше въоръжен. Топката беше в игралното поле на инспектора. Докато той държеше момчето, не можеха да направят нищо. Бяха безсилни.

— Страчан? — извика Ферховен. Отново произнесе името му неправилно, както бе направил на летище „Шхипол“.

— Какво?

— Не искам да виждам повече грозната ти физиономия. Ще трябва да те убия. — Ферховен вдигна оръжието си и се приготви да стреля.

Ед не чака втора покана и се хвърли зад скалите. В същия миг се разнесе пукотът на автомата. Куршумът изсвистя във въздуха там, където преди миг беше главата му. На Ферховен обаче му трябваша и двете ръце, за да държи автомата, и Дребсън се възползва от възможността, побягна, скочи от кърмата и изчезна под водата.

Ферховен всъщност го беше пуснал да си върви. Той искаше Стракан. Джунглата се разтrese от пукота, свистенето и воя на куршумите. Инспекторът стреляше напосоки в скалите и бамбука. Ед лежеше на земята. Останалите също залегнаха. Дребсън изплува, изкатери се на брега и също се скри зад една скала.

Ферховен спря да стреля и огледа бамбука, търсеше движение. Изглеждаше притеснен. Трябваше да убие Стракан, докато имаше възможност. Яхтата се беше размърдала под тежестта на сейфа и вече се отдалечаваше от брега, носеше се към по-бързите води в средата на протока. Подвижното мостче падна във водата, но агентът не направи опит да го извади.

Ед и приятелите му бяха живи, но пък Ферховен имаше възможност да избяга и нямаше да я пропилее. Изстреля останалите

патрони във въздуха, хвърли автомата на палубата, обърна се и побягна да запали мотора.

Сумо нададе дивашки рев и изскочи от гъсталака като разярен бик. Размахваше мачете. Засили се към лодката, а земята се тресеше под стъпките му.

Това не беше необходимо. Всичко бе свършило и Дребсън беше в безопасност. Стракан му изкрещя да спре, но Сумо не му обърна внимание — гневът беше замъглил съзнанието му. Стигна до водата и хвърли мачетето. То се превъртя във въздуха и блесна на слънцето. Хвърлянето беше изумително. Мачетето се заби в рамката на вратата на главната каюта и потрепери като стрела.

Сумо бе само на пет метра от яхтата, когато витлата се завъртяха и разплискаха водата като в джакузи. Кърмата се насочи наляво, после надясно — Ферховен се бореше да овладее управлението. Сумо изостана и отчаяно плесна с ръка по водата. Надпреварата беше неравна. „Пинг-понг Табу“ увеличаваше преднината си с всяка секунда, после зави покрай скалите и се скри от поглед. Бръмченето на моторите ѝ сякаш им се подиграваше. Бяха се простили със сейфа.

„Еспри Блу“ се намираше стотина метра по-нататък в пролома. Бреговете бяха стръмни и джунглата гъста и им отне доста време, докато стигнат до нея.

Рутгер Ферховен имаше петнадесет минути преднина. „Еспри Блу“ беше по-бърза от „Пинг-понг Табу“, но когато излязоха в открито море, от агента на Интерпол нямаше и следа. Сигурно беше почнал да криволичи между островите, за да избяга. Едва ли щяха да го намерят.

Щеше да му е трудно да качи златото на самолет — сейфът беше тежък и щеше да предизвика неудобни въпроси от страна на митническите власти. Стракан предположи, че Ферховен ще плава с „Пинг-понг Табу“ чак до Холандия, но имаше по-важна работа, отколкото да го гони шест хиляди мили през океана.

„Фубуки“ стърчеше самотна като бинтован палец: видяха я, щом заобиколиха нос Дракон. Беше над потъналия кораб. Уакахама явно се беше отказал да чака завръщането на тримата си пазачи. Може би беше чул изстрелите и си бе помислил най-лошото. За човек с неговото положение телохранителите бяха заменими като бръснарски ножчета и той вероятно се готвеше да замине без тях. Ед видя, че последните три сейфа вече са при останалите на предната палуба на яхтата. Единадесет бяха достатъчно. Уакахама нямаше намерение да чака дванадесетия — Ферховен можеше да си го задържи.

От „Фубуки“ ги видяха и вдигнаха котва, но вече беше късно. Голямата яхта беше по-бавна от „Еспри Блу“, която пое след нея като косатка, преследващ по-голям кит. „Фубуки“ бе изминала само стотина метра, когато Петер каза на Кей Ти и Дребсън да слязат долу, а после отиде при Сумо и Стракан на мостика, за да изпълнят последната точка от плана.

Тревогата беше вдигната. Стракан видя през бинокъла Уакахама и трима от телохранителите му — заемаха позиции за стрелба на горната палуба. Позна единия. Беше мъжът, който го беше заловил. Бодигардът вдигна автомата до рамото си, но Уакахама го блъсна надолу.

На лицето му беше изписано безпокойство. Стракан не трябваше да е жив, трябваше да е разкъсан на парчета и да е в корема на някой гущер. Ед го наблюдаваше безразлично, но и развеселено. Японецът се чудеше какво ще стане. Е, скоро щеше да разбере.

Зееман отвори шкафчето пред коленете си и извади сигналния пистолет на Сумо. На кутията пишеше „Само с цел сигнализиране“. Отвори я. Пистолетът беше оранжев и приличаше на детска играчка. Имаше къса цев, дебела като ауспук. А до него имаше три сигнални ракети. Петер зареди едната и подаде пистолета на Стракан.

Уакахама грабна пушката от ръцете на най-близкия до него главорез и паникьосано дръпна затвора. Разстоянието между двете яхти беше петдесетина метра и бързо намаляваше. Уакахама беше въоръжен с щурмова пушка, смъртоносна на повече от миля, а Стракан бе със сигнален пистолет, който не можеше да стреля и на сто метра. Ед стреля пръв.

В същия миг Сумо угаси моторите и „Еспри Блу“ спря. Сигналната ракета падна във водата зад „Фубуки“. Уакахама отпусна пушката. Безпокойството му се превърна в радост.

Всички разбраха какво си мисли. Смяташе, че Стракан се е целил в него и че не е улучил. И че е в безопасност.

Грешеше обаче и за трите неща.

Ед беше уцелил дирята от силно запалима смес от дизелово гориво и бензин. Лъскавата черно-синя следа се виеше по повърхността на водата.

Петер беше продължил да работи върху долната част на яхтата дълго след като Стракан се беше изкатерил по веригата на котвата, за да постави динамита на борда. Беше пробил пет малки дупки в резервоарите с гориво и още пет в бензиновата помпа. Това беше достатъчно и от двете да изтича тънка струя, но не толкова много, че уредите на контролното табло да регистрират нещо необичайно. Морето беше гладко и чисто. Бензинът все още не се беше разпръснал. Дирята беше широка един метър. Сигналната ракета падна на пет метра от кърмата на „Фубуки“. Сумо обърна „Еспри Блу“.

За миг Стракан помисли, че нещо се е объркало. Сигналната ракета изсъска по повърхността на морето, изгоря и се превърна в ярък червен пламък... а после отново пламна като фойерверк в дъждовна нощ. Бодигардовете се кикотеха и сочеха водата.

„Само с цел сигнализиране.“

А после петното се запали и огънят плъзна. Бензинът се взриви с оглушителен тътен. Огненото кълбо заизсмуква кислорода от въздуха. „Фубуки“ се движеше с десет възела и оставяше хубава гладка диря. Нямаше вълни, които да угасят пламъците, и те лакомо се устремиха към яхтата.

Усмивките на телохранителите изчезнаха. Огънят стигна до пробитата горивна тръба и двигателите експлодираха. Задната част на „Фубуки“ пламна. На борда закипя трескава дейност. Уакахама крещеше на хората си да угасят пожара. Обаче нямаха шанс — нито представа, че към корпуса са прикрепени десет пръчки динамит, а Стракан е скрил още три в котвата. И че има други две в спасителната лодка, и още три в отделението за водните ски.

Първо избухнаха експлозивите при ските и сякаш изсмукаха въздуха в радиус от няколко мили, а после го върнаха в силна въздушна струя, която повали Ед. Ударната вълна отекува в морето и изтрещя обратно към тях откъм островите.

Една по една експлодираха и останалите пръчки. Динамитът се детонираше по дължината на кила на равни интервали. Яхтата на Уакахама излетя във въздуха като кутийка кибрит. Отломките се разхвърчаха на стотина метра в небето, после се посипаха надолу в смъртоносна градушка от назъбени и разтрошени предмети. Сейфовете паднаха невредими, сгромолясаха се в морето като големи железни бомби. Водата се разплиска на петнадесет метра във въздуха.

Остатъците от яхтата бяха неузнаваеми. Повечето потънаха под горящата повърхност. Сумо приближи „Еспри Блу“, но трябваше да спре пред пламъците. Морето все още беше осеяно с отломки, които „Фубуки“ не бе успяла да завлече със себе си. Горящи парчета съскаха във водата, докато вълната, предизвикана от „Еспри Блу“, минаваше през тях и гасеше виещите се по краищата им пламъци. Сред останките бавно се въртеше в кръг обгорял труп на стол, със спасителен пояс и водни ски на краката. По-нататък като преобърнат корал се поклащаше кожен куфар. Навсякъде бяха разпръснати части от чадъри, брезенти от шезлонги, бутилки от кока-кола. Вълните щяха да ги изхвърлят на бреговете на островите Керкула. Пазачите на националния парк щяха да се изправят пред първия си сериозен случай.

Морето продължаваше да гори. Към небето се издигаше гъст черен пушек. Време беше Стракан и приятелите му да тръгват.

Намираха се в открития океан. „Фубуки“ беше изминала само двеста метра, преди да потъне. На това разстояние дълбочината се променяше драстично. Ед погледна уредите на контролното табло. Дигиталният ехолот показваше 1820,7 метра. Голяма дълбочина. Нямахше начин да извадят златото без подводница.

Петер и Сумо слязоха долу да видят как са Кей Ти и Дребсън. Стракан остана сам на мостика с мислите си. Чу, че Сумо се обажда по радиостанцията на братовчед си в Куантан.

Огледа хоризонта и видя черна точка вляво. Рутгер Ферховен беше на три мили от тях. Преследването щеше да е загуба на време. Последният сейф заминаваше за Холандия. И Стракан не възнамеряваше да му попречи.

Ферховен щеше да пътува почти толкова дълго, колкото и Стракан. „Еспри Блу“ щеше да мине направо през Панамския канал, а „Пинг-понг Табу“ — по Суецкия канал. Инспекторът може би щеше да реши да се разходи из Средиземно море, за да се наслади на топлината на северноафриканското крайбрежие, и през ноември щеше да се отпрати към Амстердам. Щеше да размишлява колко по-добре се възнаграждава търсенето на съкровища от полицейската работа. Ако вече не го бяха уволнили за отсъствие без разрешение, можеше дори да напусне Интерпол.

Ферховен беше международно ченге от десет години и имаше отлична представа как да продаде на черния пазар сейф, пълен със златни суверени. След няколко седмици „Пинг-понг Табу“ можеше да хвърли котва в някое пристанище в Триполи или Палермо и той да слезе на брега да разпита как стоят нещата.

Първо обаче трябваше да отвори сейфа.

Щеше да се отбие някъде и да купи кислороден или пластичен експлозив. Щеше да избере някой слънчев следобед и да отплава надалеч в морето. Трепетното очакване щеше да е прелестно, когато угасеше мотора. Щеше да коленичи пред сейфа и в абсолютно уединение и тишина щеше да се залови с пантите. Във вълнението си едва ли щеше да забележи, че заварката е по-нова от останалите. Вратата щеше да се откърти с трясък и той щеше да се поздравя за лесно постигнатия успех.

А после съдържанието щеше да се изсипе на палубата, като свлачище, като срутище, по коленете му, по ръцете му. В радиус от няколко мили нямаше да има свидетел, който да види изражението му, нито да чуе гневния му рев. Но някъде в другия край на света Ед Стракан щеше да го почувства. И ако имаше живот след смъртта, Ейдриън Хамилтън и Моли Нокрис щяха да се усмихнат заедно с него, докато по палубата на „Пинг-понг Табу“ се сипеха камъни.

Бяха положили доста усилия, за да прехвърлят златото в сакове и още повече да го натоварят на „Еспри Блу“, но предпазната мярка ги

възнагради. Стракан настоя да напълнят сейфа догоре с камъни, за да не трака. Петер отново завари вратата и използваха последните си сили да го заровят. Един ден Ферховен щеше да тръгне да търси Ед. Стракан беше сигурен, че ще се срещнат пак, но през това време щеше да се радва на победата си.

Сега стоеше на мостика и наблюдаваше как черната точка — яхтата на Ферховен — се слива с равната линия на хоризонта и изчезва. Радваше се, че напуска Малайзия с нейните змии и гуцери. Хвана кормилото и усети двете нагрети от слънцето сребърни копчета на гърдите си. Ляво и дясно. Географска дължина и географска ширина. Ин и ян.

Бяха си свършили работата, но бяха донесли и щастие, и нещастие. Време беше да изчезнат. Непоколемимостта му да изпълни предсказанието им беше станала причина за смъртта на Моли Нокрис, Пили Паранг, Уакахама и неизвестен брой японски гангстери на борда на „Фубуки“. Мишел Нокрис и Рутгер Ферховен бяха станали подвластни на магията им и бяха понесли тежки загуби. Ейдриън Хамилтън беше докоснат от вълшебството им и бе платил най-високата цена. А в Лондон едно момченце растеше без майка.

Копчетата вече бяха безполезни. Магията им се беше изчерпила. Стракан смъкна верижката от врата си, нави я в юмрука си и я хвърли над перилата. Копчетата блеснаха на слънцето и той даже не видя къде паднаха.

Върнаха се на Тиоман и Стракан си взе календара и остатъка от скритите пари. Уредиха сметките за бунгалата и после отплаваха през пролива към Куантан. По пътя Ед свика кратко съвещание, за да обсъдят плановете за останалото злато. Знаеше точно какво иска да направи с него и за няколко минути другите се съгласиха с предложението му.

Братовчедът на Сумо ги чакаше с игла и конец. Петер се хилеше весело, докато шиеха приятеля му без упойка.

— Как ще откараш златото вкъщи? — попита Сумо и сложи ръка на рамото на Ед.

— Ще наемем яхта. По дяволите, дори мога да си я купя.

— Имаме една за продан.

— Отлично. Кога мога да я видя?

— Веднага.

Стракан огледа пристанището, където бяха закотвени предимно местни рибарски лодки. Единствено „Еспри Блу“ не беше направена от дърво.

— Няма да стане, Сумо. Не съм сигурен дали някоя от тези лодки ще може да прекоси Тихия океан.

Грамадният малайзиец се засмя гръмогласно. Очите му заблестяха и гърдите му се разтресоха. А после тропна с крак по палубата.

— Не, Стракан. „Еспри Блу“. Твоя е.

Ед помисли, че не е чул правилно. „Еспри Блу“ беше единствената любима в живота на Сумо. Беше неговата любов, гордост и радост.

— Шегуваш се!

— Не. Тази яхта е боклук. Можеш да я купиш. Ще си намеря нещо по-бързо.

Стракан започна да се смее като дете, сложи ръце на раменете му и го прегърна, но това се оказа грешка, защото едрият мъж го притисна в обятията си толкова силно, че насмалко да му счупи ребрата.

Сумо и Дребсън изваждаха вещите си два часа. Имаха гараж в края на пристанището, където можеха да ги приберат. Стракан отброи техния дял от златото и добави още малко за „Еспри Блу“. След това натовариха всичко в багажника на колата на лекаря. Амортизьорите изскърцаха и калниците се снишиха в опасна близост до гумите. Накрая всички седнаха на кея и пиха студен чай. Време беше да си кажат довиждане.

— Обещай ми, че няма да тръгнеш да търсиш останалото злато — каза Ед и погледна Сумо в очите.

— Обещавам. Имаме достатъчно. Мога да си купя яхта, но не и подводница. Ти постъпваш правилно. — Грамадният малайзиец стисна ръката му. Тайната беше запазена.

Кей Ти прегърна Дребсън и го целуна по бузата. Момчето се извъртя като змиорка. Петер и Стракан закачливо го плеснаха по ушите.

После чичото и племенникът се качиха в колата на братовчеда и Сумо смъкна стъклото.

— Ada air adalah ikan.

Стракан не разбра нищо.

— Я повтори.

— Ada air adalah ikan.

— Какво означава това?

— Стара малайзийска поговорка. „Където има вода, има и риба.“

Или „Каквото е писано“, ако предпочиташ.

Ед реши, че „Ada air adalah ikan“ звучи много по-добре.

— Където има вода, има и риба. Харесва ми.

Колата потегли в облак прах.

Заминаха в осем същата вечер. Сумо имаше братовчед, който работеше в митницата. Човекът не зададе въпроси какво пренася „Еспри Блу“. Стракан направи всичко възможно да не се разсмее и да остане сериозен, докато му казваше, че нямат нищо за деклариране.

По пътя за Сингапур Ед обсъди с Кей Ти как да изпрати в Америка нейния дял от златото. Изтезанията, причинени ѝ от Пили Паранг, означаваха, че тя има право да получи колкото се полага и на останалите. Превръщането на суверените в долари щеше да изисква значително време и юридически съвети, но Стракан настоя, когато всичко бъде уредено, Кей Ти да дойде в Кюрасао и да вземе чека си лично.

Предложи ѝ да пътува с него през Тихия океан, но Кей Ти се изсмя и му каза да разсъждава трезво. Само преди седмица била на почивка с приятеля си, а после през следващите няколко дни я използвали за стръв за акули и за мишена, така че искала на всяка цена да се прибере вкъщи колкото е възможно по-скоро.

Оставиха я на пристанище „Чанги“ в Сингапур и Стракан я изпрати по пристана до редицата таксите. Светлините на товарните кораби светеха като фенери над морето. Ед искаше да я попита нещо. Въпросът го измъчваше, откакто се бяха запознали. Откакто бе подхвърляла бирените подложки, без да гледа. Откакто за пръв път го нарече Ланселот. Трябваше да знае дали е издържал проверката. Хвана я за ръката и я погледна в очите.

— Какво означава Кей Ти?

Лицето ѝ неочаквано засия от удоволствие и Стракан разбра, че този път е отгатнал правилно. Тя завъртя очи, после се надигна на пръсти и прошепна нещо в ухото му.

— Хубаво — отвърна той. — Красиво.

— Мислиш ли?

— Чувал съм и по-лоши имена.

— А ти? Онзи ден видях паспорта ти. Там пише, че истинското ти име е Банбъри.

— Точно така.

— Банбъри? Като в Банбъри Крос?

— Същото.

— Класика.

— Чувал съм и по-лоши имена.

Целуна я в устата. Бяха се запознали наскоро, а вече беше време да се разделят. Целунаха се отново и после тя се качи в таксито и замина.

Натоварена със злато и резервни варели с гориво, „Еспри Блу“ беше клекнала ниско във водата. Трябваше да внимават в бурното море, докато изминаваха осемте хиляди мили през Тихия океан. Големите вълни щяха да се разбиват над перилата и да залееят палубата, ако се разразеше буря. Трябваше да се борят дори само за да се задържат на повърхността. „Еспри Блу“ обаче беше издръжлива и стабилна като предишния си собственик и нямаше да ги разочарова по време на пътуването.

Щяха да презаредят с гориво в Микронезия и после да се отправят към Южна Америка. Щом стигнеха до Галапагос, щяха да се насочат на североизток към Панама. Щяха да минат през канала и да навлязат в по-спокойното Карибско море. Оттам щяха да се движат покрай северното крайбрежие на Венецуела към залива Сан Михиел.

Петер разговаряше по радиостанцията с Купманс и уреждаше пристигането им. Стракан имаше достатъчно пари, за да удовлетвори имиграционните власти. Сан Михиел вече не беше забранена зона, а дом.

Ед затвори очи и си представи, че лежи в хамак. И вижда хоризонт, поруменял от последната целувка на слънцето. Подскачащи

в лагуната делфини. Ухание на скара. Мирис на печен омар, разнасян от вятъра, и шумолящи над главата му палми. Някъде в далечината оркестър свири калипсо.

ЕПИЛОГ

Един месец по-късно

Мишел Нокрис седеше на канапето в апартамента си в Лондон. Внукът ѝ спеше в съседната стая. Момченцето растеше бързо.

Тя държеше колет. Бяха ѝ го доставили сутринта по експресната въздушна поща. Марката беше от Кюрасао и Мишел не изпитваше желание да го отвори. Името Кюрасао носеше болезнени спомени. Отново погледна пакета. Не изглеждаше изпратен от властите. Адресът беше написан на ръка.

Мишел Нокрис отпи глътка кафе, а после отиде в кухнята, взе нож и предпазливо и нервно отвори пратката.

Вътре имаше книга. Детски стихчета и песнички. Между страниците беше пъхнато нещо. Тя го извади. Сребърно кръстче на верижка, на което бяха гравирани инициалите на Моли, но и координати. Географска дължина и ширина. Ясни, изящни, безценни.

Мишел Нокрис остави кръстчето, влезе в спалнята, взе момченцето и го занесе на канапето. Детето се разплака.

Тя взе кръстчето, сложи го на врата му и го вдигна пред очите му, за да го види. Момченцето го хвана с пухкавите си пръстчета, спря да плаче и се усмихна.

Мишел Нокрис внимателно сложи детето в скута си. Човекът, който ѝ беше изпратил книгата, бе написал на втората страница втори куплет към една песничка. Тя я знаеше, разбира се, но не и втория куплет. Изпращачът беше добавил и кратка бележка — смесица от обяснения и указания. Тя отново погледна сребърното кръстче с гравирани координати и изведнъж разбра всичко.

Внучето ѝ изписка, после доволно изгука. Тя започна да го друска на коленете си и да му пее:

— Дий-дий, конче-вихрогонче...

БЛАГОДАРНОСТИ

Джон Капрън изчете черновата с адвокатска прецизност. Предложи няколко идеи, които по-късно станаха централни в сюжета, и много ми помогна. Елизабет Райт, моят литературен агент в „Дарли Андерсън“, беше почитател на „Координати на смъртта“ от самото начало и нейните съвети, ентузиазъм и насърчение бяха безценни. Оливър Джонсън, редакторът ми в „Рандъм Хаус“, беше търпелив, взискателен и страхотно забавен по време на работата, докато уточнявахме окончателната чернова. Благодаря.

Бих желал да благодаря за съветите, помощта и насърчението и на следните хора: Дарли Андерсън, Ник Остин, Джайлс Брайън, Уорън Честър, Джулия Чърчил, Джофи Конъли, Кевин и Виктория Дауд, Катрин Гапър, Алън Гасън и консултантите от „Бърлингтън“ Дж. П. Макманъс, Натали О’Дуайър, Дон Стар, Борис Старлинг, Джеймс Тейлър, Ерик Зиелински, на моите родители и на сестра ми Кейт.

Издание:

Автор: Патрик Удроу

Заглавие: Координати на смъртта

Преводач: Юлия Чернева

Година на превод: 2006

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2006

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: „Полиграфюг“ — Хасково

Излязла от печат: 23.11.2006

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 954-585-741-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4681>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.